CAROLE DEAN

Insula din Caraïbe

Traducerea şi adaptarea în limba română

de MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

- S-ar putea să-mi fie cam greu să te plasez, spuse încet domnişoara Posenby, privind încruntată hârtiile de pe birou. Faptul că n-ai lucrat decât pentru tatăl dumitale vitreg face să-ţi cam lipsească experienţa, deşi nu încape nici o îndoială că eşti eficientă. Ai dat rezultate strălucite la probele de stenografie şi dactilografie.

Juliet zâmbi cu amărăciune.

- A trebuit să mă grăbesc, explică ea. Când tata îmi dicta, nu-i plăcea să se întrerupă, ca să nu-şi piardă şirul gândurilor. Uneori, se apuca de lucru la miezul nopţii şi nu se mai oprea până dimineaţa.

- Chiar aşa?

Din vocea seacă a domnişoarei Posenby nu reieşea concluzia pe care o trăsese imediat, şi anume, că tatăl vitreg al lui Juliet părea să fi fost un tiran. Se vedea clar că fata îi fusese devotată şi era distrusă de moartea lui. Faţa ei trasă, cu expresia pierdută, arăta limpede acest lucru. Ca directoare a pro

priei sale agenţii de plasare, domnişoara Posenby evaluase ani de zile oamenii de la prima vedere, iar analiza ei asupra lui Juliet fusese extrem de precisă. Fata era o frumuseţe, desigur, atâta lucru se vedea cu ochiul liber. Avea un trup zvelt dar cu curbe atrăgătoare, păr negru lung până la umeri, ochi violeţi cu gene negre şi o piele luminoasă care amintea de petalele magnoliilor. Faţa ei era perfect ovală, cu pometii înalţi şi contururile armonioase ale unui model. De asemenea, avea instinct vestimentar - purta rochia de in scrobit cu un fler natural, dar domnişoara Posenby observase că materialul nu era cumpărat de mai mult de-o săptămână, fără eşarfa şi cordonul care acum îl făceau să arate atât de şic. Vârsta? Ei bine, aceasta era mai dificil de apreciat. Din acte reieşea că terminase colegiul şi lucrase câţiva ani pentru tatăl ei vitreg, dar avea o expresie ciudat de copilăroasă care exprima o inocenţă vizibil anacronică în lumea aspră a zilelor noastre.

Domnişoara Posenby nu era proastă. Tinându-se perfect de bine la cei şaizeci de ani ai ei, cu un păr ca vata pe băţ, vopsit în albastru ca să se asorteze cu ochii, părea naşa-zână din poveste, până observai că avea în ochi o expresie mult prea terestră ca să aibă ceva de-a face cu lumea basmelor. Acei ochi o observau acum pe Juliet cu curiozitate, ca şi cum tocmai ar fi auzit ceva ce-i atrăsese atenţia.

- Va să zică, tatăl dumitale vitreg a fost scriitor?

- Nu tocmai, preciză Juliet. Scria numai cărţi ştiinţifice. înainte de toate, a fost om de ştiinţă.

- Om de ştiinţă?

- Da. Specialist în delfini.

- în delfini? în... peşti, vrei să spui?

- Delfinii nu sunt peşti, o corectă Juliet zâmbind. Mulţi oameni cred asta, pentru că trăiesc în mare, dar de fapt sunt mamifere. Trebuie să respire aer din atmosferă ca să trăiască şi-şi alăptează puii la fel ca oamenii.

- Chiar aşa? murmură domnişoara Posenby. Se pare că ştii multe despre ei...

în ochii lui Juliet apăru o licărire jucăuşă.

- Ba bine că nu. Am crescut în mijlocul lor.

Privirea domnişoarei Posenby stărui asupra acelui zâmbet, apoi deveni gânditoare.

- Hmm... Ia stai un moment. Mi-a venit o idee care s-ar putea să-ţi folosească.

Se ridică şi trecu în biroul alăturat, iar Juliet îşi dădu seama, după murmurul de voci, că-şi consulta asistenta. Cu un oftat, se relaxă, gândindu-se la delfini - şi la tatăl ei vitreg, David Graham. în pofida impresiei pe care şi-o făcuse domnişoara Posenby, David Graham fusese un tată bun, iubitor chiar, pentru Juliet. N-o adoptase oficial după ce se căsătorise cu mama ei, dar această decizie îi aparţinuse lui Mary Graham, care considerase că altfel l-ar fi renegat oarecum pe adevăratul tată al lui Juliet.

Moartea lor recentă o lăsase pe Juliet fără casă şi ocupaţie. Nu avuseseră niciodată prea mulţi bani, în pofida prestigiului lui David Graham ca unul dintre principalii specialişti ai lumii în domeniul cetaceelor - sau, pentru neavizaţi, al marsuinilor, delfinilor şi balenelor. Prefera cercetarea în locul pedagogiei şi fiecare ban câştigat, inclusiv drepturile de autor pentru cărţi, fusese investit în aceste cercetări. Nu

mai păstrase nimic pentru casă sau obiecte de uz personal.

Ultima lui carte, „Populaţia delfinilor“, terminată cu scurt timp înainte de moarte, făcuse din David Graham o autoritate în domeniu recunoscută la nivel naţional. Plină cu fotografii extraordinare, constituise o relatare caldă şi afectuoasă despre delfin, prezentându-l ca pe un prieten şi tovarăş de viaţă al omului. David Graham fusese lăudat pentru a fi făcut mai mult bine delfinului, cu acea singură carte, decât cu toate celelalte articole şi volume publicate de-a lungul anilor.

Puţini oameni aveau idee despre rolul jucat de Juliet în realizarea cărţii, dar ea era aceea care transpusese textul entuziast dar neliterar al autorului în stilul captivant din final. David fusese sincer surprins de popularitatea cărţii şi beneficiile financiare pe care i le adusese. Ca om de ştiinţă devotat orbeşte muncii sale de-o viaţă, pentru el soţia şi fiica erau două prezenţe neîndoielnice. La citirea testamentului, după deces, s-a constatat că lăsase toţi banii staţiunii de cercetare, aflată în proprietatea corporaţiei care-i finanţase experimentele.

Mary, soţia lui, n-ar fi dorit nici ea altceva. Când se căsătoriseră, Mary era asistenta de laborator a lui David, văduvă tânără cu un copil. Interesul comun pentru munca lor făcuse ca Juliet să rămână cam neglijată. în copilărie, îi ascultase cu nostalgie şi sperase ca într-o bună zi să poată face ceva pentru a se integra în sfera lor de activitate. Studiase fără interes ştiinţele, la universitate, şi abia după

absolvire, când urmase un curs de dactilografie, găsise o cale de a-şi ajuta tatăl.

Moartea părinţilor ei fusese subită şi neaşteptată. David se scufundase de pe o navă ancorată la câteva mile în largul coastelor din San Salvador, începuse să aibă dificultăţi, iar Mary sărise peste bord, încercând să-l salveze. Se înecaseră amândoi. Singurul lucru care o ajutase pe Juliet să reziste în acele zile fusese certitudinea faptului că fuseseră fericiţi să moară împreună.

Domnişoara Posenby reveni în birou, cu un dosar în mână.

- S-ar putea să am ceva, spuse ea cu vioiciune. Domnişoara Short şi cu mine considerăm că slujba asta are şanse să ţi se potrivească. Am convenit că lipsa de experienţă în meserie nu va conta, deşi n-am să menţionez că... ăă... ai fost angajata tatălui dumitale vitreg. Am încercat să vorbesc cu clientul la telefon, dar e cam dificil. Nu există linie directă, înţelegi...

O privi pe Juliet cu îndoială.

- Va trebui să locuieşti pe o insulă, domnişoară Welborn.

- Pe o insulă!

- Da. Şi trebuie să te previn că nu există alte căi de acces spre continent decât cu vaporul sau cu elicopterul. Tamassee nu face parte din Indiile de Vest, deşi este în drumul liniilor maritime spre Bahamas. E o insulă aflată în proprietatea unui cetăţean american. Crezi că te-ar interesa?

- S-ar putea, spuse Juliet, intrigată. în ce constă slujba?

Domnişoara Posenby îşi consultă hârtiile.

- Se pare că e acelaşi lucru pe care-l făceai pentru tatăl dumitale vitreg, asistenţă pentru compilarea şi scrierea unei cărţi de studii ştiinţifice. Cercetările se referă la viaţa subacvatică, motiv pentru care m-am gândit la dumneata.

Citi de pe hârtie:

- Nu e necesară stenografia, dar calificarea dactilografică este obligatorie - si iubirea pentru mare, plus capacitatea de a folosi echipamentele de scufundare.

Ridică privirea.

- Presupun că te califici, nu?

- Da... răspunse ezitant Juliet. Mi-aţi mai putea spune si altceva despre insulă?

- Asa cum am mai spus, e în proprietatea unei persoane - pe nume Mark Bannerman. El te va angaja.

O privi atentă.

- Când domnul Bannerman se află pe insulă, corespondenţa se aduce zilnic cu elicopterul, iar o navă de aprovizionare vine o dată pe săptămână, asa că nu vei fi complet izolată. De asemenea, pe insulă fac escale iahturile care navighează pe apele din jur. Există chiar si un mic orăşel portuar. Dar, o preveni ea, s-ar putea ca orăsenii să nu ţi se pară prea sociabili. Nu există nici un fel de viaţă mondenă, si nici medic, desi este un post de prim ajutor cu o soră. Insă nu vei avea alte contacte cu lumea din afară decât prin radio-telefon.

Pe buzele lui Juliet se ivi un zâmbet fugar.

- Parcă aţi încerca să mă descurajaţi...!

- Nu vreau să-ţi faci iluzii prea mari, replică domnisoara Posenby. I-am mai furnizat domnului Bannerman ajutoare temporare si, invariabil, erau dezamăgite după câteva zile petrecute pe insulă. M-am gândit la această slujbă când mi-ai spus despre delfini, fiindcă pari să fii familiarizată cu domeniul. Totusi, în general ne este greu să găsim amatoare.

Pe de o parte, majoritatea tinerelor se eschivează când le menţionez condiţiile de izolare, fără a mai întreba nimic altceva. Iar pe de altă parte, domnişoară Welborn, nu uita că e o slujbă temporară. Şase luni maximum, până când domnul Bannerman îşi va termina cartea. în schimb, vei primi un salariu bun.

Şi spuse o sumă care o făcu pe Juliet să rămână cu respiraţia tăiată.

- De asemenea, sunt sigură că şi condiţiile de muncă în casa Bannerman vor fi satisfăcătoare.

- Dacă nu sunt, pot oricând să plec, răspunse grav Juliet, deşi ochii îi străluceau. Aveţi dreptate, domnişoară Posenby, pare într-adevăr ceea ce-mi doream. Primesc oferta.

Domnişoara Posenby se întrebă în treacăt dacă numele lui Mark Bannerman influenţase decizia fetei, după care însă îşi alungă orice bănuială. Nu, nu reacţionase în nici un fel la auzul numelui. Mai degrabă faţă de salariu. Era imens, pentru o dactilografă fără experienţă - dar, în fond, Mark Bannerman plătea bine pe toată lumea. Desigur, majoritatea fetelor s-ar fi repezit să nu piardă ocazia de a se anjaga la un burlac milionar, motiv pentru care domnişoara Posenby nu rostise numele lui la întrevederile anterioare. Până acum. Postul era greu de ocupat, dar domnul Bannerman era un om prea important pentru ca agenţia ei să-şi pericliteze poziţia trimiţându-i „admiratoare“ hămesite după bani şi orbite de publicitatea care se făcea în jurul lui.

în continuare, domnişoara Posenby începu să-i dea lui Juliet explicaţii despre elicopter.

- Voi lua legătura cu cei de la aerodrom şi voi aranja ca pilotul să te aştepte mâine dimineaţă, spuse ea. între timp, voi continua să sun pe insulă, prin radio-telefon. Dacă nu-i prind înainte de sosirea dumitale, nu va trebui decât să le spui că te-am trimis eu.

După ce părăsi agenţia, Juliet porni agale pe trotuar, până când lumina orbitoare a soarelui o făcu să-şi pună ochelarii negri. O domina un neobişnuit sentiment de împlinire. Prima ei slujbă! Iar uşurarea era atât de mare încât o lua cu ameţeli. într-adevăr, nu era decât un angajament temporar, dar dacă se achita onorabil, cine putea şti unde avea să ajungă în continuare? Domnişoara Posenby sugerase că, după ce termina, ar fi fost posibil să primească o funcţie în Corporaţia Bannerman. Juliet, pentru care impresionantul nume „Bannerman“ nu însemna nimic, înţelegea totuşi că, după părerea domnişoarei Posenby, aceasta era o ocazie prea bună pentru a o lăsa să-i scape.

A doua zi, în zori, Juliet se prezentă la aerodrom. Toate lucrurile pe care le avea, toate amintirile de la părinţi şi din copilăria ei, erau împachetate în cele două valize vechi, bălţate cu etichete din zeci de porturi ale lumii. Părinţii ei făcuseră scufundări de pe coastele Australiei şi ale ambelor Americi, iar Juliet era obişnuită să se deplaseze cu puţine lucruri şi să nu se agaţe niciodată de bunurile materiale.

Fu îndrumată spre o cafenea mică din spatele aerodromului. înăuntru se afla un singur client, care stătea rezemat de tejghea, bându-şi cafeaua şi flirtând cu chelneriţa. Purta un trening şi avea nişte

ochelarii de protecţie agăţaţi la centură.
Şapca îi stătea împinsă ţanţoş pe creştet. Chipul, mai degrabă vesel decât arătos, exprima un anumit cinism în timp ce o privea apropiindu-se. Juliet se opri în faţa lui.

- Domnul Tanner?

Pilotul înălţă sprâncenele.

- Jack Tanner, dulceaţă, la ordinele lu' matale. Şi presupun că eşti pasagera mea, nu? Domnişoara... Welborn, aşa-i? Văd că Mark are gusturi din ce în ce mai bune! Bine, scumpo, închină el cu ceaşca, te felicit pentru victorie. Ai reuşit să te-alegi c-un zbor până pe Tamassee.

Juliet se încruntă. în ceea ce-o privea pe ea, respectivul vorbea într-o limbă străină. Tocmai se pregătea să i-o spună, când Jack Tanner adăugă, arătând cu capul spre cele două valize, pe care şi le lăsase lângă uşă:

- Văd că ţi-ai adus cam multe bagaje.

- îmi pare rău, se scuză ea rece. Sunt prea grele? Voi sta un timp pe insulă şi nu am unde să-mi las toate lucrurile.

Tanner arcui o sprânceană.

- Cum zici tu, dulceaţă, da' am dus destul încoace şi-ncolo pipiţele lui Mark şi acum e prima oară când văd una aşa de stăpână pe sine. De obicei, nu-s chiar sigure cât de bine vor fi primite, da' văd că nu te prefaci, aşa-i? Pur şi simplu nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să-ţi dea papucii. Cât de bine îl cunoşti? Se ştie că-i cam năzuros, mai ales în materie de femei.

Juliet îl privi fără expresie.

- Despre ce vorbeşti?

- Hai, domnişoară Welborn, te rog - nu te ţine de fiţe cu mine. Jack e vulpoi bătrân. Le-am văzut venind şi plecând, da' dacă-ncerci să-mi spui că Mark te-a invitat, tare m-ar mai tenta să-ţi zic că mă minţi în faţă. Mark nu-şi invită femeile pe Tamassee - vin ele singure. E bârlogul lui şi, când se retrage acolo, îi place să n-aibă bătăi de cap.

- Cred că eşti nebun, replică Juliet cu o voce de gheaţă. Mă duc acolo să lucrez, nu ca să dau probă pentru un post de amantă a domnului Bannerman! M-a trimis Agenţia de Plasare Posenby. Credeam că ştiai toate astea! adăugă ea iritată. Dar, dacă nu mă crezi, sau ai vreo obiecţie să mă duci pe Tamassee, din cine ştie ce motiv, îţi propun să iei telefonul de-acolo şi să vorbeşti cu domnişoara Posenby personal. îţi va spune ea tot ceea ce vrei să ştii, sunt sigură.

Tanner păru surprins.

- Adică, vrei să zici că-i pe bune? Mi-au zis mie ăia de la birou că vine cineva de la Posenby - o dactilografă, cred - da' nu arăţi deloc a aşa ceva. Când te-am văzut, am crezut că-i doar o fentă ca să ajungi pe insulă. Femeile îi fac mereu poante din-astea lui Mark, săracu'...

- Da, ştiu, spuse ea rece. îl compătimesc pe domnul Bannerman. înţeleg că-i hărţuiesc femeile şi, sincer îţi spun, găsesc că e jalnic. Cred că e un om prost ca noaptea, dacă nu-şi poate rezolva mai bine problemele personale.

Jack Tanner păru cam şocat de aceste cuvinte, dar îşi plăti repede cafeaua şi o urmă pe Juliet afară.

în timpul drumului, făcu tot posibilul pentru a se

reabilita în ochii frumoasei lui pasagere.

Vorbi despre insula de care se apropiau. Tamassee avea cam treizeci şi ceva de kilometri lungime şi vreo şaisprezece lăţime, în partea cea mai largă, surse de apă dulce şi un sol bogat, mănos. Insula fusese neocupată înainte de Războiul Civil, când şi-o însuşise un strămoş al familiei Bannerman, construise un conac cu ajutorul sclavilor şi începuse să cultive trestie de zahăr. Acum, zahărul nu mai era atât de profitabil, iar Mark Bannerman, patronul corporaţiei, locuia în State. Totuşi, continua să revină la Tamassee şi Bella Vista, casa strămoşilor lui, şi făcuse mult pentru a-i ajuta pe locuitorii insulelor. Principalul era să creeze locuri de muncă pentru populaţie, dar acest lucru mergea dificil. De obicei, tinerii plecau de-acasă cât de curând puteau, spre insulele mari unde se găsea mai uşor de lucru. Cei care rămâneau pe loc lucrau pentru Bannerman Corporation sau erau bătrâni şi copii.

Juliet asculta fascinată şi, când Jack îi arătă în sfârşit insula Tamassee, în faţă, o privi cu interes. Avusese o istorie romantică şi, din aer, arăta minunat. De un verde luxuriant, cu un drum alb care o străbătea pe toată lungimea, ca o panglică, strălucea ca o bijuterie pe catifeaua albastră a mării. într-un capăt al panglicii se vedea acoperişul unei case mari, cu mai multe acareturi - Bella Vista. în celălalt se aduna un pâlc de clădiri cu forme şi mărimi diferite. Acela trebuia să fie oraşul sau satul pe care-l menţionase Jack. Juliet observă că se afla în apropierea unei lagune care se curba graţios spre interior, formând un golf.

Elicopterul coborî spre un platou de aterizare din apropierea lagunei, unde se lăsă la pământ ca o pasăre stângace. Palele elicii se opriră treptat, iar Juliet coborî, cam înţepenită. Primul lucru pe care-l remarcă fu căldura înăbuşitoare. Soarele, reflectat de nisipul alb şi aspru, era atât de orbitor încât o dureau ochii, în pofida ochelarilor. Pe buza de sus şi frunte începură să-i iasă broboane de transpiraţie. îşi căută o batistă în poşetă.

în timp ce stătea ezitând astfel, cu respiraţia îngreunată, văzu o întindere de nisip alb şi curat, mărginită de palmieri şi vegetaţie de junglă. Un loc fusese degajat pentru o clădire joasă de piatră, cu acoperiş de tablă, care arăta cam ca un antrepozit. Un ponton prelung se întindea pe ocean şi, la capătul lui, se legăna amarat un vas de croazieră, elegant şi bine întreţinut. Dincolo de antrepozit era parcat un jeep. Altă maşină nu se mai vedea, însă în apropiere fuseseră lăsate şi câteva biciclete.

Deodată, din antrepozit apărură în fugă câţiva oameni. Jack, care tocmai cobora valizele, începu să dirijeze rapid descărcarea elicopterului. Când veni lângă Juliet, din clădire ieşi un personaj scund şi îndesat, care se apropie de ei.

- Bine, scumpă domnişoară Welborn, murmură Jack din colţul gurii. Nenea Jack a făcut tot ce putea pentru dumneata. De-acum încolo, te descurci singură!

Juliet, presupunând că noul-sosit era şeful ei, înaintă repede, cu un zâmbet nesigur, până când observă că de fapt era o femeie - ba mai mult, o femeie cu o expresie deloc primitoare pe faţa ei

bătută de vânturi şi ploi. Purta blugi şi fuma o ţigară de foi lungă şi neagră. Veni spre ei cu paşi îndesaţi, încordată toată de enervare.

- Salut, Cora! strigă nonşalant Jack.

Femeia îl privi încruntată.

- Ce dracu' ai mai adus acum cu tine? întrebă ea cu o voce aspră. Ştii ce-a zis Mark, că te concediază dacă-i mai aduci vreo femeie pe insulă! Iar asta n-o să-i placă deloc. Mai bine salt-o înapoi în rabla aia şi du-o de unde-a venit!

- Nu, stai puţin, Cora, nu-i deloc ceea ce crezi... începu Jack, cam plouat.

Cora se întoarse spre Juliet.

- Cum ai reuşit să-l convingi să te-aducă? se răsti ea. Domnul Bannerman vine pe Tamassee ca să aibă linişte şi pace. N-are chef să se ţină după el pân-aici toate matracucile!

- Cora, lasă-mă să vorbesc. Au trimis-o de la Posenby.

- De la Posenby? Agenţia de plasare? întrebă Cora, vizibil neîncrezătoare. Pentru ce?

- A venit ca să dactilografieze pentru Mark.

- Nu cred! declară scurt Cora.

între timp, Juliet se săturase să tot audă cum se discuta despre ea ca şi cum nici n-ar fi fost de faţă, cum o jigneau pentru că era femeie şi cum o bănuiau că se ţinea după muieraticul domn Bannerman până în ascunzătoarea lui de pe insulă. Lucrurile pe care le afla despre el îi displăceau tot mai mult. Ar fi preferat să facă ceea ce propusese Cora - să se urce în elicopter şi să revină la domnişoara Posenby, pentru a-i spune că-i era imposibil să se angajeze. Dar nu-şi

putea permite un asemenea lux. Trebuia să obţină slujba cu orice preţ. Aşa că, refuzând cu încăpăţânare să se lase intimidată, se răsti:

- Nici nu e nevoie s-o crezi! Nu ştiu cine eşti dumneata dar, vrei, nu vrei, am fost angajată ca dactilografă pentru domnul Bannerman. Probabil n-a considerat că era necesar să-ţi ceară permisiunea înainte de a mă angaja, dar dacă aşa crezi, n-ai decât să-l întrebi.

Faţa aspră a Corei se acoperi cu pete roşii.

- Pentru informarea dumitale, sunt Cora Bannerman, o verişoară de-a şefului dumitale, domnişoară Nas-pe-Sus! mârâi ea. Datoria mea e să opresc persoanele nedorite şi nepoftite. în plus, Mark îl are pe secretarul lui personal, Paul Bradford, şi o dactilografă numită domnişoara Yeager. Amândoi sunt acum la Bella Vista. De ce te-ar fi angajat pe dumneata?

Juliet nu ezită. Dacă femeia nu ştia nimic despre cartea lui Mark Bannerman, n-avea de gând să-i îmbogăţească tocmai ea cultura generală.

- N-ai decât să-l întrebi, replică ea. Sau poate ai prefera să-i telefonezi domnişoarei Posenby? Dacă nu e nevoie de mine, mă pot întoarce cu domnul Tanner. Nu fac decât să aplic nişte instrucţiuni.

Pentru prima oară, Cora păru nesigură.

- Asta-i tot ce fac, mormăi ea. Nu e vina mea că n-am primit nici o veste de la domnişoara Posenby.

- A spus că ieri n-a putut prinde legătura, cât timp eram eu la birou, dar urma să mai încerce azi.

- Ieri telefonul nostru a avut o problemă, iar azi am lipsit din birou toată dimineaţa, recunoscu Cora

arţăgoasă. Cred că s-ar putea să se fi întâmplat aşa.

Jack zâmbi.

- Deci, o laşi să intre? întrebă el pe un ton obraznic.

Cora îl privi nesigură. Se vedea clar că ar fi preferat s-o expedieze pe Juliet înapoi, dar nu prea avea curajul să facă asta fără a cere permisiunea.

- Cred că e mai bine să rămână. Domnişoara Posenby nu ne-ar fi trimis-o dacă nu era totul în regulă.

- Perfect!

Jack se întoarse zâmbitor spre Juliet.

- Ei, scumpo, se pare că s-a aranjat.

O conduse spre jeep, unde şoferul aştepta deja la volan.

- Aş sta să văd cum îţi place noua slujbă, dar azi sunt ocupat. Probabil ne vom vedea mâine, sau poimânine. Până atunci, ia-o uşurel şi nu te chinui prea tare.

- Mulţumesc, domnule Tanner. Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Juliet, urcându-se în jeep.

- Jack, scumpo - Jack. Iar plăcerea a fost de partea mea. Nu vrei să-mi spui cum te cheamă? „Domnişoara Welborn“ sună aşa de... aşa de impersonal, parcă...

Pe buzele ei apăru un zâmbet fugar.

- Juliet. îţi mulţumesc încă o dată, Jack.

Ultima oară când îl văzu, Jack îşi arunca şapca în sus, cu un zâmbet încântat pe faţă.

Capitolul 2

Jeepul nu trecu prin oraş ci îl ocoli, luând-o pe un drum de coastă. După câţiva kilometri, şoferul coti spre interior, intrând pe o poartă care ducea la o alee umbrită de ramuri de pe care atârnau fâşii unduitoare de muşchi spaniol.

Când jeepul se opri în faţa unui conac cu coloane albe care părea desprins de pe platoul filmului „Pe aripile vântului“, lui Juliet i se opri respiraţia. Bella Vista îşi merita numele - vederea era superbă, magnifică de-a dreptul. Printr-un pasaj deschis la capete care trecea prin centrul casei, Juliet zări valurile şi plajele însorite, în timp ce peluzele tunse îngrijit şi rondurile de flori multicolore din faţa casei se întindeau sub copaci bătrâni şi maiestuoşi.

Şoferul parcase în faţa uşii. Coborî şi o ajută şi pe ea.

- Dacă luaţi loc pe verandă, domnişoară, eu mă duc s-o caut pe menajeră. Se numeşte Mai. îmi va spune unde să vă duc bagajul.

Pe veranda umbrită se aflau câteva balansoare de modă veche, acoperite cu perne de creton dolofane. Juliet se aşeză în cel mai apropiat, ridicându-şi faţa spre briza care adia prin frunzişul copacilor. Domnea o atmosferă odihnitoare şi relaxantă.

„Cred c-o să-mi placă aici“, îşi spuse ea, exultând. Pentru prima oară de la moartea părinţilor ei, începea să se simtă liniştită.

Un zgomot de paşi o făcu să întoarcă brusc capul.

De după colţul casei apăruse un bărbat. Era îmbrăcat prea neglijent pentru a fi un grădinar, într-o pereche de blugi tăiaţi, lăsaţi pe şolduri, nişte adidaşi

jerpeliţi şi nimic mai mult. La vederea ei se oprise brusc. Acum începu să urce încet treptele.

- Cine eşti dumneata? întrebă el scurt.

Juliet ridică bărbia, sperând ca expresia ei dezaprobatoare să-i exprime impresia despre ţinuta lui. Bărbatul era înalt, nu avea nici un dram de grăsime pe trup, iar prin părul blond şi aspru îi străluceau şuviţe aurii, decolorate de soare. Nu-i putea distinge expresia, ochii fiindu-i acoperiţi de o pereche de ochelari de soare cu lentile mari, dar muşchii încordaţi ai obrajilor indicau că gura fermă, cu buze precis conturate, i se crispase de iritare. Era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care-i văzuse Juliet vreodată, emanând o aură de sex-appeal masculin accentuată de goliciunea aproape totală a trupului. Juliet simţi o undă de ostilitate spontană. Se încordă, acut conştientă de pieptul musculos şi gol, acoperit cu un păr bogat care se îngusta spre ombilic, după care dispărea sub betelia şortului de blugi. Buzele bărbatului se arcuiră sarcastic, iar Juliet îşi dădu seama că îl studiase prea stăruitor. Roşind, îşi mută privirea.

- Te-am întrebat cine naiba eşti!

Surprinsă de violenţa din tonul lui, Juliet tresări. Pentru prima oară, îi trecu prin minte că putea să fie şeful ei, misteriosul domn Bannerman. Omul îşi scosese ochelarii, iar Juliet văzu că avea ochi cenuşii - şi reci ca gheaţa.

- Dumneavoastră... sunteţi... domnul Bannerman? întrebă ea, şovăitor.

Buzele bărbatului se subţiară.

- Da. Şi te întreb pentru a treia oară: cine eşti

dumneata?

- Juliet Welborn. Am venit aici ca să lucrez pentru dumneavoastră. Sunt dactilografa pe care aţi solicitat-o, spuse ea, cu o grabă nervoasă.

Ochii lui Bannerman o dezbrăcară jignitor de rapid.

- Faci pe glumeaţa cu mine? întrebă el rece. Cine te-a trimis de fapt? Societatea locală de animatoare?

- Ce... ce-aţi spus? murmură Juliet, cu răsuflarea tăiată.

- Ce-ai auzit.

Bannerman îşi puse ochelarii de soare la loc, reluându-şi înfăţişarea dezumanizată. O privea cu un dispreţ detaşat, ca pe
o omidă târându-se pe balustrada verandei.

- Cred că, neputând cumpăra insula, mafia s-a hotărât să mă înmoaie trimiţându-mi o femeie pentru a mă face să mă răzgândesc.

- Ma... mafia? se bâlbâi uimită Juliet.

- Nici o şansă! Oi fi tu o gagicuţă drăgălaşă, dar mie nu-mi mută nimeni gândul. Poţi să le spui chestia asta şefilor tăi.

- Nu... nu ştiu despre ce vorbiţi... şopti ea cu voce pierită.

Privirea lui Bannerman deveni tăioasă.

- Poate că nu ştii într-adevăr, mormăi el. Poate că nici nu ţi-au spus. Dar va trebui să-ţi oferi trupul pe la alte porţi. Dacă vrei, poţi să-ţi laşi cartea de vizită la plecare şi-am să te caut eu, când mai trec prin oraş. Atunci voi avea mai mult timp.

- Domnule Bannerman, spuse încet Juliet, am venit aici ca să lucrez pentru dumneavoastră.

- Nu zău? Iar eu îţi spun că nu... vreau... să lucrezi... pentru... mine, distanţă el cuvintele, accentuând jignitor verbul. Ai bătut drumurile de pomană, aşa că du-te înapoi, urcă-te în şalupă, sau cu ce-oi fi venit până aici, şi spune-i şefului tău că nu ţine.

Juliet privi nesigură spre jeep, apoi din nou spre Bannerman.

- Aşa să-i spun domnişoarei Posenby? întrebă ea, fără inflexiuni.

Mâna lui Bannerman o apucă de încheietură, strângând-o ca într-o cătuşă, şi o ridică smucit în picioare.

- Domnişoara Posenby de la agenţie? mârâi el.

- Mă doare! scânci Juliet, care avea senzaţia că i se sfărâmau oasele mâinii. Da, da...! ţipă ea, gemând când strân- soarea deveni şi mai puternică.

- Deci aşa ai trecut de Cora! scrâşni printre dinţi Bannerman. Da’ ştiu că şefii tăi nu se-ncurcă! Va să zică, au aflat că folosesc agenţia Posenby pentru angajări? Până-ţi verificăm noi povestea, cred că intenţionai să te instalezi cu succes în patul meu, nu?

în clipa când Bannerman îi eliberă braţul, Juliet o luă la goană pe scară, până dincolo de jeep, unde se opri tremurând, gata să fugă dacă bărbatul mai făcea un singur pas spre ea.

- Mitocan încrezut! se răsti. Cred că eşti nebun, si dumneata si toţi de pe insula asta! Numai insulte şi insinuări aud de la voi, de când am ajuns la aeroport şi l-am cunoscut pe pilotul ăla! Pe ce lume trăiţi, tu şi gorilele tale, de credeţi că orice fată în căutare de slujbă nu visează decât o şansă ca să-ţi sară tocmai

ţie în pat? Mare te mai crezi! Ei bine, băiete, am o surpriză pentru dumneata! Mă dezguşti! Personal, n-aş lucra pentru dumneata nici dacă ai fi ultimul bărbat rămas pe Pământ!

Bannerman îşi agăţă degetele mari în buzunarele blugilor şi zâmbi sardonic, strâmbându-şi buzele subţiri.

- Oricât ar fi de sfidătoare declaraţia asta, tot nu mă tentează să-ţi primesc provocarea, spuse el tărăgănat. Vreau să te urci în jeep şi să dispari de-aici. Şi ai face bine să nu te mai întorci. In caz că nu înţelegi engleza oamenilor de rând, asta înseamnă că te-alung de pe insulă în şuturi - şi pentru totdeauna! Sper că şalupa şefului tău încă n-a plecat, pentru că altfel va trebui să înnoptezi la aer curat!

- Va fi o plăcere! replică Juliet.

Chiar atunci, în uşă apăru şoferul, urmat de o femeie înaltă şi distinsă, cu părul strâns într-un turban şi un şorţ imaculat peste fusta evazată.

- Sam! Doamna pleacă. Du-o înapoi de unde ai luat-o şi las-o acolo, cu bagaj cu tot. Am s-o sun pe domnişoara Cora ca s-o anunţ.

- Am înţeles.

- Bon voyage! îi mai ură el sardonic lui Juliet şi se întoarse hotărât spre casă.

Drumul înapoi fu un infern, Sam părând să se răzbune pentru tonul furios pe care îi vorbise şeful lui. Când opri jeepul lângă antrepozit, Juliet observă că elicoptrul nu mai era acolo.

I se frânse inima. Până atunci încă nu-şi dăduse seama cât de mult se baza pe sprijinul moral al lui Jack, nici cât de singură avea să se simtă la vederea

heliportului pustiu. Se uită în jur după Cora şi observă că lângă vasul de croazieră din capătul pontonului acostase un vaporaş ruginit şi murdar de ulei, cu un aspect deprimant.

în acel moment, Cora ieşi pe uşă. Fără a o învrednici pe Juliet nici măcar cu o privire, ordonă pe un ton poruncitor:

- Sam! Du bagajele alea pe Lazy Lou! Domnişoara Welborn pleacă cu căpitanul Smith.

- Ia staţi...! interveni Juliet, dând să-şi ia bagajele. Cine-a spus că plec?

Cora o privi cu dispreţ.

- Mark a dat telefon adineaori şi mi-a spus că nu ştie nimic despre dumneata. Povestea cu domnişoara Posenby e o minciună. Nu ştiu ce urmăreşti, domnişoară Welborn - sau cum te-oi fi numind - da' aici n-o să ţină. Suntem obişnuiţi cu toate şmecheriile folosite pentru a ajunge pe insula asta. Pleci cu primul mijloc de transport, care întâmplător e Lazy Lou. Căpitanul Smith a acceptat să te ducă înapoi, ceea ce e spre norocul dumitale, pentru că altfel ţi-ai fi petrecut noaptea pe plajă.

Un bărbat îmbrăcat în maiou murdar şi pantaloni jegoşi, cu picioarele desculţe şi înnegrite, ieşi agale din magazie. Enorm de gras, avea ochi mici şi răi, pierduţi între falduri de osânză. La vederea lui Juliet, se căscară cât de mult le permitea grăsimea din jur.

- Asta-i pasagera? întrebă el, uluit.

- Mhm. Ai vreo obiecţie? zâmbi subţire Cora.

- Pe dracu'! Mai mişto ca-n visele mele!

Ochii îi dispărură, în timp ce scotea un chiţăit care trecea drept râs.

- Da’ bine-o să ne mai dăm noi în bărci - pă bune adică, nu-aşa, puişor? adăugă el, hlizindu-se spre Juliet.

Respiraţia lui încinsă şi viciată o făcu pe Juliet să se smucească din loc.

- Nu merg cu dumneata, spuse ea răspicat. Unde-i elicopterul? Mă voi întoarce aşa cum am venit, cu domnul Tanner.

Cora se întunecă la faţă.

- Elicopterul e proprietatea firmei Bannerman şi se află sub direcţia mea, spuse ea pe un ton arogant. A plecat şi, oricum, ai să pleci înainte de întoarcerea lui, mâine dimineaţă, curviştină snoabă ce eşti!

Faţa îi era implacabilă, cu o lucire victorioasă în ochi, care arăta cât de mult îi plăcea să-şi savureze puterea.

Juliet se aşeză ferm pe valiza cea mai mare.

- Nu mă mişc de-aici, spuse ea cu hotărâre. Domnul Bannerman ştie ce încerci să faci?

Cora se înroşi la faţă de furie.

- Mi-a telefonat şi a spus că n-ai ce căuta aici şi să iau măsuri ca să părăseşti insula! întâmplător, altă cale nu există! S-ar putea să ţi se ceară să munceşti pentru a-ţi plăti voiajul, adăugă ea cu subînţeles, dar pentru o cucoană cu talentele dumitale asta n-ar trebui să pună probleme. Ştii, continuă cu venin, voi, puştoaicele, sunteţi toate la fel, credeţi că dacă aveţi o mutră şi-o caroserie ca lumea, puteţi lua de sus o iapă bătrână ca mine. Abia am aşteptat o ocazie să dau şi eu niţel cu copita şi se pare că mi s-a ivit! Până să ajungi acasă, o să-ţi pară rău c-ai încercat să te strecori pe insula asta!

- M-a trimis aici domnişoara Posenby! insistă Juliet, disperată.

Cora nu-i luă în seamă cuvintele.

- Ai de gând să te urci la bord ca o doamnă, sau vrei să te ia pe sus vreo doi băieţi de pe-aici? Mie mi-e totuna. De fapt, cred că m-aş distra grozav să te văd cărată ca un sac.

Juliet se ridică în picioare.

- Merg singură, spuse ea, cu voce amorţită.

În pofida caniculei, tremura, dar porni spre debarcader, ţinându-şi capul sus.

În timp ce se apropia de Lazy Lou, văzu că nava era şi mai degradată decât păruse de la distanţă. Pe alocuri, puntea era complet mâncată de rugină şi peste tot zăceau echipamente de pescuit, lăzi, butoaie şi o găleată cu momeală plină de sânge, în jurul căreia forfoteau muşte albastre, grase. Singurul marinar de la bord era un individ care îi rânjea strâmb, cu balele curgându-i. Juliet se opri brusc şi se întoasre spre grăsanul care o urma îndeaproape.

- Nu mă urc pe vasul ăsta!

Când vru să pornească înapoi, căpitanul Smith îi tăie calea, cu picioarele depărtate şi capul coborât, ca un taur. Chipul unsuros îi sclipea în lumina soarelui, iar expresia înfierbântată de poftă din ochii lui mici şi răi o făcu pe Juliet să încremenească.

- Ba ai să te urci, fetiţo, spuse el încet. Cora mi te-a promis. Altundeva n-ai un-să te duci. Sau vii cu mine, sau o iei de-a-notu'!

- Foarte bine, atunci am să pornesc înot! replică Juliet cu curaj, strângând pumnii. N-am de gând să plec de-aici cu dumneata. Până mâine, când vine Jack

Tanner, n-am să mă mişc din loc. Iar dacă vă atingeţi de mine, dumneata sau femeia aia, sau vă puneţi oamenii să-mi facă ceva, am să vă bag pe toţi în puşcărie pentru răpire!

Căpitanul se retrase, încurcat.

- Io nu te silesc... mârâi el. Cora a dat ordin...

- Atunci fă bine şi dă-te la o parte. Sunt cetăţean american şi am dreptul să refuz, dacă nu vreau să te însoţesc. Aşa spune legea! adăugă ea, pentru siguranţă, bănuind că Smith nu se avea tocmai bine cu poliţia.

- Ia mai descurcaţi-vă singure, voi două! mormăi căpitanul Smith. Zi-i că aştept cinci minute ca să te convingă, şi pe urmă plec!

Gâfâind, Juliet porni înapoi în lungul pontonului. Pe drum îl întâlni pe Sam, care venea cu bagajele.

- întoarce-te şi du-le înapoi, ordonă ea.

Sam îşi dădu ochii peste cap. Tonul tăios al lui Juliet părea să-l fi impresionat, căci ezită, vizibil nesigur, după care lăsă valizele jos şi rămase în aşteptare.

Când Juliet ajunse în faţa ei, Cora era roşie de furie dar, înainte de a spune ceva, tânăra vorbi prima.

- L-am prevenit pe domnul Smith că va suporta rigorile legii, iar acum te previn şi pe dumneata, spuse ea cu mult calm. Nu mă urc - repet, nu mă urc - pe vasul ăla. Ştii ce fel de om e căpitanul şi ce mi se va întâmpla dacă mă duc cu el. Nu cred că un om cu reputaţia domnului Bannerman ar tolera aşa ceva. El, cel puţin, trebuie să ştie că vă pot da în judecată pe toţi pentru răpire dacă mă urcaţi pe vas cu forţa,

împotriva voinţei mele. Am de gând să rămân aici până mâine, când va veni Jack Tanner. Atunci voi părăsi insula cu cea mai mare plăcere şi te asigur că n-am să mai revin niciodată.

- Dacă rămâi, va trebui să dormi pe plajă. Voi avea grijă să nu te primească nimeni.

Juliet o privi cu dispreţ.

- Am să mă culc bucuros pe plajă. Oricum nu sunteţi decât o adunătură de obsedaţi, cu toţii, şi n-am nici un chef să mă închid în casă cu nici unul dintre voi!

îi întrerupse un strigăt din uşă. Unul dintre lucrători îi făcea Corei cu mâna.

- Domnişoară Cora, la telefon!

Juliet îi făcu un semn lui Sam, care se apropie în fugă, zâmbind, cu bagajul.

- încotro, domnişoară?

- Aici, deocamdată. Pe urmă, du-te şi spune-i acelui... acelui căpitan Smith... - continuă ea, cu un fior - să plece. Rămân aici peste noapte.

- Am înţeles! zâmbi Sam şi mai larg, în timp ce o lua la fugă spre nava acostată. Se vedea clar că rareori reuşea cineva să-i ţină piept Corei, iar încântarea lui Sam îi sugera lui Juliet cât de populară era sora lui Mark Bannerman printre angajaţii ei.

Se aşeză pe bagaj, înainte de a i se înmuia picioarele sub trup. Mai avea de rezolvat problema următoarelor douăzeci şi patru de ore, până la întoarcerea lui Jack. Poate că Sam i-ar fi recomandat un loc unde să se ducă, dacă reuşea să-l întrebe fără ştirea Corei. Simţi un junghi nervos în stomac când femeia ieşi din magazie, apropiindu-se. Se ridică,

impunându-şi să-şi păstreze calmul. Lazy Lou plecase deja, iar Cora nu mai avea cu ce s-o amenințe.

Când ajunse lângă Juliet, femeia avea o expresie de nepătruns.

- Bine, ai câştigat, spuse ea scurt. Rămâi.

- Poftim?

- La telefon era domnişoara Posenby. Mi-a spus despre slujba dumitale. S-a produs o confuzie, adăugă ea pe un ton sfidător, şi nu din vina mea. Nu pentru Mark era vorba să lucrezi, ci pentru fratele lui mai tânăr, James. De ce nu mi-ai spus? o întrebă, cu reproş.

- Fiindcă nici eu n-am ştiut, răspunse Juliet. Dar asta nu mai are nici o importanţă. Nu voi rămâne aici şi n-am să lucrez pentru nimeni. Am de gând să părăsesc insula asta cu primul mijloc de transport civilizat care se va ivi.

- Lasă, că nu mai e cazul, mormăi Cora, ursuză. Am vorbit şi cu James. Cred că nici măcar nu i-a pomenit lui Mark că-i ceruse domnişoarei Posenby să-i găsească o dactilografă. Ştii, el e om de ştiinţă şi-i cam distrat. Oricum, te aşteaptă, aşa că te trimit acolo cu bagajul. Te va duce Sam.

- Degeaba, ţi-am spus că nu rămân şi vorbesc serios, domnişoară Bannerman! Fratele domnului Bannerman n-are decât să-şi găsească altă dactilografă. Nu vreau să am de-a face nici cu el, nici cu altcineva de pe insula asta.

- Cum pofteşti, replică batjocoritor Cora. Dar închid magazia în vreo cinci minute.

îşi consultă ceasul-brăţară bărbătesc de la încheietura groasă şi pistruiată a mâinii.

- Mă duc acasă să mănânc şi să-mi fac siesta. Toate se închid pentru vreo două ore, iar la noapte nu va fi deschis nimic. Capătul ăsta al insulei e întunecos ca iadul. Când ai să stai singură pe plajă, murind de foame şi de sete, şi dârdâind de frig, să nu uiţi că ţi-am oferit un loc unde să te duci.

- De ce încerci să mă şantajezi aşa? întrebă Juliet. Crezusem că ardeai de nerăbdare să plec. Dumnezeu e martor cât ai încercat să scapi de mine.

- Personal, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să nu te mai văd, dar James a vorbit cu domnişoara Posenby şi te aşteaptă. Se pare că ai lucrat pentru un savant pe care el îl admiră. Dacă nu apari, va cere să afle motivul pentru care nu vii şi, din păcate, când James doreşte ceva, obţine, adăugă ea, cu un zâmbet dispreţuitor. Mark i-ar da şi luna de pe cer, dacă ar cere-o, aşa căăă...

Se opri, ridicând din umeri.

- Aşa că, dacă nu rămân, domnul Bannerman ar da vina pe dumneata? înţelese Juliet. Ar fi trebuit să fii la datorie pentru a primi mesajul domnişoarei Posenby, sau cel puţin s-o întrebi, înainte ca ea să mă trimită la Bella Vista! Cred că ţi-e cam frică, adăugă ea şi, văzându-i roşeaţa din obraji, înţelese că o nimerise bine. Ei bine, felicitări, ai reuşit să mă sperii. N-aş lucra cu fratele domnului Bannerman nici pentru un milion de dolari. Pur şi simplu nu vreau să mai ajung în apropierea lui.

- N-ai lucra pentru Mark, insistă rugător Cora. Probabil că nici n-ai să-l vezi. James locuieşte la o milă distanţă de Bella Vista. înţelegi, lucrează cu delfinii şi nu iese din laborator săptămâni de-a

rândul. Ce zici? continuă ea, deznădăjduită. îţi promit, dacă nu-ţi place acolo, am să-i telefonez lui Jack Tanner să vină după dumneata imediat.

Juliet o privi fără convingere. Desigur, James putea să fie la fel de nesuferit ca fratele lui, dar se cam îndoia. în primul rând, era om de ştiinţă, iar aceştia nu se comparau cu magnaţii macho şi aroganţi.

Dar cel mai important era faptul că lucra cu delfinii, iar Juliet dorea acea slujbă. Cu o asemenea muncă s-ar fi simţit la largul ei şi, dacă dădea rezultate bune, i-ar fi crescut enorm încrederea în sine. Pe neaşteptate, luă o decizie.

- Foarte bine, mă duc să văd care e situaţia.

După care, pentru a n-o lăsa pe Cora să creadă că marcase vreun punct, o preveni:

- Domnişoara Posenby mi-a spus să fac o încercare, iar dacă nu-mi place slujba, am s-o anunţ.

Construcţia joasă de beton, ridicată aproape după acelaşi plan cu laboratorul tatălui ei, părea ciudat de familiară. Avea bazine pentru delfini, o platformă de observaţie, o pasarelă spre ocean - toate, atât de cunoscute! Iar deasupra unui bazin stătea aplecat un bărbat care ar fi putut să fie tatăl ei. Pentru prima oară în ziua aceea haotică şi tulburătoare, Juliet începu să se simtă mai liniştită.

Omul era slab şi bronzat, îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi decoloraţi, de doc, şi o cămaşă largă. Lua însemnări într-un blocnotes, dar la auzul jeepului întoarse repede capul. Ochii lui albaştri o priviră nesigur prin ochelarii cu rame de baga, parţial acoperiţi de o şuviţă de păr şaten deschis. Juliet nu

distingea nici o asemănare cu fratele lui, decât poate în coloraţie. Pe când tânărul venea spre ea, cu poalele cămăşii fâlfâindu-i, Juliet mai văzu că nu mai avea nici un nasture. în pofida nemulţumirii pentru felul cum fusese tratată în ziua aceea, fu mişcată; ciudatul cercetător semăna atât de mult cu tatăl ei!

- Domnişoară Welborn!

Când ajunse în faţa ei, zâmbi şi începu să-i scuture mâna aproape înainte ca Juliet să se fi dat jos din jeep.

- James Bannerman, la ordinele dumneavoastră! Nici n-aveţi idee cât mă bucur. E atât de emoţionant să cunosc o persoană care a lucrat cu David Graham!

După câte se părea, domnişoara Posenby nu-i spusese că Juliet era fiica acestuia.

- Mă simt privilegiat să găsesc pe cineva care poate înţelege tot ceea ce încerc eu să realizez aici. L-am... l-am admirat pe doctorul Graham şi ştiu că v-a instruit bine.

Chipul lui slab şi bronzat strălucea de entuziasm.

- Şi când mă gândesc că l-aţi ajutat să scrie „Populaţia delfinilor“...! E... e cel mai emoţionant lucru care mi s-a întâmplat vreodată!

Juliet nu-şi putu stăpâni râsul. Primirea aceasta, după toate refuzurile şi insultele cu care fusese gratificată, îi refăcea cu succes respectul de sine.

- Mi-aţi mai spus, zâmbi ea, încercând să coboare din jeep şi în acelaşi timp să-şi elibereze mâna. Era obişnuită cu asemenea efuziuni sentimentale. Şi tatăl ei fusese la fel. Putea fi absolut fermecător când întâlnea o persoană care-i împărtăşea interesele, în pofida faptului că nu avea talentul de a conversa

despre nimicuri.

- Veniţi, veniţi, se agită James. Vreau să vă arăt delfinii. Am patru şi cu unul, în special, am făcut progrese uimitoare în privinţa comunicării. Trebuie să vedeţi...

- Mai târziu, îl întrerupse indulgentă Juliet, vorbindu-i aproape ca unui copil. Mai întâi aş vrea să mă spăl şi să mănânc. Probabil că şi dumneavoastră vă e foame.

James o privi cam surprins.

- Nu cred... că mi-e, spuse el nesigur, deşi am impresia că n-am luat prânzul.

Apoi zâmbi.

- îmi pare rău... vă rog să-mi scuzaţi lipsa de politeţe. M-am lăsat în voia entuziasmului. Oricum, trebuie să vă îmbrăcaţi cu ceva mai potrivit înainte de a vizita delfinii. Veniţi în casă s-o cunoaşteţi pe Lallie, menajera mea.

Opinia lui Juliet despre Lallie suferi o grea lovitură când intră în livingul casei, unde părea să se afle şi laboratorul lui James. Privi pieziş mormanele de cărţi şi periodice îngrămădite pe toate suprafeţele disponibile, în dezordine şi praf. în faţa aparatului stereo dintr-un colţ, un teanc de discuri se înclina gata-gata să se răstoarne. Totul era plin de praf, la care se mai adăuga şi un coş de gunoi care dădea pe din afară de plin ce era.

Prin contrast, bucătăria mică şi luminoasă era imaculată şi plină de o aromă delicioasă care ieşea dintr-o oală în clocot pe aragaz. Lallie era o femeie între două vârste, îmbrăcată într-o uniformă sobră. Când se făcură prezentările, îi strânse lui Juliet mâna,

cu un zâmbet rezervat.

- E gata masa, Lallie? întrebă vag James.

- E gata de mult, domnule James. Nu mai ţineţi minte? V-am anunţat.

- A... Da, desigur... Ăă... unde-ai instalat-o pe domnişoara Welborn?

Lallie îl privi nedumerită.

- N-am decât un loc unde s-o instalez, adică în camera mea. Nu mai ţineţi minte? Aţi spus că pot pleca acasă în fiecare seară.

James se lumină la faţă.

- A, da, aşa e. Veţi folosi camera lui Lallie, domnişoară Welborn. Vă arată ea unde e.

Juliet se uită spre Lallie, care îi susţinu privirea, indiferentă.

- Veniţi, domnişoară, să vă conduc.

O duse pe Juliet într-o cameră cu vedere spre ocean. Conţinea o garnitură de mobilier simplă, de dormitor, patul fiind acoperit cu o cuvertură albă, iar perdelele de tifon fâlfâiau în briza mării. Alături se afla o baie cu un duş. Totul strălucea de curăţenie.

- V-am eliberat toate sertarele şi debaraua, o informă Lallie, deschizând o uşă. Şi am pus un aşternut curat, iar în baie sunt prosoape şi săpunuri noi. Domnul James a spus că veţi sta aici cam şase luni.

Când Juliet ezită, Lallie se grăbi să adauge:

- Cu cât staţi mai mult, cu atât e mai bine pentru mine. Mama mea o duce cam rău cu sănătatea de-o vreme-ncoace şi are nevoie de mine acasă cât se poate de mult.

- Nu voi sta mai mult decât e necesar ca să

terminăm cartea, cred, dar încă nu m-am angajat că voi începe, îi explică Juliet.

Privirea nedumerită a lui Lallie o făcu să adauge, pe un ton defensiv:

- Mai întâi trebuie să se lămurească o mulţime de probleme...

- Dacă vă temeţi să staţi aici singură cu el, asta nu e nici o problemă! declară Lallie fără ocolişuri. N-o să vă dea de furcă. Doarme cam prost, iar când n-are somn ascultă discuri. Şi trebuie să fie adus cu forţa la masă. Nu mă lasă să mă ating de lucrurile lui, dar altfel e cel mai drăguţ om pentru care am lucrat vreodată, poate cu excepţia fratelui său, domnul Mark.

Juliet se crispă.

- Sper să nu am nimic de-a face cu el!

Uimirea lui Lallie crescu.

- Chiar aşa...? Ei, nici o grijă, n-aveţi de ce să-l vedeţi pe domnul Mark. Vorbeşte în fiecare zi la telefon cu fratele lui, dar respectă discreţia domnului James şi-l lasă în pace. Atâta numai că nu-l vedem pe domnul Mark aşa de mult cum ne-ar plăcea. Mare păcat...

Juliet nu era surprinsă de simpatiile lui Lallie. Era firesc ca majoritatea oamenilor de pe insulă să-l placă pe Mark Bannerman. Pe ei nu-i trata ca pe o nepoftită care sosise pe neaşteptate ca să-i invadeze viaţa intimă. Iar dacă urma să rămână acolo, probabil ar fi fost mai înţelept să-şi măsoare cuvintele în privinţa lui Mark Bannerman. Mama ei o învăţase întotdeauna să păşească prudent pe teren necunoscut - la început cel puţin.

îşi privi bagajele, schimbând diplomatic subiectul.

- în fine, indiferent dacă plec sau rămân, am nevoie de un duş şi de un prânz. Dar voi aştepta să discut cu domnul Bannerman înainte de a hotărî ce-am să fac în continuare.

Lallie înţelese aluzia, iar Juliet îşi adună lucrurile şi intră în baie să facă duş. Când în sfârşit ieşi din dormitor, îmbrăcată cu o bluză crem şi o fustă maro, se simţea o cu totul altă persoană. îşi strânsese părul într-o coadă de cal, iar pielea îi strălucea de curăţenie şi prospeţime. James, înălţând privirea la apariţia ei, se ridică încet în picioare, cu o expresie surprinsă pe chip.

Lallie era mai bună ca bucătăreasă decât ca menajeră. Mâncarea era delicioasă - o salată de fructe proaspete, spe- cialtăţi marine şi ceai de la gheaţă, iar la sfârşit magiun de afine cu frişcă groasă. Când termină, Juliet se simţea complet sătulă. îşi dădea seama că masa fusese gândită anume astfel încât s-o ţină pe loc.

în timp ce mânca, James nu vorbea, privind-o numai - dar era atât de absent, încât Juliet înţelese că de fapt se gândea la cine ştie ce probleme complicate de-ale lui. După masă, însă, spre surprinderea ei, se ridică şi luă iniţiativa.

- Cred că e cazul să discutăm despre problemele profesionale înainte de a merge mai departe, domnişoară Welborn, începu el pe un ton pragmatic. Pentru început, n-ai prefera să te numesc Juliet, iar dumneata să-mi spui James? E mult mai simplu, din moment ce vom lucra împreună. Şi-apoi, Lallie mi-a spus că nu eşti sigură dacă vei primi sau nu slujba

asta...

Fruntea i se înnegură de îngrijorare.

- Sper că a înţeles greşit... Aş dori foarte mult să rămâi. Ciorna cărţii e gata, dar am nevoie de cineva care să-mi pună materialele în ordine şi, desigur, să le transcrie. Pari foarte competentă. îmi dau seama că nu avem condiţii de lucru prea strălucite, dacă asta te îngrijorează. Desigur, insula e destul de izolată, dar domnişoara Posenby m-a asigurat că eşti obişnuită să lucrezi în asemenea condiţii. Sau e încă un lucru pe care nu l-ai menţionat...? adăugă el, nelinişţit.

în loc de a-i răspunde la întrebare, Juliet se interesă:

- Când ai vorbit cu domnişoara Posenby despre mine?

- Azi-dimineaţă. A telefonat ca să întrebe dacă pari potrivită. Imaginează-ţi cât de surprinsă a fost - ca şi mine - că nu primisem nici o veste. A început să se agite şi a insistat să-ţi dau imediat de urmă.

- în legătură cu Cora, continuă Juliet. Era necesar să am de-a face cu ea?

- Deloc, răspunse James cu o privire complice. Lucrează ca funcţionar cu aprovizionarea, la antrepozit, şi se pare că e eficientă - cel puţin, Mark e de părerea asta - dar e clar că face uneori exces de zel.

Chipul său slab se înăspri, amintindu-i un moment lui Juliet de fratele lui.

„Ba bine că nu,“ îşi spuse ea cu înverşunare.

- Iar oamenii de la Bella Vista... continuă ea ezitant. Va trebui să am ceva de-a face cu ei?

Dacă fu surprins, James n-o arătă. Nesociabil din fire, probabil că şi pe ea o considera la fel.

- Cum doreşti, răspunse el serios. Dacă nu-ţi place să ai relaţii cu alţii, mie îmi convine. Nici mie nu-mi place. Dar... ăă... cred că ai nevoie de timp pentru... ăă... cumpărături şi altele lucruri de pe continent, din când în când... ?

Juliet răspunse afirmativ. începea să prevadă programul de lucru care se profila, dacă se lăsa dominată de James. Avea să muncească douăzeci de ore pe zi, să doarmă pe apucate, să mănânce numai când cădea de pe picioare de foame. La fel lucrase şi tatăl ei, dar Juliet nu avea de gând să i-o permită şi lui James Bannerman. Aşa că stabiliră din capul locului care erau orele de lucru şi cele libere, după care James o conduse la bazinele delfinilor.

De fapt, era un singur bazin mare, cu porţi care puteau fi coborâte, despărţind delfinii în spaţii separate. Pe moment, James se concentra asupra unei femele pe care o numise Jo şi cu care căuta să stabilească un limbaj artificial, folosind un sistem care avusese succes în cazul cimpanzeilor. Cu grijă, coborî o tablă magnetică în apă. Era însemnată cu simboluri - un triunghi, un cerc şi un pătrat. Jo trebuia să aplice peste fiecare simbol câte unul identic. Sub privirea fascinată a lui Juliet, Jo înotă înainte, împingând cu botul un cerc metalic, şi îl potrivi la locul lui. După aceea, primi drept răsplată un peşte.

James îi spuse că Jo şi colegii ei ştiau deja să-şi cureţe rezervoarele, să răspundă la întrebări, atingând o minge roşie pentru „da“ şi una albastră pentru „nu“, şi să-şi folosească sonarul natural

parcurgând cu succes un traseu cu obstacole, legaţi la ochi. Dar mai era mult până la a conversa efectiv cu ei printr-un limbaj artificial, recunoscu vesel James, precizând că în acest scop era necesar să-i înveţe conceptul de limbaj în sine.

- Şi te aştepţi să reuşeşti? întrebă Juliet.

- Desigur. Sunt în pragul unei mari izbânzi, replică el cu entuziasm.

în sinea ei, Juliet considera că acest lucru era imposibil. Ajunsese de mult la concluzia că fluierăturile, oftaturile şi bolboroselile delfinilor nu erau decât atât şi nimic mai mult: fluierături, oftaturi şi bolboroseli. Şi tatăl ei fusese de aceeaşi părere, deşi respecta enorm inteligenţa delfinilor.

Indiferent cine avea dreptate, delfinii erau adorabili, îşi spuse Juliet, privindu-i cum se adunau la marginea bazinului.

Se hotărî. Era munca ei favorită. Se pricepea. Atunci, de ce n-ar fi rămas? în acelaşi timp, se întreba totuşi dacă nu făcea o greşeală. Cel puţin două persoane - Mark şi Cora Bannerman
- nu o doreau acolo. Oare îi sfida numai de hatârul lui James, care-i amintea de David Graham? Pentru asta rămânea pe loc? Spera că nu - dar dacă aşa era, hotărî ea fără tragere de inimă, atunci însemna că îşi moştenise mama mai mult decât crezuse.

Capitolul 3

După câteva zile, Juliet îşi formase o anumită rutină. Desfăşura o activitate care-i făcea plăcere şi îl simpatiza pe James. Lallie avusese dreptate - noaptea, când erau singuri în casă, nu crea nici o situaţie penibilă. Era un om agreabil şi blând, surprinzător de permeabil la toate sugestiile pe care i le făcea ea în legătură cu cartea. Descoperi curând că, spre deosebire de David Graham, a cărui iubire pentru subiectul său de studiu strălucea orbitor din toate scrierile lui, stilul literar al lui James era amorf, greoi şi obscur, poate şi fiindcă atitudinea lui faţă de delfini rămânea strict ştiinţifică. Juliet se întreba de ce se mai deranjase să scrie cartea şi nu fu surprinsă deloc să afle că fusese ideea lui Mark Bannerman. James o acceptase fără pasiune şi-i mai spuse că fratele lui fusese inspirat de „Populaţia delfinilor“, pe care o citise cu mare plăcere.

Pe de altă parte, James voia să-şi folosească textele pentru o viitoare teză de doctorat. în unele momente se plângea că niciodată n-avea să-şi realizeze obiectivele, în altele era plin de entuziasm. Juliet descoperise că-i era cam greu să se adapteze după toanele lui, în perioadele când lucrau amândoi cu delfinii. Ea nu-i putea privi numai ca pe simpli subiecţi ai unor experimente. Pentru Juliet, delfinii erau nişte fiinţe inimoase şi iubitoare, fiecare cu propria lui personalitate, şi deşi James nu-i putea vedea astfel, nu încăpea nici o îndoială cu privire la succesele încercărilor lui de a-i face să-i răspundă.

Juliet nu-i spusese că David Graham era tatăl ei vitreg. James o încuraja să-i vorbească despre teoriile

şi experienţele doctorului Graham, dar David Graham omul nu-l interesa deloc. Poate că şi din acest motiv Juliet nu-i menţionase nimic despre relaţia lor. Celelalte motive ţineau de faptul că James era un Bannerman, precum şi de ezitarea lui Juliet de a vorbi despre moartea părinţilor ei.

în urma tragediei, rămăsese cu o frică patologică de scufundări. în copilărie, devenise o scufundătoare cu experienţă, dar acum simplul gând la adâncurile înşelătoare ale oceanului o paraliza. Nu avea nici o legătură cu înecul, ci numai cu teama de necunoscut. înota fără probleme prin bazinele delfinilor, însă refuza să se gândească la ziua când James ar fi chemat-o la o scufundare în ocean.

Sam le aducea proviziile în fiecare săptămână şi venea chiar mai des la câte o cafea cu Lallie, care era mătuşa lui. Lallie îi spuse lui Juliet că Sam era şi singurul taximetrist al satului. Când aveau nevoie de serviciile lui, o sunau pe Cora. Juliet, însă, prefera să n-o facă, iar într-o zi Sam îi dădu câteva explicaţii.

- Sper că nu mai sunteţi supărată pe mine pentru ce s-a întâmplat, domnişoară, îi spuse el cu blândeţe. Nu făceam decât să respect ordinele.

-A, nu, în nici un caz, îl asigură Juliet. Te-am înţeles perfect.

- Domnişoara Cora e verişoara domnului Mark, aşa că ea e şefa. Vreau, nu vreau, trebuie să-i respect ordinele, altfel rămân fără slujbă.

- Deci, vrei să spui că a încercat să mă alunge aşa de pe insulă la ordinul lui, nu din propria ei iniţiativă.

Sam stătu pe gânduri câteva momente.

- Aş zice că da, domnişoară. Deşi poate că domnul

Mark nu se aştepta să-l folosească pe căpitanul Smith. Domnul Mark e un om cinstit, şi nu-l place pe căpitan - ştiu sigur asta.

- Dar Cora mi-a spus că-i aplica instrucţiunile, deci se pare că ştia exact ce plănuia ea să facă, insistă Juliet cu înverşunare.

Sam ridică din umeri.

- Dumneavoastră oţi fi ştiind mai bine, domnişoară, eu ştiu numai că mie nu mi-a plăcut deloc. Da' trebuia să respect ordinele domnişoarei Cora. înţelegeţi ce vă zic, nu-i aşa, domnişoară?

- A, da, înţeleg perfect.

Văzându-i expresia în continuare tulburată, Juliet adăugă, pe un ton mai binevoitor:

- Crede-mă că te înţeleg, Sam. Dar cred că ar fi mai bine să nu te solicit. S-ar putea să nimeresc într-un moment când domnul Bannerman are nevoie de serviciile dumitale.

Sam o privi cam surprins.

- Nu ştiaţi, domnişoară? Domnul Mark a plecat. A părăsit insula în aceeaşi zi când aţi venit dumneavoastră, pe seară.

Juliet îl privi cu ochi mari, uşurată, surprinsă şi dominată de multe alte emoţii contradictorii.

- Nu, nu ştiam, spuse ea într-un târziu. A plecat... pentru totdeauna?

- Pentru totdeauna? repetă încet Sam. Domnul Mark nu pleacă niciodată pentru totdeauna. Uneori lipseşte mai mult, alteori mai puţin, dar mai devreme sau mai târziu tot se întoarce. Nu, domnişoară, aş zice că domnul Mark a plecat pentru un timp - dar pentru totdeauna, niciodată.

A doua zi, Juliet făcu un nou pas. Luând mătura ca pe o armă, cu un pămătuf de şters praful în cealaltă mână, atacă livingul, începând să măture, să şteargă şi să pună totul în ordine. Sub privirile uimite ale lui Lallie, umplu doi saci cu gunoaie şi îi cără afară, unde le arse pe toate. Revenită în casă, organiză toate hârtiile în dosare, mape şi plicuri de manila, iar în seara aceea, pentru prima oară de la sosirea lui Juliet, Lallie putu pune masa în sufragerie.

Evident, James începu să urle deznădăjduit când văzu ce se întâmplase, dar Juliet îl linişti imediat, arătându-i dosarele. Totuşi, James continuă să bombănească, atât în seara aceea cât şi a doua zi, deşi îi cam pierise energia.

în dimineaţa următoare, lucrau cu delfinii, când James abordă din nou subiectul.

- Uneori, parc-ai fi mai rea decât Mark. Şi el se poartă cu mine ca şi cum aş avea cinci ani.

- Uneori, te porţi de parcă ai avea cinci ani, James, i-o întoarse scurt Juliet. Ai nevoie de cineva care să-ţi poarte de grijă. Lallie consideră că nu are autoritatea de a te sili să-ţi iei mesele la timp, sau să te culci la ore fixe.

- Se pare că va trebui să stai mai mult aici, spuse el, cu o privire complice. Când vei pleca, am să rămân fără nici un ajutor, Juliet. La asta te-ai gândit vreodată? Ai reuşit să mă faci să devin complet dependent de tine. Numai tu eşti de vină!

- A, nu, băiete, nu arunca vina în cârca mea! răspunse sec Juliet. Nu m-am angajat ca guvernantă. Dacă vrei aşa ceva, îţi propun să-ţi cauţi o soţie.

James zâmbi. Era pentru prima oară când

încercase să glumească, iar Juliet observă surprinsă cât de fermecător putea fi când voia.

- întâmplător, candidezi pentru funcţia asta? întrebă el zâmbind.

Juliet râse.

- Nu ţi-ai putea permite o soţie ca mine! spuse ea, cu o voce dezastruos de limpede, după cum avea să reiasă imediat. Aş fi prea costisitoare, chiar şi pentru un Bannerman, aşa că poţi să mă excluzi din calcule! încheie ea, stropindu-l cu apă.

- Asta înseamnă că dacă oferă preţul te-ar putea interesa, domnişoară Welborn?

Glasul, răsunând de deasupra, era rece şi sardonic, iar Juliet fu cât pe ce să cadă în bazin. Ridică privirea, surprinsă, de-a lungul trupului lui Mark Bannerman, de la pantofii marinăreşti şi pantalonii de doc bleumarin cu dungă până la chipul serios, îngheţat. Se adună pe picioare, simţind că, numai cu costumul de baie pe ea, se afla într-un dezavantaj net. Deşi era absolut decent, pudibond chiar, în faţa privirii cinice a lui Mark Bannerman avea senzaţia că purta cel mai provocator bikini.

- Mark! exclamă James, sărind în picioare, cu un zâmbet larg. Ce bucurie! Nu ştiam că urma să vii acasă. Ţi-o prezint pe noua mea asistentă, Juliet Welborn. Dacă-ţi mai aminteşti, am angajat-o chiar înainte de plecarea ta.

- Am cunoscut-o pe domnişoara Welborn, replică Mark posomorât.

Cu toate acestea, întinse mâna, spre surprinderea lui Juliet, pe care bunele maniere o siliră să i-o accepte. Privi prudentă un moment mâna întinsă,

după care în ochi îi apăru un licăr vesel.

- Mă scuzaţi... murmură ea politicos.

Ţinea în mână un peşte pentru delfinul cu care lucrau. îl aruncă înapoi în găleată şi întinse mâna, cu o expresie gravă.

Fără nici un comentariu, Mark Bannerman i-o strânse, apoi se lăsă pe vine şi-şi clăti propria mână în apa din bazin.

- Iei masa cu noi, nu-i aşa, Mark? întrebă James cu însufleţire.

- Cu plăcere, răspunse fratele lui, ridicându-se în picioare. Când am posibilitatea, n-aş pierde pentru nimic în lume o masă pregătită de Lallie.

- Am să-i spun că ai venit, va fi încântată.

în timp ce-l privea pe James îndepărtându-se, Mark întrebă sardonic:

- Tot la noi, tot la noi, domnişoară Welborn?

- Surprins?

- Trebuie să recunosc că da, spuse el inexpresiv. Munca e grea, programul lung, zona pustie... Mă aşteptam să nu te mai găsesc, la întoarcere. Sigur, dacă ai fi lucrat pentru mine... Dar

- pentru James...? Nu, scuză-mă, nu şi o fată ca dumneata.

Ochii lui Juliet sclipiră.

- A, nu ştiu... răspunse ea rece. Mi-am dat seama pe loc că, pentru o fată ca mine, a fost un mare noroc să lucrez cu cel mai potrivit dintre fraţii Bannerman.

Mark îşi îngustă ochii.

- Serios?

- Chiar şi o fată ca mine poate înţelege sensul acestor cuvinte, continuă ea, şi mai tărăgănat. Ştim

amândoi ce părere ai despre fetele care vin pe Tamassee sperând să pună mâna pe averea familiei Bannerman. Noroc că James nu are asemenea obsesii. Şi-acum, dacă mă scuzi, încheie ea dulce, sunt cam ocupată.

Şi, luându-şi salteaua pneumatică, traversă până în cealaltă parte a bazinului. Fusese distractiv să tragă tigrul de coadă, dar expresia din ochii lui o făcuse să se înfioare. Mark Bannerman se înfuriase, îl cuprinsese acea furie ucigător de intensă a omului care nu e obişnuit să i se pună cineva de-a curmezişul. Probabil că-i prinsese bine, reflectă sfidător Juliet, culcându-se pe saltea.

între timp James se întorsese, iar Juliet îl auzi spunând:

- Lallie e în culmea fericirii că-şi poate demonstra talentele culinare. Plănuieşte deja să facă desertul tău favorit.

- Dumnezeu să ne-o ţină pe Lallie, murmură absent Mark. James, cum îţi place noua ta asistentă?

- E extraordinară, Mark! se repezi James, neştiind că Juliet îl auzea. De fapt, are chiar mai multe cunoştinţe practice în materie decât mine!

- Chiar aşa?

Glasul lui Mark era netulburat, iar Juliet nu se îndoi că ştia cât de bine le auzea ea fiecare cuvânt.

- Pare aproape prea frumos ca să fie adevărat. Mi-e greu să cred că o fată cu... ăă... talentele ei s-ar putea mulţumi să se joace cu delfinii.

- Ei bine, a făcut-o! replină tăios James, în defensivă. Dacă-ţi închipui că Juliet e o prefăcută, n-ai decât să te convingi, la masă! Vei vedea că tot ceea

ce spune e adevărat!

- Asta şi am de gând, răspunse Mark cu înverşunare.

Juliet se ridică, nedorind să asculte continuarea discuţiilor
pe seama ei, şi intră în casă.

Făcu repede un duş şi-şi luă pe ea o pereche de blugi şi o cămaşă largă. Cu părul legat într-o coadă de cal, arăta ca o elevă curată şi modestă - adică exact efectul pe care îl dorea.

Când intră în living, cei doi fraţi îşi beau aperitivul. James îl asculta amuzat pe Mark, care o tachina pe Lallie în legătură cu talentele ei culinare.

- Oricum, se pare că cele de gospodină ţi-au progresat, comentă el, privind în jur. Data trecută când am fost aici, nici n-aveai unde să te întorci, în camera asta.

- A, da' nu eu am făcut ordine, domnule Mark! Juliet a făcut-o. în fiecare dimineaţă face curăţenie prin casă, înainte de a ajunge eu aici.

- înainte de venirea ta? se încruntă uşor Mark.

- Noaptea stau acasă, cu familia. Juliet a luat dormitorul meu, adăugă Lallie, în timp ce Mark continua s-o privească lung. Nu vin decât în timpul zilei, la muncă. Aşa, se potriveşte perfect pentru toată lumea.

- Ştii că-n casa asta sunt numai două dormitoare, Mark, îi aminti James.

- Ştiam... dar uitasem... murmură meditativ Mark, aruncând o privire semnificativă spre Juliet. Ce preferi să bei, domnişoară Welborn?

- Un vin de Xeres, dacă se poate, răspunse ea,

aşezându-se pe canapea lângă James.

- Mark nu ştia că ai lucrat pentru David Graham, comentă acesta. A fost impresionat, pentru că i-a citit cartea despre delfini şi i-a plăcut foarte mult.

- A scris multe cărţi despre delfini, spuse rece Juliet, dar presupun că te referi la „Populaţia delfinilor“. E cea care a avut cel mai mare succes la public.

- Exact, confirmă Mark, întinzându-i paharul. Am încercat să citesc şi una dintre celelalte, dar m-a plictisit. I-a dedicat-o soţiei lui, nu?

- Da, răspunse Juliet, jucându-se cu paharul.

- L-a ajutat şi ea s-o scrie?

- Oarecum...

- După cum vorbeşti, pari să consideri că s-ar fi cuvenit să ţi-o dedice dumitale.

Juliet ridică bărbia, sfidător.

- Aşa? Nu aveam intenţia, spuse ea rece.

- E o coincidenţă uluitoare că ai fost liberă tocmai când James începea să caute pe cineva care să-l ajute, remarcă Mark. Cum ai aflat despre postul ăsta?

- De la domnişoara Posenby.

- Şi n-ai fi putut alege un om pe care James îl admira mai mult decât pe Graham.

- Din fericire.

- Ţi-am auzit conversaţia cu James, adineaori, şi mă întrebam dacă şi lui Graham i-ai făcut unele dintre aceleaşi servicii. Ia să vedem, care erau? Să-l chemi la masă, să-l trimiţi la culcare...

- Mark! exclamă James, încercând să-i ia cuvintele în glumă. David Graham era căsătorit, pe când eu... Juliet şi cu mine...

- Da, ştiu, replică netulburat fratele lui. Dar, din câte ştiu, soţia lui nu era o femeie de casă. Avea ceva împotrivă să-l împartă, domnişoară Welborn?

Juliet păli de furie. Degetele i se strânseră pe piciorul paharului, în timp ce se străduia să-şi păstreze calmul.

- Pot întreba ce legătură au toate astea cu calificările mele, domnule Bannerman? întrebă ea, cu un surâs crispat.

Zâmbetul şi tonul ei indiferent părură să-l irite, căci Mark Bannerman se întunecă la faţă.

- Dumnezeule, parc-ai fi de gheaţă! Ai simţit ceva când Graham a dispărut peste bord? Sau, poate, ai zâmbit şi atunci?

Juliet îl privi cu gura căscată şi obrajii palizi de oroare.

- Cum îndrăzneşti?! ţipă ea, pierzându-şi cumpătul. Eşti... eşti un monstru!

- Mark, nu-mi vine să cred că poţi fi atât de crud! exclamă James, uitându-se de la Juliet la fratele lui. Doar nu vrei... să... insinuezi...

- Oare...? replică încet Mark, cu o privire ca a unei fiare de pradă.

Ridicându-se, Juliet se rezemă de spătarul canapelei.

- Cu riscul de a fi nepoliticoasă, trebuie să mă scuz, James. Nu vreau să mănânc la aceeaşi masă cu fratele tău! declară ea categoric.

James o privi uluit.

- Dar... Juliet... te rog...

- Nu, nu mai spune nimic.

Ochii i se îndreptară spre James, întrucâtva mai

îmblânziţi.

- Mi s-ar opri mâncarea în gât. Cu bine, domnule Bannerman, adăugă ea rece. Sper să nu te mai văd în timpul cât voi mai sta pe această insulă.

Revenind în camera ei, Juliet izbucni în plâns. „Nu mai rămân aici“, îşi spuse ea cu furie. „Nici măcar pentru scumpul şi şleampătul de James şi pentru delfini.“ Se hotărî pe loc. în seara aceea avea să-i înmâneze lui James preavizul de două săptămâni.

încuiase uşa şi se felicită pentru această decizie când auzi un ciocănit, urmat de o zgâlţâire agitată a clanţei.

- Juliet! o strigă James. Vino aici! Nu-i voi mai permite lui Mark să-ţi vorbească aşa! Dacă te mai supără, îi voi cere să plece înapoi acasă!

- Nu, James, te rog, îl imploră ea.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să provoace zâzanie între cei doi fraţi.

- Sunt... sunt obosită şi prefer să stau în camera mea.

- Nu te cred, se încăpăţână James. Eşti supărată de insinuările lui Mark şi nu te condamn. Are intenţii bune, însă nu înţelege cât de minunat mă stimulezi - nici cât de mult am ajuns să mă bazez pe opiniile tale. Nu-i voi mai permite să sugereze că ai fi o oportunistă!

Deznădăjduită, Juliet repetă aceleaşi scuze. Mark putea fi şi el lângă uşă, auzind totul, dar n-avea ce face.

- James, crede-mă că sunt frântă de oboseală. Şi prefer să mai aştept înainte de a lua prânzul. Cred... cred c-am să lucrez un timp la carte. Spune-i lui Lallie

să-mi pună deoparte o tavă şi, când termin, am să ies. Te rog, James.

într-un târziu, James capitulă.

-Bine, Juliet, n-am să te mai deranjez. Vino când te simţi în stare.

Un timp, Juliet lucră la carte, apoi îmbrăcă costumul de
baie bikini, peste care îşi trase cămaşa şi pantalonii, îşi luă
prosopul şi ochelarii de soare şi ieşi din casă. Alesese costumul bikini ca pe o ultimă sfidare înainte de a pleca. Şi avea să plece; se hotărâse.

Intră în valuri de pe o fâşie de plajă pustie, despărţită de bazinele delfinilor printr-un pâlc de palmieri, şi înotă un timp, recapitulând în minte toate motivele de a pleca. Peste zece minute, simţindu-se mai înviorată, ieşi. în timp ce mergea spre locul unde-şi lăsase hainele se opri pe neaşteptate, cu ochii mari.

Lângă grămăjoara de lucruri o aştepta Mark Bannerman. Părul lui auriu strălucea în soare, dar ochelarii negri îi ascundeau expresia.

- Mă aşteptai? întrebă Juliet, cu ironie prudentă.

- Dacă tot întrebi, da, răspunse el încet. Avem de vorbit.

- Mă rog...

Juliet îşi luă prosopul şi începu să se şteargă repede. Se simţea ruşinată în bikini, deşi era un costum întâlnit pe toate plajele respectabile.

- De unde-ai ştiut că sunt aici? întrebă ea, în timp ce-şi încheia cămaşa, simţind cum ochii lui Mark îi studiau şoldurile şi coapsele.

- Nu aici obişnuieşti să-ţi faci baia de după-amiază?

- Ba da... James ţi-a spus?

- Nu. Omul pe care l-am pus să te urmărească.

- Poftim? replică Juliet, ridicând spre el o faţă lipsită de expresie. Ai pus un om să mă urmărească?

- Din prima zi de când te-ai angajat pentru James.

Juliet se înfioră.

- Dar de ce?

- Ţin evidenţa tuturor persoanelor şi activităţilor de pe insulă, aşa că nu te mira dacă am vrut să fiu de două ori mai sigur în privinţa propriului meu frate. Mai ales, adăugă el ironic, din moment ce pare să fi căzut în plasa unei curviştine care urzeşte fel de fel de planuri.

Ii privi cu gura căscată. Ştia că o antipatiza, că o suspecta chiar, dar asta... asta era de-a dreptul o sălbăticie! Pesemne că o ura de moarte.

- Deci, eşti convins că ai citit în mine ca într-o carte deschisă, replică ea sarcastic, strângând din fălci pentru a le stăpâni tremurul.

- Ca într-o carte... foarte accesibilă, confirmă Mark. Te-ai culcat deja cu el? schimbă el subiectul, brutal.

Obrajii lui Juliet se învăpăiară.

- Spionii tăi nu ţi-au spus-o şi pe asta?

- Nu angajez oameni ca să-mi spioneze propriul frate. De-asta am venit azi aici, pentru a încerca să descopăr personal ce se întâmplă.

- Sper că n-ai fost dezamăgit, spuse Juliet pe un ton tărăgănat, batjocoritor.

- N-am tras nici o concluzie, dar încă nu ştiu toate

faptele.

- Serios? Nu-mi pot imagina că ai recunoaşte că nu ştii tot ce e de ştiut despre femei.

- Am spus eu asta? i-o întoarse sec Mark. Mă pricep la femeile ca tine. Nu e greu, pentru că toate sunteţi la fel, numai un singur lucru vă interesează - banii. în cazul tău, obţinuţi cu ajutorul certificatului de căsătorie. Dar modul de a atinge acest scop nu e întotdeauna clar, ceea ce mă readuce la prima întrebare. Trăieşti cu James?

- întreabă-l pe el!

Juliet gâfâia zgomotos, cu ochii scăpărând de furie.

- Şi-ţi propun să fii pregătit să-ţi susţii acuzaţiile! James nu-ţi va permite să mă insulţi aşa!

- Tocmai din acest motiv n-am să-l întreb. în plus, James m-ar minţi, dintr-un simţ cavaleresc deplasat. Are o slăbiciune pentru tine. Trebuie să recunosc că eşti abilă - de toate pentru toţi: când ai sosit, arătai exact pe gustul meu, sofisticată şi elegantă, pe când azi - ce transformare! Ai apărut la masă ca o elevă inocentă, cum îi place unui bărbat ca James. îl face să se simtă înţelept şi protector. în schimb, toată dimineaţa ai umblat în costum de baie, ca să-ţi plimbi curbele trupului pe sub nasul lui...

- Pân-aici!

Juliet se ridică în picioare, scuturându-şi blugii de nisip.

- Plec în clipa asta. Nu mai am de gând să înghit nimic de la tine! Cora a spus că mă trimite acasă în clipa când vreau să plec. Presupun că n-ai nici o obiecţie dacă-i cer să telefoneze după elicopter,

adăugă ea sarcastic.

Cu un gest aproape leneş, Mark o apucă de braţ, trăgând-o înapoi pe nisip, lângă el.

- Nu pleci nicăieri, spuse, continuând s-o ţină strâns de încheietură. Crezi c-am să te las s-o ştergi aşa, creându-mi probleme cu fratele meu?

- Puţin îmi pasă în ce relaţii eşti cu fratele tău! se răsti Juliet, încercând zadarnic să-i desfacă degetele încleştate. Nu mă poţi opri să plec! Oi fi tu mare mahăr pe-aici, dar nu sunt proprietatea ta şi n-am de gând să mai lucrez pe insula asta, nici în oricare alt loc unde aş putea să te mai văd sau să aud de tine! Poluezi aerul pe care-l respir!

- Nu pleci nicăieri, repetă Mark, amuzat de zvârcolirile ei. Dacă-ţi închipui că nu m-am aşteptat la reacţia ta, eşti o proastă. Azi am avut o discuţie lungă cu domnişoara Posenby. I-am spus ce mulţumit e James de tine şi cât de bine te descurci. Mi-a răspuns că i-ai scris că-ţi place slujba, aşa că am propus să semnăm un contract pe şase luni - sau până va fi gata cartea. V-ar proteja şi pe tine, şi pe James, iar ea a acceptat cu plăcere, în calitate de agentă. Când a auzit ce salariu sunt dispus să-ţi ofer, a fost în culmea fericirii, adăugă el, sardonic. Aşa că, dacă încerci să reziliezi contractul, te dau în judecată. îţi va fi cam greu să te speli de noroiul cu care am să te împroşc până terminăm.

- N-ai fi în stare! şopti Juliet.

- încearcă şi-ai ză vezi, replică el calm.

- Ce minte vicioasă şi vicleană trebuie să ai, ca să urzeşti o asemenea stratagemă! Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul şi să plec de-aici imediat.

- Poate că ar fi fost mai bine. Acum, însă, e prea târziu. Nu te las să pleci decât dacă James se răzgândeşte. în momentul de faţă, te găseşte minunată, zice că nu se mai poate descurca fără tine. S-ar putea să fie aşa. Presupun că eşti atât de capabilă pe cât susţine el. Oricum, rămâi aici - dar în termenii stabiliţi de mine. Una la mână, va fi o slujbă cu program de la nouă la cinci. Nu vei rămâne singură cu el în casă.

Juliet tresări.

- Deci, despre asta era vorba! râse ea aspru. Fratele mai mare s-a auto-numit paznic al moralei fratelui mai mic! Şi fiindcă nu avem escortă, ai presupus că îl corup? Vai, ce... ce comme-il-faut! Probabil îţi închipui că, în clipa când Lallie pleacă, sar în patul lui, aşa cum ai insinuat odată că aş vrea să fac cu tine?

- Nu ştiu. O fi adevărat? întrebă el sarcastic. James e şi el bărbat, în fond, şi nu prea are experienţă cu femeile ca tine. îţi va fi uşor să-l îmbrobodeşti.

Ochii lui Juliet se întunecară de furie. Trase aer în piept, tremurător.

- Ai o părere exagerată despre neamul dumitale, domnule Bannerman. Există pe lumea asta destule femei care nu mor să se culce cu un Bannerman - necum să se mai şi mărite cu unul de-alde ei!

- Eu, unul, n-am întâlnit nici una până acum, murmură el alene. Regret, domnişoară Welborn, dar domnişoara Posenby a fost o comoară de informaţii. A, da, mi-a zugrăvit o imagine înduioşătoare a ta, ca orfană fără casă şi loc de muncă. Aproape că auzeam

viorile pe fundalul sonor.

Râse antipatic.

- Dar pari să fii o fată atentă să nu scape marea ocazie. Când ai auzit despre slujba asta şi ţi-ai dat seama că-ţi vine ca o mănuşă? înainte, sau după ce ai terminat proiectul Graham? Pentru o fată isteaţă ca tine nici nu era prea greu, nu-i aşa? Când ai aflat, ai ştiut că puteai obţine angajarea, cu ajutorul calificărilor tale speciale. Sau, dacă nu, puţin teatru era de ajuns ca să înmoi inima sensibilă a domnişoarei Posenby.

Juliet trase adânc aer în piept. Era prea furioasă ca să mai vorbească raţional.

- Am reuşit în sfârşit să-ţi închid gura? întrebă ironic Mark.

- îţi place să te-auzi vorbind, ripostă ea cu înverşunare. Continuă, ţine-o tot aşa până la capăt, abia aştept să scap de prezenţa ta. Mă simt murdărită doar stând aici şi ascultându-te.

Buzele lui Mark se subţiară.

- Păcat, murmură el, fiindcă de-acum încolo ne vom vedea foarte des.

- Ce vrei să spui?

- Ai uitat? Nu vei mai locui cu James. Până se termină cartea, vei sta la Bella Vista. Voi lua măsuri să fii dusă cu maşina la staţiune în fiecare dimineaţă şi luată după-amiaza. Pentru carte, vei lucra la Bella Vista.

- Nici nu mă gândesc!

- Ba da, aşa vei face. Şi nu te deranja să dai fuga la James, crezând că-ţi va lua apărarea. Când am să-i spun cum îţi periclitezi reputaţia locuind cu el, va fi

primul care să-mi dea dreptate că e mai bine aşa. înţelegi, James e un gentleman.

Lovită de fermitatea neînduplecată a cuvintelor lui, Juliet izbucni cu furie:

- Nesimţit înfumurat ce eşti, dacă-ţi închipui că voi locui la tine în casă, ai înnebunit! Nici moartă nu voi accepta să-ţi văd mutra în fiecare zi, şase luni de-acum încolo!

- Atunci, termină cartea cât mai repede şi vei fi liberă să pleci, replică el plictisit. Voi face tot ce pot ca să-ţi uşurez situaţia. Şi să nu crezi că epitetele mă înfurie, scumpo. La drept vorbind, e o uşurare să văd că mă deteşti atât de mult încât nu-ţi vei schimba tactica, încercând să mă prinzi pe mine în gheruţele tale lacome.

- Nu te paşte nici un pericol, fii sigur! i-o întoarse ea, cu voce de gheaţă. Şi, mă crezi sau nu, e valabil şi pentru James. Nici chiar plăcerea de a cheltui milioanele familiei Bannerman nu mă poate face să te accept drept cumnat!

Capitolul 4

Juliet se mută în aceeaşi după-amiază. James nu încercă s-o oprească, deşi îi părea rău că pleca.

- Aş fi preferat să nu fie necesar, spuse el amărât. Va fi atât de incomod, să lucrezi pentru carte la Bella Vista, iar aici numai dimineaţa... Şi-n plus, îmi vei lipsi îngrozitor.

- Atunci, de ce nu vii şi tu la Bella Vista, James?

O privi surprins.

- Doar nu pot să las delfinii singuri! Sunt incomparabil mai importanţi decât sentimentele mele, sau problemele pe care le poate cauza absenţa ta.

- E-n regulă, James, spuse Juliet, împăturind orbeşte o bluză şi îndesându-şi pantofii în colţurile valizei, la nimereală. Numai fii atât de bun şi nu face caz pentru asta, te rog. Nici mie nu-mi convine, dar se pare că nu am de ales.

- Atunci, nu pleca, se repezi el. Mark n-o să te forţeze, dacă refuzi. Şi... şi m-am gândit la o soluţie...

- Eşti gata? întrebă rece Mark, din uşă.

James roşi jenat şi, mormăind că trebuia să le dea de mâncare delfinilor, dispăru.

Mark era furios.

- O să mai aducă vorba despre asta, iar data viitoare sper să-l pui la punct, se răsti el. Te previn că n-ar strica să găseşti o cale de a-l face pe James să înţeleagă că nu te întorci aici în nici o împrejurare. Altfel, am s-o fac eu în locul tău şi n-am să mă port deloc cu menajamente!

Juliet îl privi sfidătoare.

- Du-te dracului, Mark Bannerman! Dacă vrei ca

fratele tău să nu-mi ceară să rămân aici, n-ai decât să i-o spui tu însuţi. Nu mă ameninţa - n-am de gând să-ţi mai suport insultele!

- Te previn să nu încrucişezi spada cu mine, scumpo, că te tai! replică el, accentuând îngheţat cuvintele. Şi-acum, ia-ţi lucrurile şi să plecăm de-aici până când fraierul ăsta n-o să se amărască şi mai mult.

Juliet închise cataramele valizei şi se întoarse spre el, cu faţa împietrită într-o mască ostilă.

- Sunt gata.

Mark nu mai spuse nimic până când ajunseră la Bella Vista. Parcând jeepul în faţă, sări jos, spunând:

- Intră, eu pun să-ţi ia bagajele. Eşti aşteptată.

Pentru prima oară, Juliet se întrebă dacă nu cumva totul era un vicleşug complicat. Oare Mark Bannerman o adusese acolo fiindcă o dorea pentru el? Dar, nu. Pe chipul acela rece şi neînduplecat nu se citea decât dispreţ. Nu o pândea nici un pericol.

O întâmpină o femeie cu faţă simplă şi piele tăbăcită, ochi blânzi şi un zâmbet fermecător.

- Bine ai venit! Dumneata trebuie să fii Juliet Welborn, nu-i aşa? Eu sunt Daisy Yeager.

- Aha...! Eşti dactilografa, nu?

Daisy zâmbi şi mai larg.

- Aşa ai auzit? De la Cora Bannerman, cred...

- Nu e adevărat?

- A, ba da, sunt şi dactilografă, răpunse ea, zâmbind ca şi cum ar fi găsit-o pe Cora foarte amuzantă.

- Ai făcut cunoştinţă cu Daisy, domnişoară Welborn? întrebă Mark, care apăruse în spatele

femeii mai vârstnice, cuprinzând-o afectuos cu un braţ pe după umeri. Ce zici, Daisy, n-ar fi mai bine s-o numim Juliet? continuă el, mieros. în fond, va sta la noi un timp şi vrem să se simtă ca acasă. Daisy e indispensabila mea mână dreaptă, Juliet, adăugă. Cred că o persoană ca ea se numeşte secretară particulară. Ştiu că, dacă aş pierde-o, Bannerman Corporation s-ar împotmoli imediat. A lucrat pentru tatăl meu şi m-a învăţat tot ceea ce ştiu, deşi acum îl instruieşte pe tânărul Paul ca să preia o parte din îndatoriri.

Juliet, care era uluită de schimbarea de atitudine a lui Mark Bannerman, mormăi un răspuns nedesluşit.

- Apropo de Paul, Daisy, el unde e?

Daisy făcu o mutră răutăcioasă.

- A, e pe-aici pe undeva, dar o s-apară el singur după ce o vede pe Juliet.

Mark păru descumpănit.

- Serios? se încruntă el uşor. O conduci tu pe Juliet în camera ei, Daisy? Va sta în Camera Albastră. Asigură-te că nu-i lipseşte nimic, spune-i la ce oră se serveşte cina şi aşa mai departe. între timp, eu mă duc să-l caut pe Paul.

în timp ce o urma pe Daisy, Juliet avu în sfârşit ocazia să observe locurile. Văzu că proporţiile casei erau armonioase, iar mobilierul includea câteva antichităţi nepreţuite. Nimic nu se potrivea cu impresia ei despre Mark Bannerman şi, cu toate că încăperile erau pline, nu dădeau acea senzaţie de sufocare din casa lui James.

- E frumos aici, murmură ea.

- A, da, încuviinţă veselă Daisy. Casa a fost construită de un strămoş de-al lui Mark, care a fost pirat, unul dintre corsarii reginei Elizabet întâi. A văzut insula şi s-a îndrăgostit de ea. Când s-a căsătorit, şi-a adus aici soţia şi a construit pentru ea Bella Vista. Soţia lui era spaniolă. în timp ce traversa oceanul ca să se mărite cu un bărbat pe care i-l aleseseră părinţii, Thomas Bannerman a atacat corabia şi a furat bogăţiile şi pe tânăra viitoare mireasă.

- Pare scenariul unui film de capă şi spadă, comentă cu scepticism Juliet.

- Cu deosebirea că, întâmplător, e adevărat. Uite-i: Thomas şi Carlotta.

Juliet şi Daisy se opriră în faţa unor portrete vechi, pictate de acelaşi artist. Unul reprezenta un gentleman în mătăsuri şi dantele, cu perucă blondă şi mâna rezemată pe garda spadei. Arăta ca un pirat, arogant, periculos, un om care captura ce-i poftea inima, fără să-i pese de nimeni. Soţia lui era o tânără frumoasă, cu ochi negri şi blânzi, zâmbet senin şi o mantilă de dantelă pe umeri.

- Nu pare nefericită, observă Juliet.

- Nici n-a fost. L-a iubit foarte mult. Se spune că, la moartea lui, a început să ţină doliu permanent şi n-a mai părăsit niciodată insula.

- Recunosc la Thomas trăsăturile lui Mark Bannerman, dar cu James nu seamănă deloc, continuă Juliet, gânditoare.

- Bineînţeles că nu. James nu este un Bannerman.

Juliet o privi şocată. In acelaşi timp, cuvintele ei răspundeau multor întrebări care o nedumeriseră.

Deosebirile dintre fraţi, de exemplu. James era blând, cu o încăpăţânare care nu avea nimic din tăria de caracter a lui Mark Bannerman. De asemenea, James era delicat şi plin de consideraţie, pe când Mark era aspru şi crud.

- Nu pot spune că sunt surprinsă, comentă ea sec.

Daisy o privi îngândurată.

- James a fost adoptat de Stephen, tatăl lui Mark, în copilărie. Caroline murise când Mark avea zece ani, iar Stephen s-a însurat cu mama lui James, Lisa, dintr-un singur motiv - pentru ca fiul lui să aibă o mamă.

Trase aer în piept, adânc, scurt.

- A fost un dezastru. Pe-atunci, Mark avea doisprezece ani, iar James, vreo patru. De la început, Lisa a fugit de orice răspundere. Ea şi Stephen au murit într-un accident de maşină, când Mark era student în anul întâi la Harvard, lăsându-l cu grija creşterii lui James - o povară îngrozitoare pentru un băiat de optsprezece ani. Desigur, Stephen i-a lăsat lui Mark moştenirea familiei Bannerman, dar James a profitat uneori, bazându-se prea mult pe Mark. Poate fi foarte dificil. De exemplu, se simte atras de femei nepotrivite pentru el.

Juliet o privi cu ochi mari. Era nebună? James... şi femei nepotrivite? Bine, dar ar fi fost ca un mieluşel nevinovat pe lângă ele!

- îmi dau seama că nu-ţi vine a mă crede, zâmbi fără chef Daisy. N-a fost tocmai din vina lui James, dar a avut unele probleme cu femeile. Pare o pradă uşoară pentru orice individă care apare şi îl vede ca pe un drum uşor spre averea Bannerman. Mark a

trebuit să-l salveze de mai multe ori.

Deşi părea nefiresc pentru James, Juliet fu nevoită să recunoască, fără tragere de inimă, că Mark Bannerman putea avea oarecum dreptate când îşi făcea griji în legătură cu posibilul ei efect asupra lui James. Se părea că acesta era foarte susceptibil la influenţele feminine - dar, orice-ar fi crezut fratele lui, nu era un afemeiat. Nu-i făcuse nici un avans sexual, în schimb reacţionase faţă de interesul ei pentru munca lui. Iar dacă Mark Bannerman îşi închipuia că putea opri acest lucru, atunci nu-l cunoştea pe James!

- Şi mai e problema asta de-acum, continuă Daisy. Mark şi-a călcat pe inimă şi a acceptat ca James să întrerupă doi ani universitatea, ca să se ocupe de proiectul ăsta cu delfinii. A aprobat numai cu condiţia ca James să lucreze doar doi ani, nu mai mult, la teoria pe care încearcă s-o dovedească. Totuşi, e îngrijorat.

- Domnul Bannerman îşi ia foarte în serios sarcinile, comentă sec Juliet.

- N-are încotro. în cea mai mare parte a timpului, James e prins în tot felul de încurcături, iar Mark se teme că oamenii profită de el.

- Femeile? întrebă grav Juliet.

Daisy, însă, îi observă zâmbetul pe care încerca să şi-l stăpânească.

- Bine, râzi dacă vrei! Ştiu că ţi se pare ridicol, dar James poate crea o mulţime de probleme. Iar dacă Mark repede oamenii uneori, o face fiindcă încearcă să stârpească răul de la început. Crede-mă pe cuvânt!

între timp, ajunseseră la uşa dormitorului lui Juliet.

- Cum îţi place camera? întrebă Daisy, schimbând pe neaşteptate subiectul.

Numele Camerei Albastre provenea de la accentele de culoare ale mobilei şi din baia alăturată. Ferestrele şi balconul dădeau spre o grădină de trandafiri bine îngrijită, cu o fântână şi statui. Juliet fu plăcut surprinsă. Se aşteptase ca Mark Bannerman s-o cazeze în vreo mansardă.

- E foarte frumoasă, spuse ea cu admiraţie.

- Este una dintre cele mai frumoase camere din casă.

- A ta nu e la fel?

- Una dintre calităţile lui Mark, răspunse evaziv Daisy, e că insistă ca şi subordonaţii lui să aibă condiţii la fel de confortabile ca el. Invitaţii primesc camere mici, cu baie pe hol. Dar camera asta e rezervată pentru... oaspeţii favoriţi ai lui Mark. înţelegi, e vecină cu a lui.

Juliet o privi pătrunzător, cam neliniştită de expresia ei.

- Te superi dacă-ţi pun o întrebare, Juliet? Sper să n-o consideri deplasată, dar îmi place ca totul să fie clar, aşa că nu te voi lua pe ocolite.

Când Juliet continuă s-o privească rece, Daisy urmă calmă:

- Mark a pus cumva ochii pe tine? Povestea asta cu reputaţia ta e doar o scuză ca să te aducă aici? Că doar, în zilele noastre, nimănui nu-i mai pasă de aşa ceva.

Juliet ezită, apoi răspunse:

- Sunt aici pentru că Mark Bannerman se teme că, dacă rămân cu James, l-aş convinge să se însoare cu mine.

- Nu poţi vorbi serios! exclamă Daisy, nevenindu-i să creadă. Dar e absurd! De ce s-ar împotrivi ca James să se căsătorească? A spus de-atâtea ori că ar fi cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla.

- Dar nu cu una ca mine! înţelegi, mă crede ahtiată după averi, nimfomană şi altele la fel de neplăcute. Cu alte cvinte, că am ticluit cu deliberare o campanie pentru a mă mărita cu James, ştiind că domnişoara Posenby avea să fie impresionată de calificările mele. înţelegi, înainte am lucrat cu un specialist în domeniul delfinilor. După părerea lui Mark, când am aflat că James avea nevoie de o dactilografă, mi-am dat demisia şi m-am hotărât să vin aici ca să mă mărit cu el.

Se întrerupse, căci Daisy se prăbuşise într-un fotoliu, râzând.

- Asta chiar că sună ca un film! O melodramă din-alea siropoase, cu femei care aleargă să se căpătuiască!

Se şterse la ochi.

- Mark nu e nebun, şi nici prost nu e, în nici un caz! Chiar crede toate prostiile astea, vrei să spui?

- Te asigur că da. Şi dacă nu e nici nebun, nici prost, atunci ce are? Parc-ar fi obsedat că fiecare femeie care pune piciorul pe insula asta e hotărâtă să înhaţe un Bannerman!

Daisy oftă.

- Din păcate, mult prea des se întâmplă aşa. în oraş, uneori a trebuit să angajeze un bodyguard.

Există unele femei care pur şi simplu nu rezistă provocării. îmi pare atât de rău, Juliet, că trebuie să tragi ponoasele. De obicei, Mark judecă limpede, dar a trecut recent printr-o experienţă foarte neplăcută. O adolescentă a mituit o servitoare ca să se strecoare în dormitorul lui. L-a ameninţat că-l acuză de viol, droguri, fel de fel de porcării, dacă n-o plătea sau n-o ţinea cu el. Mama ei urzise totul, şi a ieşit o întreagă încurcătură! Şi n-avea decât cincisprezece ani!

Juliet se cutremură.

- Dar ce-am făcut ca să mă creadă şi pe mine în stare de aşa ceva?

- Probabil nimic. Ai spus că acţiona în interesul lui James, nu-i aşa? Dacă a crezut că afectai sau ameninţai liniştea lui James, e firesc să fi intervenit. înţelegi, mama lui James...

Se opri, ezitând.

- Continuă! îi ceru Juliet, iritată. Nu te poţi întrerupe aici, dacă tot ai început. Ce legătură are mama lui James cu toate astea?

- Era... aşa cum ai spus tu. Stephen Bannerman s-a îndrăgostit de o femeie despre care credea că avea să-l iubească, pe el şi pe fiul lui, iar pe ea n-o interesau decât banii şi n-a trecut mult până când s-a aflat. Nici măcar la propriul ei copil nu ţinea prea mult. Avea amanţi, iar asta l-a distrus pe Stephen, care era un om foarte mândru. Mă tem că, de pe urma ei, Mark a rămas cu o concepţie deformată despre căsnicie. A fost cu atât mai rău cu cât Lisa era la volanul maşinii când a căzut de pe faleză şi au murit amândoi. Era beată.

Juliet tăcu, asimilând cele aflate. împotriva propriei voinţe, îi era oarecum milă de Mark Bannerman. Poate că numai iubirea pentru James îl anima, oricât de debusolate i-ar fi fost intenţiile... Descoperise şi ea cât de uşor era să aibă sentimente protectoare faţă de James.

Când ridică ochii, văzu că Daisy o privea stânjenită.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Juliet cu amărăciune. îţi doreşti să nu-mi fi dezvăluit secretele familiei? îţi dau cuvântul meu că nu voi
vorbi despre nişte lucruri care mi-au fost spuse cu titlu confidenţial.

- Da, te cred, recunoscu Daisy, dar aş fi preferat într-adevăr să nu-ţi vorbesc despre copilăria lui Mark. Te face să-ţi fie milă de el, nu-i aşa?

- într-adevăr. Nu pentru asta ai făcut-o?

- Cred că da, dar a fost o prostie. Eşti o fată frumoasă şi, de asemenea, foarte vulnerabilă în relaţiile cu oamenii. Prin urmare, atâta vreme cât îl urai pe Mark, erai blindată în faţa lui. Mai ţii minte ce ţi-am spus despre camera asta? Că de obicei le este rezervată oaspeţilor lui favoriţi? în aceeaşi categorie poate intra şi o femeie care îl interesează pe plan sentimental. Nu sunt sigură dacă e cazul, dar mi-e teamă, Juliet - pentru tine. E un om dur, o preveni ea. Şi nu se codeşte să te folosească fără scrupule, pentru ca la sfârşit să te înlăture cu nepăsare. Nu te lăsa înmuiată de mila pentru el, altfel se va folosi şi de asta. Nu fi vulnerabilă - va profita. Eu ţin la el ca la un fiu, dar îi cunosc defectele. Te va distruge, Juliet, dacă cedezi în faţa lui fie şi doar cu un pas. Te rog, n-

o face.

Juliet zâmbi. De unde i-o fi venit lui Daisy ideea că Mark Bannerman avea o asemenea putere? Dar avea intenţii bune, chiar dacă se înşela amarnic în privinţa lui.

- Nici o grijă, Daisy, o asigură ea cu blândeţe. N-am să mă îndrăgostesc de Mark Bannerman - pe cuvânt de onoare, nu e genul meu. Dar mă bucur pentru tot ce mi-ai spus, poate fiindcă de-acum încolo n-am să-l mai urăsc atât de tare. Nu-mi place să urăsc oamenii - mă face să mă simt rău. Şi, Daisy, adăugă ea zâmbind, să ştii că am vorbit serios. Nu există nici cel mai mic risc de a mă îndrăgosti vreodată de Mark Bannerman!

Capitolul 5

în seara aceea, Juliet luă pe ea o fustă de culoarea stridiilor şi o bluză cu mâneci lungi, de mătase. Le purtase la multe petreceri ale corpului didactic din universitate, dar din păcate nu arătau atât de modest pe cât ar fi dorit. Nimic nu-i putea ascunde strălucirea pielii aurii şi a părului negru-albăstrui. Privindu-se în oglindă, se simţi vag nemulţumită. Voise să arate discret şi demn, dar nu-şi putea ascunde strălucirea emoţionată a ochilor. Nu avea nici o legătură cu felul cum se aranjase, ci numai cu conflictul dintre ea şi Mark Bannerman. Nu avea nevoie de avertismentul lui Daisy din acea după- amiază pentru a şti că se îndrepta spre un dezastru, dacă s-ar fi lăsat cucerită de farmecul lui. Dar, atâta vreme cât se urau unul pe altul, nu exista nici un pericol. Mark Bannerman era un ticălos arogant şi nimic nu i-ar fi putut schimba lui Juliet părerea despre el.

La parter, îi găsi pe Daisy şi un tânăr, bându-şi aperitivele. Daisy i-l prezentă ca fiind Paul Bradford, secretarul lui Mark.

Mark, îi explică ea, era ocupat cu un partener de afaceri care sosise pe neaşteptate în aceeaşi după-amiază, cu soţia, dornic ca Mark să investească nişte bani în firma lui.

- Domnul Alexander duce cu el muncă de lămurire în birou, dar îşi răceşte gura de pomană, comentă sec Daisy. N-are nici o şansă să-l convingă.

- Domnului Bannerman îi place să dezamăgească oamenii? întrebă suav Juliet.

- Aşteaptă să-l cunoşti pe Alexander, înainte de a-i lua apărarea, o preveni tăios Daisy. Mark are

reputaţia de a fi un om cinstit, în cercurile de afaceri, dar Alexander nu prea. Au forţat nota, angajând un pilot ca să-i aducă şi au reuşit cumva să treacă şi de Cora. Mark îi va expedia acasă mâine la prima oră. Nu-i plac oamenii care se auto-invită pe Tamassee.

- Mare păcat, replică Juliet. îi va trimite să se culce pe plajă?

- Poftim?

- Nimic.

Luă o sorbitură din pahar, zâmbindu-i lui Paul.

- îmi place băutura asta. Ce este?

- O combinaţie locală, cu rom. Celor mai multe femei le place, întrucât conţine fructe şi mentă. Dar ai grijă, face moarte de om - după două pahare, ţi s-a rupt filmul! zâmbi Paul. La hotel, e specialitatea casei.

- La hotel? La care hotel?

Paul şi Daisy se uitară unul la altul şi izbucniră în râs. Daisy răspunse:

- Nu ştii despre hotel? E o relicvă, trebuie să-l vezi, altfel nu ţi-ar veni a crede.

- Chiar asa, e un hotel care funcţionează? Pe Tamassee?

- Cred că are vreo două camere locuibile, chicoti Daisy. Iar bucătarul poate servi o masă în plus - dacă e anunţat din timp. De fapt, face un peste-spadă delicios.

Juliet era uluită. Un hotel! Iar Cora, la ordinele lui Mark Bannerman, o ameninţase că avea s-o oblige să doarmă pe plajă! încă un punct de trecut pe răbojul faptelor pentru care le purta pică.

- Daisy! Fata asta crede că vorbeşti despre un

hotel adevărat! râse Paul, văzând expresia lui Juliet. Crede-mă pe cuvânt, Juliet, nici nu se compară. A fost construit la începutul secolului si de-atunci nimeni nu s-a mai atins de el. în camere sunt ventilatoare sub tavan, hârtii de muşte, paturi de fier, nu există curent electric, iar singura baie e pe hol - o cadă cu gheare şi instalaţii de pe vremea bunicii. Spaţiile publice primesc curent de la un generator şi există un fel de bar... o tejghea lungă de mahon din Honduras, cu o bară de alamă. Ti-ai făcut o idee?

- Cred că da, râse Juliet.

- N-ai vrea să luăm cina acolo mâine seară?

înainte ca Juliet să răspundă, intră Mark Bannerman, cu oaspeţii lui. Juliet observă că auzise invitaţia lui Paul şi era nemulţumit. Se vedea clar că avea chef de ceartă.

Oaspeţii îi displăcură lui Juliet din prima clipă şi, întrucât o tratau cu indiferenţă, nu găsi nici un motiv pentru a fi politicoasă. John Alexander era un om de afaceri rece şi calculat, iar soţia lui, Stella, o blondă plictisită cu ochi albaştri şi duri, purta o rochie neagră şic care lăsa să i se vadă uluitor de mult din trupul slab şi bronzat.

Din fericire, Paul era amuzant şi sociabil. Juliet îl asculta cu plăcere, neobservând cât de des se uita Mark spre ei, întunecându-se tot mai mult la faţă de fiecare dată când râdeau.

în cele din urmă, îi întrerupse cu glas aspru:

- Paul! Avem nevoie de tine aici!

Ridicând privirea, surprinsă, Juliet văzu pe chipul lui o expresie de dezaprobare îngheţată. Doamne sfinte, era un om imposibil! Se comporta ca un

însoţitor de companie din epoca victoriană!

Paul, cam deconcertat, se ridică imediat, dar nu înainte de a-i şopti:

- Să nu pleci.

însă nu se mai întoarse. Mark îl reţinu lângă el până la ora cinei, după care Juliet se pomeni aşezată la masă între amfitrion şi John Alexander. Deşi nu obţinuse ceea ce dorea, Alexander nu se sfia să monopolizeze conversaţia, cu discuţii de afaceri. în ceea ce-o privea pe soţia lui, ea o ignora pe Juliet cu desăvârşire. Era cea mai neplăcută cină pe care o îndurase vreodată, iar la sfârşit Juliet clocotea de indignare.

în timp ce ieşeau din sufragerie, Paul se apropie de ea, zâmbind amărât.

- Se pare că în seara asta n-am noroc. Şi nici mâine. Mark vrea să-i conduc la aeroport şi să mă asigur că pleacă. N-am să mă mai întorc.

Juliet ajunsese la capătul răbdării.

- Nu ştiam că în atribuţiile tale intră şi rolul de doică, remarcă ea sarcastic.

Paul roşi, jenat.

- Eu nu fac decât ce mi se cere... spuse el, rigid. E un mare noroc să am ocazia de a lucra cu Mark Bannerman şi pentru nimic în lume nu mi-aş periclita funcţia. îmi pare rău că trebuie să ne schimbăm planurile, dar...

între timp, Juliet începuse să se simtă vinovată.

- Iartă-mă, spuse ea repede. E-n regulă, rămâne pe altă dată.

- Ascultă, continuă Paul cu însufleţire, ce zici, ai putea să-ţi iei liber şi să vii cu mine? Putem merge la

un restaurant, să mâncăm, să dansăm, să stăm acolo o noapte... Ce zici?

Suna tentant, dar Juliet ezită totuşi. Paul se grăbi s-o întrebe:

- Nu eşti liberă în weekend?

- Ba da, desigur... Numai că...

Numai că nu-şi putea permite preţul unei camere de hotel în plin sezon turistic, şi chiar dacă Paul Bradford credea că ar fi stat împreună, era hotărâtă să-şi plătească singură toate cheltuielile. Se hotărî să fie sinceră.

-Ascultă, mi-ar plăcea să vin, dar nu am bani de hotel. Altă dată, când voi putea plăti...

Paul o întrerupse imediat:

- A, dacă-i numai atât, îţi dau eu bani cu împrumut.

- Nu te-aş lăsa să faci asta, spuse ea categoric.

- Prostii! Daisy şi cu mine ne împrumutăm tot timpul. Mereu i se termină banii de ţigări.

- Ai dificultăţi financiare, Juliet? interveni un glas tărăgănat, plin de subînţeles.

Juliet se răsuci în loc.

-Câtuşi de puţin, răspunse ea scurt. Sau, în orice caz, nimic serios.

- încerc s-o conving să accepte un împrumut, explică nevinovat Paul.

Ochii lui Mark o priviră lung, gânditor, pe sub pleoapele lăsate.

- Şi ai vreo obiecţie, Juliet?

Paul, care nu simţea tensiunea dintre cei doi, se repezi entuziast:

- Ştiu cum facem! Sora mea locuieşte cu soţul ei în

Keys. Te vor primi la ei cu plăcere! O sun imediat ce ajungem acolo! Ce părere ai?

- O părere excelentă, abia aştept să scap de-aici!

Un drăcuşor răutăcios o făcu pe Juliet să se întoarcă spre Mark, pentru a-l întreba dulce:

- Nu eşti de acord, domnule Bannerman?

- Că abia aştepţi să scapi de mine? ripostă el sardonic. Da, mă aşteptam la asta, mai devreme sau mai târziu. Nu eşti genul de fată care să reziste mult timp pe Tamassee.

Juliet se simţi atinsă, dar nu-şi putea permite să răspundă atâta timp cât jucătorii de bridge încă mai erau în cameră. Totuşi, la plecare, îl opri.

- O clipă, domnule Bannerman! Cred că am dreptul la o explicaţie şi o scuză!

Mark înălţă sprâncenele.

- O scuză? repetă el. Pentru ce ţi-aş datora scuze, Juliet?

Juliet nu se mai putu stăpâni.

- Da, ai dreptate - mă insulţi atât de frecvent încât e greu să alegem un exemplu anume! Dar îmi datorezi explicaţii pentru atitudinea dumitale jignitoare de adineaori, când vorbeam cu Paul Bradford!

Mark o privi nepăsător.

- N-am nici o obiecţie să stai de vorbă cu Paul Bradford, atâta timp cât rămâneţi la un nivel impersonal. Dar nu sunt de acord să te joci cu sentimentele lui. La fel ca James, e un tânăr vulnerabil. Nu-ţi permit să te foloseşti de el numai pentru a mă sâcâi pe mine. E prea susceptibil.

- Ca să te sâcâi pe tine! exclamă Juliet, oripilată.

Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva?

- E evident că asta încerci să faci, murmură el plictisit. Ai face orice ca să te răzbuni pe mine pentru că ţi-am dejucat planurile cu James. Şi, incidental, pentru a încerca să-mi atragi atenţia asupra ta. Dar nu ţine, draga mea. Nu mă interesezi câtuşi de puţin, nici ca amantă, nici ca distracţie ocazională.

O măsură cu o privire rece, apoi zâmbi.

- Nu eşti genul meu.

Juliet avea senzaţia că-i exploda creştetul capului. Era efectul acelui zâmbet. Cu un efort deliberat, îşi controlă furia. Dacă voia să învingă, trebuia să-şi păstreze sângele rece. Aşa că, încet, calm, zâmbi şi ea.

- Te rog, acordă-mi măcar creditul de a fi ştiut asta de la bun început, murmură ea languros. Dar trebuie să recunoşti că Paul e o partidă bună.

Ochii lui Mark se îngustară.

- Mi-a povestit multe despre el în seara asta, continuă Juliet. Prezentabil, fiu al unui agent imobiliar bogat din Miami

- ooo, ce mai partiiidă! gânguri ea. Şi deja e foarte impresionat de mine! Mi-ar fi atât de simplu ca, într-un singur weekend, să-i creez... cum să spun... anumite obligaţii faţă de mine. Desigur, veniturile lui nu se compară cu milioanele familiei Bannerman, adăugă într-o doară, cu o privire piezişă spre chipul întunecat al lui Mark, dar poate ar fi mai înţelept să renunţ la James şi să mă concentrez asupra unui bărbat ca Paul.

Expresia din ochii lui părea gata s-o spulbere. Totuşi, Mark nu făcu decât s-o întrebe dur:

- îndrăzneşti să mă sfidezi?

- De ce nu? Chiar crezi că mă poţi opri?

Inima îi bătea cu repeziciune. Acel joc cu pericolul o înfricoşa, dar îi şi dădea o senzaţie îmbătătoare de triumf, dându-şi seama că îl înfuriase până aproape de limita la care-şi pierdea controlul.

- Pot să-ncerc.

- Probabil. Dar dacă dai un ordin clar, spunându-i lui Paul să nu se apropie de mine, va dori să ştie de ce. Iar dacă-i spui, nu cred că te va crede. Nu toată lumea mă consideră un monstru, aşa ca tine. Până şi Daisy consideră că ai prejudecăţi! Oricum, va fi interesant să vedem care dintre noi câştigă, nu-i aşa?

Mark nu răspunse. Ochii lui cenuşii o priveau cu o expresie de admiraţie stranie în adâncurile lor.

încrezătoare în puterile ei, Juliet continuă pe acelaşi ton persiflant:

- Paul este într-adevăr înviorător de inocent, nu crezi? Nu ca bărbaţii pe care-i cuceresc de obicei, desigur, dar îmi mai place şi mie să schimb din când în când.

îşi studie unghiile, acoperindu-şi un căscat leneş.

- încă nu m-am hotărât dacă să iau o cameră de hotel sau să accept o invitaţie la sora lui. Mi-ar cam complica planurile, însă la urma urmei respectabilitatea e totul, când se doreşte un certificat de căsătorie, nu-i aşa? adăugă ea, cu o nevinovăţie mieroasă.

- Cred că ai face mai bine să-l excluzi pe Paul din planurile tale.

Mark părea să-şi fi regăsit buna dispoziţie. în ochii lui se zărea chiar şi o lucire de umor.

- M-am răzgândit. Paul nu mai pleacă nicăieri. îi va conduce Daisy pe soţii Alexander. Desigur, dacă vrei, poţi merge în oraş cu Daisy, dar te previn că n-o prea interesează viaţa de noapte.

Juliet îl privi lung. „Pentru numele lui Dumnezeu," îşi spuse ea buimăcită, „chiar mă ia în serios? De cinci minute îndrug numai aiureli, iar el crede tot ce-i spun!" Cât credea că o putea ţine departe de Paul, dacă ar fi interesat-o într-adevăr o relaţie cu el?

Ridică din umeri, plictisită.

- N-am bani să merg cu Daisy, cum ştii foarte bine. îmi plăteşti salariu, deci ştii că a sosit termenul. Şi cred că acum, o dată ce ai aflat că nu mai am nici un ban, mă vei amâna numai din răutate.

Mark nu răspunse. Ridicând privirea, Juliet văzu că se uita la ea cu o expresie gânditoare.

- De ce-ai plecat după moartea lui Graham? întrebă el pe neaşteptate.

- Voiam o schimbare, răspunse scurt Juliet.

- O schimbare? Pentru că moartea lui te şocase prea rău?

- Chiar ţi-e imposibil s-o crezi? replică ea, cu vocea îngheţată.

- Imposibil? Nu, dar ar fi foarte reprobabil, în anumite împrejurări.

- Reprobabil? De ce? Şi în ce împrejurări?

în loc de a-i răspunde, Mark continuă:

- M-am uitat prin documentele laboratorului lui David Graham. în caz că te întrebi cum am putut, află că îl finanţa o filială a firmei Bannerman, aşa că aveam acces la toate actele lui financiare. Am descoperit că erai protejata lui Graham, începătoare,

neinstruită, fără experienţă în domeniul ştiinţific. David Graham îţi plătea salariul din buzunarul lui. Cu alte cuvinte, te întreţinea. Toţi ceilalţi membri ai echipei erau profesionişti, inclusiv soţia lui Graham. Tu erai singura amatoare. Aşa că te întreb din nou, domnişoară Welborn: de ce?

- Cred că mi-o vei spune tot tu, răspunse ea cu voce tulburată. Nu mă îndoiesc că mintea ta meschină şi vicleană a şi ajuns la o concluzie inteligentă.

- Dacă ţii cu tot dinadinsul... Cred că ai fost amanta lui Graham.

Şocul o izbi ca o lovitură fizică, năucind-o. Era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l audă. Crezuse că Mark Bannerman descoperise că era fiica lui David Graham. Cu un ţipăt de furie, Juliet strânse pumnii, aruncând flăcări din ochi. Cum să poată nega o acuzaţie atât de obscenă?

- Cum îţi permiţi? Eşti... eşti pervers! Eşti incalificabil! N-am... niciodată... îşi iubea soţia! Nici unul dintre ei n-a avut de-a face cu altcineva!

Mark o privea fără urmă de remuşcare, înregistrându-i şocul şi oroarea cu ochii lui cenuşii.

- Foarte bine, atunci n-a fost Graham, spuse el simplu. Dar tot a fost cineva - sau ceva - la mijloc. Şi nu încerca să spui că mi se pare. Te crispezi ori de câte ori aduc vorba de Graham, sau de scufundarea aceea.

Ochii lui păreau două faruri, încercând să-i depisteze gândurile. Juliet îi susţinu privirea, plină de ură, cu obrajii arzân- du-i ca focul. Se cutremura la gândul de a-i spune ceva despre ea însăşi sau părinţii

ei. Niciodată n-avea să-i spună adevărul, niciodată, niciodată!

- Du-te dracului! aruncă ea, cu o voce grea de ură.

Mark zâmbi, încet, cu o plăcere diabolică.

- Poate-am să mă duc, murmură el. Sau poate ne vom duce împreună. în orice caz, poţi să-ţi păstrezi secretele. Nu mă preocupă prea mult trecutul tău, nici bărbaţii de-atunci. începând de-acum, propun să fiu singurul bărbat din viitorul tău. Te întrebai de ce am găsit reprobabilă durerea ta după Graham? Pentru că nu-mi place să împart cu nimeni ceea ce-mi doresc, şi mai ales cu un mort.

Juliet se holbă la el şocată, nesigură că auzise bine, simţind cum un val de roşeaţă i se ridica pe gât şi peste chip.

- Ai... ai înnebunit! Acum cinci minute mă urai!

Ochii lui licăriră amuzaţi.

- Iar apoi am descoperit că te doresc, spuse el, senin. în timp ce îndrugai basmul ăla în legătură cu Paul. îmi plac femeile care au simţul umorului.

- Ştii ceva, domnule Bannerman? Eşti periculos... murmură Juliet, sufocată. Faci toate astea numai fiindcă vrei să mă desparţi de James?

Mark se întunecă la faţă.

- Nu-l amesteca pe James. N-are nici o legătură.

- Dumnezeule, eşti în stare de orice ca să-l protejezi!

- Motivele sunt neclare chiar şi pentru mine, se încruntă el, dar te asigur că protecţia lui James nu face parte dintre ele. Şi nu sunt atât de altruist pe cât pari să mă crezi. N-am de gând să-l las nici pe James şi nici pe Paul Bradford să te aibă. Eşti a mea.

Juliet îşi ridică mâinile la obrajii aprinşi.

- C-ce... vrei să spui?

- îţi doreai un weekend pe continent, aşa-i? Ei bine, îţi ofer eu unul.

- De ce... cum?

- Plătind generos pentru plăcerea companiei tale.

- Nu... nu înţeleg ce vrei să spui, murmură Juliet, cu voce tremurătoare.

- Cred că m-am exprimat destul de clar. Am spus că te doresc şi ştiu că nu-ţi sunt tocmai indiferent. Weekendul ăsta ar putea fi un interludiu plăcut pentru amândoi, în timp ce ne... ăă... explorăm reciproc sentimentele. Şi, cine ştie? Dacă descoperim că plăcerea e la fel de reciprocă, aşa cum mă aştept, s-ar putea să aranjăm ceva mai permanent.

Juliet trase aer în piept, prelung. Se mai calmase, deşi inima continua să-i bată sufocant de repede.

- îmi ceri să mă mărit cu dumneata, domnule Bannerman, sau să-ţi fiu amantă?

Mark înălţă sprâncenele.

- în nici un caz nu te cer în căsătorie, domnişoară Welborn, spuse el sec. Dar, dacă pui securitatea pe primul plan, pot să-ţi reamintesc că banii au propriile lor garanţii? Şi pot să fiu foarte generos cu cineva care mă satisface. îţi promit că nu vei fi dezamăgită.

Juliet roşi din nou, umilită de indiferenţa lui dispreţuitoare. Era o proastă. Singură se băgase la apă, numai fiindcă temperamentul ei inflamabil o înverşunase să riposteze contra lui Mark Bannerman. Cutremurată de ură, vorbi cu o voce pe care nici chiar ea nu şi-o recunoştea.

- Regret, domnule Bannerman, dar nu ţine, spuse,

cu un zâmbet ca o caricatură grotescă. Cred că nu-ţi mai rămâne decât să accepţi faptul că nici măcar plăcerea de a-ţi cheltui banii nu poate îndulci aversiunea pe care mi-o inspiri.

- încerci să mă provoci? întrebă el încet.

- Vorbind pe englezeşte, încerc să scap de pe insula asta spunându-ţi câteva adevăruri despre dumneata însuţi!

- îmi permiţi şi mie acelaşi privilegiu?

- Ce vrei să spui?

- Că ceea ce simţi acum nu este aversiune, te asigur, declară el, cu un zâmbet feroce.

Juliet îl pălmui. Era un gest disperat, care o făcu să înţeleagă pe dată că greşise, când îi văzu ochii luminându-se cu o expresie de satisfacţie desfrânată.

- Nu refuz niciodată o provocare, spuse el cu glas îngroşat.

O cuprinse în braţe, uşor de parcă ar fi fost o păpuşă. Juliet
îi mai dădu o palmă, înnebunită, dar Mark era pregătit. Degetele i se strânseră cu cruzime, făcând-o să paralizeze de durere. Ţipătul ascuţit de furie îi fu înăbuşit de gura lui lăsându-se peste a ei. Era o sărutare brutală, o agresiune, o pedeapsă, ca şi cum Juliet ar fi fost femeie cumpărată pentru o noapte. Apucând-o de şolduri, Mark o trase spre el cu insolenţă violentă, turtindu-i sânii moi peste muşchii ca piatra ai pieptului lui. Juliet se zbătu cu furie, încercând să evite mângâierile aspre impuse cu forţa trupului ei ostil, dar în cele din urmă acesta o trădă, reacţionând cu un tremur intens. în momentul când capitulă, cu buzele înmuindu-i-se sub ale lui, sărutul

deveni mai insistent, primind răspunsul pe care-l căutase. Mark îşi desprinse gura de a ei şi-i înclină capul pe spate, începând să-i presare pe gât sărutări fierbinţi şi lacome.

Juliet era ameţită, buimacă, plutind pe un ocean de senzaţii. Auzi o serie de gâfâieli răguşite şi-şi dădu seama cu oroare că era propria ei respiraţie. Deodată, Mark o împinse violent în lături, iar şocul separării fizice fu atât de pârjolitor încât Juliet avu impresia că-şi pierduse o parte din ea însăşi.

Deschise încet ochii. Mark o privea, cu obrajii înroşiţi şi pieptul ridicându-i-se şi coborând într-o respiraţie accelerată. Dar era stăpân pe situaţie. Juliet coborî privirea spre sine însăşi, fără să înţeleagă. Bluza îi era parţial descheiată, dezvăluindu-i jenant de mult pieptul, iar sfârcurile încordate i se conturau viu prin mătasea lipită de piele.

- Data viitoare n-ai să mă mai provoci, spuse Mark cu glas aspru.

Juliet roşi, trecându-şi peste gură o mână tremurătoare.

- Cum ai putut...? întrebă ea cu voce gâtuită. Am... am să plec de-aici... chiar mâine! Nu-mi pasă ce faci, n-am să mai stau nici măcar o zi!

- Nu pleci nicăieri, răspunse el sec.

- Ba plec! Am să... am să plec chiar şi dacă trebuie s-o iau înot!

- Dacă pleci, niciodată n-ai să mai găseşti de lucru, îţi dau cuvântul meu, insistă el, neînduplecat.

îl privi uluită.

- Nu te cred!

- Fă bine şi crede-mă. Am să te distrug.

Juliet trase aer în piept, prelung, tremurător.

- Exagerezi, spuse ea cu dispreţ.

- Eu nu exagerez niciodată.

Buzele lui Juliet se strânseră.

- Foarte bine, rămân. Dar numai fiindcă nu vreau să-l las pe James încurcat.

-James n-are nici un amestec, replică Mark, cu gura strâmbată sardonic. Rămâi fiindcă aşa spun eu.

Juliet ezită.

- Numai dacă-mi promiţi că n-ai să mă mai săruţi niciodată aşa.

Expresia lui dură se şterse, iar în ochi îi sclipi o lucire amuzată.

- Bine, spuse el cu dispreţ, îţi promit - n-am să te mai sărut niciodată aşa. Mai bine zis, atâta vreme cât n-ai să mă mai provoci.

Aruncându-i o privire de ură arzătoare, Juliet trecu pe lângă el, spre scară. Ajunsă în camera ei, încuie uşa şi se trânti pe pat, încercând să-şi vină în fire. Treptat, respiraţia i se calmă, iar bătăile inimii îi reveniră la normal, deşi încă mai simţea apăsarea gurii lui Mark peste a ei şi trupul continua s-o furnice după mângâierile pe care i le impusese el. Şi, în mod incredibil la început, mintea ei năucită începu să accepte ceea ce se întâmplase: era fata pe care Mark Bannerman o însemnase ca fiind a lui.

Capitolul 6

Când coborî la micul dejun, Juliet o găsi pe Daisy singură la masă. Era nervoasă, căci tocmai aflase că urma să-i conducă pe soţii Alexander la aeroport. De asemenea, primise dispoziţie să rezerve loc pentru Paul la o cursă comercială spre New York, a doua zi.

- De ce? întrebă Juliet.

Daisy ridică din umeri.

- Ordinele lui Mark. Azi-dimineaţă era prost dispus. Când am încercat să discut cu el, parc-aş fi pornit pe un câmp de mine. Mai întâi a dat peste cap toate aranjamentele, trimiţându-mă pe mine în locul lui Paul, apoi mi-a spus să mă întorc aici cât mai curând posibil.

Atâta despre sugestia lui ca Juliet să petreacă un weekend relaxant în oraş, cu Daisy! Nu că ar fi tentat-o, dar...

- De ce-l expediază pe Paul? insistă ea.

-întreabă-mă să te-ntreb, replică Daisy, evitându-i privirea. Dar ştiu de ce trebuie să mă întorc eu diseară.

- Serios? De ce?

- Ca să-ţi asigur escorta, desigur. Bine i-ar mai fi stat, să te ia de lângă James din lipsa unei persoane de escortă, pentru ca apoi să rămâi aici fără nici una.

Escortă, vezi să nu! îşi spuse Juliet cu dispreţ. Oare ce-ar fi zis Daisy dacă ştia ce se întâmplase cu adevărat în seara trecută?

între timp, Daisy se ridicase, pregătindu-se să plece.

- Acum trebuie să mă duc. Nu ard de nerăbdare, dar...

Făcu o mutră plictisită.

- Vor fi dezamăgiţi şi, în consecinţă, iritaţi. Individa aia e o idioată, prea proastă ca să-şi dea seama că toată curtea pe care i-a făcut-o lui Mark n-a reuşit decât să-l îndepărteze şi de ea, şi de bărbatu-său - de toată afacerea, în fond. Azi nu lucrezi, nu-i aşa? continuă ea. Ce-ar fi să vii cu mine până-n oraş, sau să-l chemi pe Sam? Acolo nu sunt prea multe de văzut, după cum ai aflat aseară, dar există un magazin mixt unde se vând de toate, inclusiv un sortiment agreabil de produse locale. Şi poţi bea un suc la hotel.

Revenită în camera ei, Juliet începu să se învârtească de colo-colo, nervoasă. Nu avea stare să lucreze la cartea lui James şi, cu toate că de regulă o zi însorită, pe plajă, ar fi fost de ajuns ca s-o bine-dispună, nu-şi putea regăsi deloc entuziasmul. îşi aminti cuvintele lui Daisy şi se întrebă dacă la magazinul mixt se găseau materiale textile şi aţă de cusut. Evenimentele din seara trecută o avertizaseră că era necesar să-şi sporească garderoba şi, întrucât avea talent la cusut, ştia că-şi putea face două fuste lungi şi simple, dacă găsea materialele potrivite.

Grăbită, se încălţă cu o pereche de sandale, îşi puse pe cap o pălărie de paie şi coborî la parter. Când trecu prin dreptul uşii deschise a cabinetului, se ciocni de Mark, care ieşea chiar în acel moment. îl văzu în spatele lui pe Paul, studiind nişte hârtii de pe birou.

- Unde te duci? întrebă Mark, măsurând-o încet cu privirea.

- în oraş.

Juliet porni mai departe, grăbită. Nu voia să rişte, oricât de calm vorbea Mark.

Acesta îşi potrivi pasul lângă ea.

- Pe jos?

- De ce nu?

- îţi arde de glumă. Sunt paisprezece mile. Te duc cu jeepul - oricum, doream să-ţi vorbesc.

înainte ca Juliet să-i răspundă că dorinţa nu era reciprocă, Mark dispăru, iar peste două minute de pe aleea din faţă se auzi un claxon. Fără tragere de inimă, Juliet ieşi şi se urcă în jeep. Mark era îmbrăcat în blugi şi cămaşă descheiată la gât, lăsând să i se vadă pieptul bronzat.

- Ei, nu mă întrebi ce vreau? o privi el ironic, cu o mână pe schimbătorul de viteze, în aşteptare.

- Ce vrei? se conformă scurt Juliet.

După ce zâmbi scurt, Mark porni jeepul.

- Vreau să-mi prezint scuzele pentru aseară - am obiceiul nesuferit de a tachina oamenii, când văd că-i irită. Oricum, adăugă el nepăsător, îmi pare rău, am întrecut măsura.

Juliet încremeni surprinsă, amuţită. Ultimul lucru la care se aşteptase era o scuză şi, sincer vorbind, îi luase în serios atitudinea din seara trecută.

- Vei lucra şi locui aici câteva luni, continuă el, scoţând maşina pe drum. Ultimul lucru de care avem nevoie e genul ăsta de complicaţii. E mult mai bine să jucăm cu cărţile pe faţă, acceptându-ne unul altuia movitaţiile aşa cum sunt.

îl privi nedumerită. Părea să capituleze total - oare...? O încercau fel de fel de bănuieli.

- Vrei să spui că ţi-ai schimbat părerea în legătură cu motivele mele de a veni aici? Mi-ai acceptat explicaţiile? întrebă ea prudentă.

Mark ezită.

- Motivele tale te privesc, spuse el în cele din urmă. Nu am dreptul să le pun la îndoială, mai ales din moment ce te afli deja aici, eşti eficientă şi utilă pentru James. Nu, voiam să spun că am întrecut măsura când te-am sărutat.

Juliet se înroşi de furie. Nu se schimbase nimic. Mark nu făcea decât să se scuze pentru nu sărut care ar fi putut-o determina într-adevăr să plece. Şi, desigur, nu dorea asta, fiindcă era „utilă pentru James“. Sau... sau... Oare era posibil să-şi închipuie că Juliet ar fi putut profita de faptul că o sărutase? O femeie ca ea, aşa cum credea el că era, putea deveni o adevărată pacoste, pornind numai de la un simplu sărut! O putea lua ca pe o încurajare.

Ei bine... Buzele i se strânseră, iar din ochi îi ţâşniră scântei furioase. Mare tupeu mai avea!

- Chiar vrei să spui că nu-ţi doreşti o asemenea complicaţie? întrebă ea răstit.

- Sunt convins că nici unul dintre noi n-o doreşte, replică Mark pe un ton rezonabil. Ţi-ai exprimat clar sentimentele faţă de mine şi, evident, m-am...

- Evident, te-ai speriat că voi pune ochii pe tine, acum că ai avut o scăpare şi m-ai sărutat? îl întrerupse ea furioasă.

Ei bine, domnule Bannerman, las-o baltă! N-ai de ce să-ţi faci griji! Nu m-aş atinge de tine nici dacă ai fi poleit cu aur!

- Se pare că nimic nu-mi reuşeşte, replică el trist. Eu încerc să mă scuz, şi când colo...

- Asta numeşti tu scuză? exclamă Juliet, în culmea furiei. în materie de scuză, a fost un record negativ mondial, chiar şi pentru tine! Tot timpul cât vorbeai, sperai să înţeleg mesajul că nu trebuie să te iau în

serios! Ei bine, domnule Bannerman, am să-ţi dau o veste! Până şi un cretin ar fi avut mai multă minte!

- Deci rămânem duşmani?

Chipul îi era serios, dar din tonul lui se simţea că abia reuşea să-şi stăpânească râsul.

- Suntem duşmani! declară cu convingere Juliet. Ştii, chiar că eşti o mare figură! Mai întâi, sunt complicea unui gangster, apoi o capcană pentru James, şi pe urmă... pe urmă mă acuzi că am fost amanta... amanta celui mai nobil şi mai devotat om...

Vocea îi tremura, silind-o să se întrerupă un moment.

- Şi pe urmă, vrei ca, în urma unei scuze neserioase, să uit că m-ai sărutat şi mi-ai propus să-mi petrec weekendul cu tine?

Mâinile lui Mark se încleştară pe volan.

- Se pare că relaţia noastră e condamnată, spuse el cu glas înecat, făcând-o pe Juliet să-l privească bănuitoare.

Avusese dreptate - îşi râdea de ea! Fir-ar al dracului să fie! Ei nu-i ardea de glumă, era cât se poate de serioasă!

- încep să cred că suntem sortiţi să ne certăm tot timpul. Se pare că emoţiile noastre sunt prea tumultuoase pentru o prietenie calmă şi firească. Poate că ar fi mai bine să rămânem duşmani.

- Mie-mi convine de minune, să ştii! răspunse ea, cu o voce îngheţată.

Jeepul încetini, ajungând printre primele barăci de la marginea oraşului. Pe drum umblau copii şi animale. Mark era recunoscut şi salutat de toată lumea, şi răspundea făcând cu mâna. Juliet observă că toţi arătau fericiţi şi sătui, în pofida aspectului

dărăpănat al caselor.

Drumul nu durase mult, dar se vedea clar că era prea lung pentru a-l parcurge pe jos. Totuşi, Juliet nu voia să depindă de Mark Bannerman ori de câte ori avea nevoie de un mijloc de transport.

- Pe-aici nu există taxiuri, sau altceva? întrebă ea, cu falsă nepăsare.

Mark o privi scurt.

- De obicei, se poate folosi jeepul ăsta, spuse el sec. Cora mai are unul, pentru necesităţile ei, iar a treia şi ultima maşină de pe insulă îi aparţine comandorului.

- Comandorului?

- Administratorul hotelului.

Juliet se încruntă, amintindu-şi ameninţarea Corei de a o lăsa să doarmă sub cerul liber dacă nu se îmbarca pe Lazy Lou.

Mark îi aruncă o privire.

- Ce s-a întâmplat?

- Străinii au voie să locuiască la hotel?

- Dacă au voie? Ce idee! E evident că hotelul primeşte străini.

- Chiar şi dacă... sunt persoane... cărora nu le doreşti prezenţa pe insulă?

- Administratorul hotelului e comandorul. El hotărăşte, deşi ţine seama şi de dorinţele mele. Oricum, îi poţi cere amănunte când ai să-l cunoşti. De ce m-ai întrebat?

Juliet ridică din umeri. Prefera să nu-i spună.

între timp, ajunseseră în oraş, care consta doar din câteva magazine nezugrăvite şi decolorate de vânturi şi ploi, înşirate pe marginea drumului bătătorit. Existau un magazin mixt, un bar, un punct

de prim ajutor, o biserică şi hotelul. Singura clădire cu etaj, hotelul, avea la ambele niveluri verande. Pe cealaltă parte a străzii se afla un mic parc. Cişmeaua din mijlocul lui părea axa activităţilor sociale din oraş, căci câteva gospodine vesele şi guralive stăteau la coadă cu găleţile şi ciu- turele, aşteptându-şi rândul să ia apă. Dar cel mai uluitor din toate era faptul că părculeţul conţinea şi un teren de golf miniatural, şi un carusel. Juliet se uită încântată la copiii care se zbenguiau printre căluţii de lemn cu vopseaua scorojită şi se fugăreau printre obstacolele traseului de golf.

Se întoarse spre Mark, cu ochii sclipindu-i, dar acesta îl privea pe un bărbat care se apropia în fugă din direcţia lagunei. Jeepul încetinise, însă acum, demară din nou în trombă, azvârlind praf şi scoici de sub cauciucuri. în sfârşit, ajuns lângă omul cel agitat, Mark frână brusc, întrebând:

- Ce s-a întâmplat?
- Un accident, dom' Mark...!

Celelalte cuvinte i se pierdură când jeepul porni iar, huruind pe drumul cotit spre lagună, înainte de a frânta în spatele antrepozitului. Juliet văzu că nişte pescari scoteau din apă un om neînsufleţit, aplecându-se asupra lui.

în minte i se iviră imagini oribile cu membre smulse, carne sfâşiată, muşcături de rechini. Dar nu se vedea nicăieri sânge, iar Juliet observă uşurată că omul se mişca. Se mişca violent chiar, convulsiv.

Mark sări jos din jeep şi alergă spre cei câţiva pescari. Urmându-l, Juliet văzu că dinspre antrepozit se apropia în goană şi Cora.

- Ce este? întrebă ea.

Fără să-i răspundă, Mark se aplecă asupra trupului, începând să-l palpeze cu mişcări sigure şi îndemânatice. Scoase din buzunar un set de chei şi i-l aruncă surorii sale.

- Ştii de ce avem nevoie! spuse el scurt. Repede!

- Ce este? insistă din nou Juliet.

De astă dată i se adresa Corei, care însă n-o luă în seamă, pornind cu jeepul fără a o învrednici cu o singură privire. Cel care-i răspunse la întrebare fu Mark.

- O scorpie, spuse el, aruncând peştele peste umăr. L-a înţepat în timp ce pescuia. Cora îi va acorda primul ajutor, până-l vom putea duce la doctor, dar trebuie să ne grăbim. Din păcate, adăugă el cu înverşunare, elicopterul a plecat să-i ducă pe afurisiţii ăia la aeroport.

Se ridică, dând câteva ordine repezi. Şase oameni ridicară trupul care se zvârcolea, iar Juliet văzu că era doar un băieţandru, cu ochii holbaţi de durere. îl duseră spre ponton, cu Mark în frunte. Juliet îi urmă neputincioasă, dornică să ajute dar neştiind ce putea face.

- Nu... nu ştiam că scorpiile-de-mare pot avea efecte mortale... spuse ea.

- De obicei nu au, dar otrava ajunsă în sistemul nervos îi poate provoca victimei o stare de şoc. Iar dacă, întâmplător, omul e alergic...

- Nu există pe-aici o soră? Parcă auzisem că aveţi o soră...

- E-n concediu, fir-ar să fie! bombăni Mark. Băiatul ăsta trebuie să ajungă la spital! Va trebui să-l iau cu Sea Witch, sper că ajungem la timp.

Urcându-se la bordul vasului alb de croazieră,

Mark îi conduse pe ceilalţi în salon, unde exista o canapea capitonată, sub hublouri. îl culcară uşurel pe băiat acolo. între timp sosise şi Cora, cu trusa de prim ajutor. Mark sparse o fiolă şi trase cu atenţie conţinutul într-o seringă.

- Să vin şi eu cu tine? întrebă Cora plină de importanţă.

- Nu, răspunse Mark. Trebuie să rămâi aici şi să anunţi spitalul că suntem pe drum. Să ne aştepte o ambulanţă în port.

Ridică ochii spre Juliet.

- Ştii să faci o injecţie?

- Da, răspunse ea calmă.

- Vreau să zic... chiar ştii? Fără să greşeşti nimic? S-ar putea să mai fie necesară încă una, înainte de a ajunge la spital.

- Mama mea era diabetică, făcea insulină.

-Bun. Atunci, ne vei fi de folos. O iau pe ea, adăugă el spre Cora.

Cora se conformă, fără bunăvoinţă, şi îi urmă pe Mark şi
ceilalţi pe punte, lăsând-o pe Juliet cu pacientul şi cu un bătrân care se prezentase ca fiind bunicul băiatului. Mâinile lui zbârcite tremurau, în timp ce-i mângâia părul de pe fruntea transpirată. începu să-i gângurească, băiatului, psalmodi- ind în dialectul din Indiile de Vest. La început, Juliet crezu că era un cântec de leagăn, apoi îşi dădu seama, în timp ce asculta fascinată, că-l certa încetişor.

- N-are tătic, mămică-sa muri. îi băiat cuminte, mă ascultă. Io-i zic să aibe grije, să nu se ducă-n golf. Da' el, la pescuit, şi se-ntâlni cu scorpia. N-ascultă pe bătrân, încheie el cu tristeţe.

Dar băiatul asculta, căci păru să se mai liniştească. Puntea începu să vibreze, iar Juliet, privind prin hublou, văzu că iahtul ieşea încet din lagună. După ce trecu de recif acceleră, lăsând cu repeziciune insula în urmă.

între timp, băiatul adormise adânc. Muşchii continuau să-i tresară, dar sedativul îşi făcea efectul. Juliet află de la bătrân că nepotul lui se numea Carlos, iar el era Beebo Johnson. Carlos nu-şi cunoscuse niciodată tatăl, fiind un copil nelegitim. Mama sa, fiica lui Beebo, îl lăsase cu părinţii ei şi plecase să lucreze pe Trinidad. Bătrânii ştiau că era cântăreaţă într-un bar sordid, unde trebuia şi să se prostitueze. O mai făcuse şi înainte. Nu mai primiseră nici o veste de la ea, iar Beebo prefera s-o considere moartă. De-atunci, centrul vieţii celor doi bătrâni devenise Carlos.

Acesta era încă inconştient când ajunseră în port. Mark îl însoţi pe bunicul lui în ambulanţă, iar Juliet îi urmă cu un taxi. Când ajunse şi ea la spital, Carlos fusese internat deja la urgenţă, iar numele magic de Bannerman atrăsese într-acolo toţi medicii şi surorile.

- îl vor duce sus, într-o rezervă, o anunţă Mark, ieşind împreună cu Beebo. Aici nu mai aveţi ce face şi ştiu că amândoi sunteţi obosiţi. V-am rezervat locuri la Key Palms Hotel. Veniţi cu mine.

Dar bătrânul se încăpăţână să rămână la spital până se convingea cu ochii lui că băiatul îşi revenise.

- Foarte bine, acceptă Mark. Se pare că la noapte vom fi doi care să stăm de veghe. Eu o duc pe domnişoara Welborn la hotel şi apoi am să mă întorc aici.

Juliet nu avea la ea decât o mică poşetă care

conţinea câţiva dolari, un ruj şi un pieptene. în viaţa ei nu se simţise mai nepregătită.

- Nu-ţi face griji, îi spuse Mark, cu privire ironică, nu va trebui să plăteşti. Un apartament din hotel e proprietatea mea.

în timp ce coborau cu liftul, Juliet întrebă cu voce slabă:

- Bătrânul chiar va sta de veghe toată noaptea?

- Voi pune să se aducă un pat în camera băiatului. Trebuia să m-aştept, adăugă el cu amărăciune. După asta, totul va depinde de ceea ce hotărăşte Lucy, soţia lui.

Juliet ridică privirea.

- Chiar crezi că îşi va reveni?

Mark păru surprins.

- Sigur, de ce nu? E tânăr şi sănătos, aşa că mâine sau poimâine ar trebui să umble pe picioarele lui. Şocul a fost cauzat de o reacţie alergică, aşa cum mă aşteptasem, adăugă el.

Şoferul de taxi îi aştepta, fumând o ţigară, rezemat de capotă. Când îl văzu pe Mark, luă poziţia drepţi şi deschise portiera, nu înainte de a strivi chiştocul sub călcâi.

- încotro, domnule Bannerman?

- La Key Palms, răspunse Mark, ajutând-o pe Juliet să se urce în maşină.

Key Palms era un hotel de lux, înconjurat de palmieri. Holul arăta ca un decor din „O mie şi una de nopţi“, cu bolţi supraetajate şi candelabre ca nişte ciorchini enormi de globuri. Mark nu se opri la recepţie ci se duse direct spre lifturi, unde apăsă pe butonul mansardei.

în apartament, pe a cărui uşă era scris cu litere

aurii discrete cuvântul „Unu“, Mark privi în jur fără interes.

- Cred că totul e în ordine. Stai în care dormitor vrei. Nu ştiu prea multe despre apartamentul ăsta, decât că are mai multe dormitoare, fiecare cu baie proprie. îl folosesc mai mult pentru partenerii de afaceri, când îmi sunt oaspeţi...

Ridică receptorul telefonului.

- Le voi cere să-ţi trimită o listă de bucate. Vrei să bei ceva?

Juliet, care stătea în mijlocul camerei, ţinându-şi strâns
poşeta în mâini, răspunse politicos:

- Nu, mulţumesc.

Mark vorbi la telefon, apoi puse receptorul la loc în furcă.

- Vine imediat. Comandă tot ce vrei, va intra în contul apartamentului. în sertarul de-acolo e o cheie de rezervă, dacă vrei să cobori. Magazinul din hol e deschis până la zece. Treci totul în contul apartamentului.

Porni spre uşă.

- Acum mă duc înapoi. Mai ai să mă întrebi ceva, înainte de a pleca?

- I-i-ai spus lui James unde sunt?

Mark înălţă din sprâncene.

- Nu. Dar îi va fi destul de uşor să afle. Altceva? continuă el, nerăbdător.

Juliet clătină din cap.

- Bine, atunci ne vedem mâine, încheie scurt Mark.

Chiar dacă ar fi avut să-i pună şi alte întrebări, se vedea clar
că era prea grăbit să plece. Juliet rămase cu privirea

spre uşa închisă. Oare Mark mai avea şi alt apartament la îndemână, nu pentru „partenerii de afaceri“? Se întorcea la bordul iahtului? Sau chiar avea de gând să privegheze toată noaptea, numai pentru a-i ţine companie unui bătrân speriat? Nu se potrivea deloc cu ceea ce ştia ea despre Mark Bannerman - despre acel Mark Bannerman care voise s-o expedieze cu rabla căpitanului Smith şi, mai târziu, încercase s-o seducă, aproape sub nasul fratelui lui.

Capitolul 1

O trezi sunetul uşii care se închidea. Deschise ochii cu prudenţă, încercând să-şi amintească un moment neclar când auzise acelaşi sunet, de curând. înainte de a-şi aminti, îl văzu pe Mark Bannerman stând în picioare lângă pat, cu o ceaşcă de cafea în mână. Era bărbierit şi avea părul încă umed de la duş.

- Deşteptarea, frumoaso din pădurea adormită.

Juliet gemu, făcându-l să zâmbească.

- Dacă eşti mahmură, adevărul e că o meriţi - am observat cât s-a dus din sticla aia de vin!

Gemând din nou, Juliet se rezemă într-un cot, înainte de a-şi aminti că era goală pe sub cearşaf. Roşind, şi-l săltă repede sub braţe, după care văzu neputincioasă cum o cutreierau ochii lui Mark, încet, de la umerii goi, pe toată lungimea trupului conturat clar pe sub cearşaf.

- Nu-ţi face griji, murmură el, zâmbind şi mai bine dispus, arăţi superb.

Juliet trecu peste cuvintele lui.

- Cum ai intrat? Ţin minte clar că am blocat uşa.

- Da, ştiu. Dar n-ai observat că lângă frigider e o uşă de serviciu. Norocul meu. Azi-dimineaţă pe la patru Carlos se simţea mult mai bine, aşa că m-am întors aici ca să dorm şi eu un timp.

- înţeleg...

Juliet aşteptă un moment, apoi spuse cu răbdare:

- Sunt dezolată că te grăbesc, dar dacă pui cafeaua pe masă, am s-o beau imediat ce ieşi.

- Mai bine bea-o acum, cât e caldă, îi zâmbi Mark nevinovat.

- Te rog! se răsti ea. Vreau să mă îmbrac.

- Nu te opresc.

- Nu fi ridicol! Ştii prea bine că nu mă pot da jos din pat până nu ieşi din camera asta.

- Nu înţeleg de ce. N-aş vedea nimic ce n-am mai văzut şi altă dată.

Juliet îl privi lung, amuţită.

- Azi în zori, când am intrat, mă aştepta un tablou splendid, continuă el alene. întotdeauna dormi goală?

în mintea ei răsună clar închiderea uşii, la un moment dat, în zori, făcând-o să se înroşească la faţă ca focul.

- Ai tupeu, să mă spionezi aşa în timp ce dorm!

- Ştiai că dormi strângând perna în braţe? întrebă el, punând cafeaua pe masă, după care se aşează pe marginea patului. Medicii spun că e semnul unui sentiment de nesiguranţă. Poate că simţi nevoia să dormi împreună cu cineva, mm?

Făcu o pauză provocatoare.

- O idee care dă naştere unor ipoteze interesante...

Juliet îl fulgeră din privire, dar nu spuse nimic. Ştia că Mark
nici nu se gândea să plece până nu era ea gata şi că tare i-ar mai fi plăcut s-o vadă milogindu-se. Dar n-avea s-o facă. N-avea decât să rămână unde era, neluându-i în seamă ademenelile, până se plictisea şi o lăsa în pace.

Mark zâmbi, parcă citindu-i gândurile, după care, aplecân- du-se înainte, îşi plimbă încet un deget peste umărul ei, până la marginea cearşafului întins peste sâni. Pielea lui Juliet se înfioră imediat. Obrajii i

se împurpurară şi strânse din dinţi, pentru a-şi stăpâni o replică.

- Ce-ar fi să încercăm un experiment, mm? întrebă el încet, urmărindu-i reacţia.

Fără să-i vină a crede, Juliet privi cu ochi mari cum apuca marginea cearşafului şi începea s-o tragă în jos. în acelaşi timp, se aplecă şi-i depuse un sărut uşor pe umăr. Mâinile ei se repeziră în două direcţii simultan, iar cearşaful îi alunecă de pe sâni.

- Termină! strigă, şocată. încetează imediat, sau am să... am să ţip!

- Ştii să ţipi frumos? întrebă el în şoaptă.

- N-n-nu po-poţi face asta!

înnebunită, încercă să apuce cearşaful, ridicând spre el o faţă îngrozită.

- Am şi făcut-o.

între timp, cearşaful îi ajunsese pe şolduri, iar Mark, cuprinzându-i talia în mâini, o trase spre el. în contact cu pieptul lui, sfârcurile lui Juliet se întăriră într-o clipă. încercă să-l împingă, în acelaşi timp aruncându-se spre partea opusă a patului. Mark, însă, o trase înapoi cu cea mai mare uşurinţă. îi privi cu ochi îngustaţi roşeaţa febrilă din obraji.

- Nu te mai zbate aşa - n-am să-ţi fac nici un rău. Am să te sărut doar.

Fără ca Juliet să ştie de ce, acest gând o făcu să cadă pradă panicii.

- Nu...! scânci ea. Te rog...

- N-am să-ţi fac nimic împotriva voinţei tale, dar dacă te mai opui, să ştii că mă supăr.

- Nu, nu, suspină ea. Termină! Nu vreau...

- Stai dracului la un loc! Tot am să te sărut!

Ordinul aspru îi trezi o teamă atavică, profundă, făcând-o să încremenească. Din minte îi pieri orice intenţie de împotrivire. Privi neajutorată cum gura i se apropia şi o cotropea necruţător pe a ei. Nepăsarea cu care îi prăda buzele o făcu să se înfioare. Când Mark ridică în sfârşit capul, Juliet simţi gust de sânge.

O studia cu un interes acut, citindu-i uşor frica din expresie. Ridicându-se uşor, îi eliberă mâinile şi, luându-le între ale lui, şi le petrecu pe după gât.

- Sărută-mă, îi ceru el.

Lui Juliet i se opri respiraţia. Mark zâmbi cu blândeţe.

- Sărută-mă, repetă, deschizându-i uşurel gura cu degetul mare.

Juliet gemu, în timp ce Mark începea să-i acopere faţa cu sărutări mărunte, fiecare câte o experienţă erotică în sine, în timp ce buzele i se plimbau peste pleoapele şi obrajii ei, pentru a se opri din nou, cu sete, pe gură. Degetele lui Juliet se mişcau neliniştite, răsfirând părul lui Mark, iar trupul i se arcuia convulsiv. De astă dată, gura îi fu la fel de flămândă ca a lui, în timp ce schimbau un sărut adânc, pătimaş, care o făcu să gâfâie de plăcere. Sângele înfierbântat îi gonea prin vene ca focul în pădure. Când Mark o desprinse în sfârşit de el, tremura toată şi avea ochii sticloşi.

O privi cu satisfacţie, apoi se ridică pe neaşteptate.

- Mă întreb ce-ar crede James sau Paul dacă te-ar vedea acum, spuse el ironic.

Juliet îl privi ameţită. Expresia lui era rece,

indiferentă. înroşindu-se de umilinţă, bâjbâi după cearşaf. îi venea să se târască sub un bolovan şi să moară - dar, adunându-şi toate resursele de prefăcătorie, ridică din umeri, răspunzând cu un sarcasm cam forţat.

- Probabil că nimic. în fond, ce s-a întâmplat? Câteva sărutări, o pipăială mai îndrăzneaţă... şi atât.

- îmi va face plăcere să te învăţ mai mult de-atât, replică el. Eşti o elevă receptivă, vrei, nu vrei, şi observ că fostul tău profesor trebuie să fi fost deosebit de insensibil faţă de necesităţile tale.

- Ce v-vrei să spui? întrebă în şoaptă Juliet.

- Fostul tău amant, iubito. Cel pe care-l învălui în atâta mister. Cred că era un împiedicat. Reacţiile tale îmi dau de înţeles că eşti o novice în arta amorului - deşi e un talent pe care-l vei dobândi repede.

Din drum spre uşă, mai adăugă:

- Apropo, până termini cu îmbrăcatul, micul dejun va fi gata.

Carlos stătea aşezat în pat, zâmbind cu gura până la urechi, încadrat de bunicii lui. Patul era plin cu cutii şi hârtii de ambalaj. Bunica lui, cu ajutorul financiar al lui Mark, îi cumpărase haine noi în locul celor tăiate când i se acordase primul ajutor.

Lucy Johnson era o femeie masivă, îmbrăcată cu un muu- muu hawaiian larg şi nenumărate brăţări şi salbe la gât. Avea un râs zgomotos, energic. Juliet observă imediat că semăna cu Mai, menajera lui Mark, după care află că erau surori gemene.

După un timp, Mark spuse:

- Acum trebuie să mergem. Lucy, e-n regulă dacă Juliet va folosi diseară celălalt dormitor de pe Sea

Witch?

- Sigur că da, Mark, răspunse bătrâna, întorcând spre Juliet o privire veselă. Julie, îţi place jambalaya?

- Nu... nu ştiu. N-am mâncat niciodată.

- Cum? N-ai gustat niciodată jambalaya? se miră Lucy. Jambalaya mai bună ca a mea nici nu există. Diseară am să-ţi gătesc cea mai gustoasă cină din viaţa ta, bine? Mark ştie ce bucătăreasă grozavă sunt, nu-i aşa, Mark?

- Asta înseamnă că sunt invitat şi eu? zâmbi Mark.

- Dacă vrei să vii, eşti invitat. Auzi, ia adu tu un vin, şi punem de-o petrecere. E-n regulă?

- Pot să vin şi eu, bunico? întrebă Carlos.

Lucy râse.

- Băiat prost ce eşti, ştii că eşti prea mic ca să bei vin! Aşteaptă numai, şi mâine am să-ţi aduc jambalaya, în locul mâncării ăsteia din spital. Eu, să trebuiască să mănânc aşa ceva, mi s-ar face rău, încheie ea, cu o mutră dezgustată.

- Bine, Lucy, atunci diseară vom fi acolo - cu vinul, mai spuse Mark, deschizându-i lui Juliet uşa pentru a ieşi înaintea lui din cameră.

Pe culoar, Juliet îl văzu pe Jack Tanner învârtindu-se pe lângă oficiul surorilor, adâncit în conversaţie cu o tânără frumoasă şi roşcată, în uniformă medicală. Când îi văzu, Jack îi şopti ceva la ureche şi o însoţi spre ei, ţinând-o de cot.

- Cum o duce Carlos, şefule? întrebă el.

Mark nu răspunse, iar Juliet îl privi surprinsă.

Pe chipul lui apăruse o expresie crispată, stăpânită. Abia mişcându-şi buzele, făcu prezentările. Femeia în uniformă de soră era Serena Caldwell, sora

medicală de pe insulă. Serena îi aruncă o privire scurtă lui Juliet, apoi se întoarse spre Mark, cu un zâmbet nesigur pe buze.

- Mark, iubitule, eşti surprins că mă vezi?

Pe Juliet n-o pregătise nimeni pentru frumuseţea Serenei. Avea o siluetă uluitoare, ochi mari şi verzi, îndepărtaţi, şi acel ten neted şi bronzat cu care nu se pot lăuda decât unele roşcate foarte norocoase.

Mark nu se osteni să-i răspundă.

- Ce cauţi aici? întrebă el răstit. Parcă era vorba că eşti în concediu, sau aşa ceva...

- Sau aşa ceva! râse Serena. Am fost, scumpule, dar când am auzit despre băiat m-am întors fără întârziere, evident.

- De ce? Spitalul are un personal medical absolut competent.

Obrajii Serenei se înroşiră vag.

- Zău aşa, Mark! Consider că e pacientul meu!

- Serios?

Pleoapele coborâte ale lui Mark îi ascundeau expresia din ochi.

- Şi, de fapt, cine ţi-a spus că e aici?

- Una din... dintre surorile de-aici, din spital. O... o prietenă de-a mea.

- Şi ai făcut atâta drum, tocmai de unde erai, ca să-ţi îngrijeşti pacientul? întrebă el, tărăgănat. Loialitatea ta e demnă de toată lauda.

- Vai de mine, iubitule! replică veselă Serena. Dar am fost aici tot timpul. N-am mai plecat în Florida.

Cu voce mai coborâtă, adăugă:

- Doar ştiai că n-aveam să plec, nu-i aşa?

- Deloc. Credeam că ţi-am spus foarte clar că asta

aşteptam să faci.

- N-n-am putea discuta problema asta în... între patru ochi? îl îmbie Serena, luându-l de braţ.

Mark ezită, apoi se întoarse spre Jack.

- Trebuie să dau o fugă până jos la birou, câteva minute. Stai tu cu Juliet, vrei?

- Sigur că da.

Jack arăta cam palid, iar Juliet se întrebă dacă nu cumva se simţea rău. Se răsuci brusc spre ea.

- O cafea, iubito?

îl urmă spre automatul de cafea, în timp ce Mark şi Serena porneau către lift. După ce dispărură în cabină, Juliet se întoarse spre Jack.

- Ce-a fost asta?

Jack luă o mină cinică.

- Un fleac, iubito, răspunse el ironic, dându-i cafeaua. Şeful a încercat s-o expedieze politicos pe cucoana, dându-i un concediu plătit pe trei luni, cu speranţa că în timpul ăsta îşi va găsi altă slujbă. Dar cucoana a refuzat să priceapă aluzia şi a continuat să se învârtească pe la Key West, hotărâtă să vină înapoi cu prima ocazie. Accidentul ăsta al lui Carlos a fost pretextul ideal.

Juliet ascultă încruntându-se.

- Nu înţeleg. Vrei să spui că a concediat-o? îmi pare rău, Jack, dar mi-e greu să cred că lui Mark Bannerman i-ar fi greu să scape de vreun angajat, atunci când o doreşte.

- Da, am auzit ce experienţă ai avut cu el, răspunse Jack compătimitor. îmi pare rău, păpuşă. Parţial a fost din vina mea

- ar fi trebuit să cer confirmarea de la Posenby

înainte de a te aduce. Regret să l-ai prins pe şeful nostru în toane proaste.

- Mă rog, l-am prins şi în toane mai bune, remarcă gânditoare Juliet. Când Carlos a suferit accidentul, a făcut tot ce trebuia.

- A, nici nu mă îndoiesc. Are un mare fler de organizator.

Lui Juliet îi veni o idee neaşteptată.

- Jack, ai putea să mă duci azi înapoi pe Tamassee?

- Sigur. Când?

- Chiar acum.

Pilotul păru surprins.

- Dar Mark a spus să aştepţi.

- A, nu voia decât să mă conducă la hotel, spuse Juliet cu nepăsare. Va fi uşurat să afle că s-a rezolvat problema. Şi am foarte multe de făcut, Jack.

Dacă era sceptic, n-o arăta.

- Bine, se învoi el. Dar, nu te supăra, dacă lui Mark nu-i convine tu ai fost de vină.

- A, sigur, am să-mi asum orice răspundere, îl asigură Juliet, aruncând paharul la coş. Să mergem!

Juliet ajunse la Bella Vista înainte de prânz. Daisy stătea aşezată pe verandă si, când o văzu, se ridică privind-o cu curiozitate.

- Ce Dumnezeu e cu tine aici, fără Mark?

-Am şi o slujbă, ştii, replică scurt Juliet, evitându-i privirea.

- Fetele care ies în lume cu Mark Bannerman nu prea obişnuiesc să se mai gândească şi la slujbele lor, comentă Daisy, cu un licăr în ochi. Ce face băiatul?

- Mai bine.

Buna creştere o obligă pe Juliet să se oprească pentru a răspunde la întrebările lui Daisy, făcându-i un rezumat al celor întâmplate.

- Unde-ai stat azi-noapte? întrebă în cele din urmă Daisy. Juliet roşi, dar răspunse sincer. La auzul veştii, sprâncenele
lui Daisy se înălţară, însă nu spuse nimic şi, în sfârşit, Juliet se scuză:

- Mă duc să fac un duş şi să mă schimb înainte de masă. Deşi nu avea poftă de mâncare, făcu un efort, pentru a
evita comentariile caustice ale lui Daisy. Tocmai ajunseseră la desert, când apăru Mai.

- A telefonat Cora, spuse ea cu reproş. Zicea că a sunat Mark, ca să întrebe dacă eşti aici. Era furios şi a spus că-ţi ceruse să-l aştepţi, dar când s-a întors el, tu dispăruseşi.

Daisy ridică ochii, cu o lucire amuzată în privire.

- Aha! Ia s-auzim, ce s-a întâmplat? Ai fugit de el?

Juliet simţi că-i venea rău.

- Nici pomeneală! Am... am avut o ocazie să vin aici cu Jack şi am profitat, nimic mai mult! De ce să nu mă fi întors? Acolo nu mai aveam nimic de făcut, pe când aici mă aşteptau destule treburi!

- Mă rog, cu asta James va fi de acord, fără-ndoială, confirmă sec Daisy. Aseară a trecut pe-aici, plângându-se că plecaseşi de pe insulă, lăsându-ţi sarcinile de izbelişte. Nu-i convenea deloc. Nu te-ai înţeles cu el să ai weekendurile libere? adăugă ea.

Mai continuă, ca şi cum între timp n-ar fi vorbit nimeni:

- Mark a spus că se întoarce imediat ce domnul Tanner ajunge acolo cu elicopterul.

- Chiar aşa? Ei, e clar că nu mă va găsi aici, aşteptându-l să mă certe ca pe un copil! se răsti Juliet, sărind în picioare. Mă duc la James, în caz că interesează pe cineva!

îşi regretă ieşirea aproape imediat. Cele întâmplate în Key West nu fuseseră din vina lui Daisy sau a lui Mai, dar nu-şi putea alunga din minte gândul că erau cele mai apropiate subalterne şi prietene ale lui Mark. Acum chiar că aveau să se întrebe ce se întâmplase în noaptea trecută. Mai mult, ducân- du-se la James încălca regula stabilită de ea însăşi - să nu lucreze în weekend. Iar aceasta era o eroare de tactică. Fu cât pe ce să se întoarcă din drum, dar încăpăţânarea o purtă înainte.

îl găsi pe James afară, hrănind delfinii.

- Unde-ai fost? întrebă el, îmbufnat.

- în Key West. Nu ţi-a spus nimeni?

-A, ba mi-au spus, ba bine că nu, răspunse James încruntându-se. Lui Daisy, mai ales, i-a făcut o plăcere nespusă să mă informeze.

- Pe-asta n-o cred, James.

- De ce-ai plecat cu Mark, Juliet?

Buza de jos a lui James se răsfrânsese în afară, ca a unui băieţaş bosumflat.

- Dacă-ţi cade cu tronc, să ştii că numai bine n-o să fie de tine, adăugă el înciudat. Are o iubită, aici, pe Tamassee.

- James, strigă furioasă Juliet, m-am dus la Key West ca să mă ocup de un băiat bolnav! Orice-ai crede tu, eram singura persoană disponibilă!

- Pe-asta n-o cred, Juliet! o îngână el cu îndărătnicie.

Juliet îşi strânse buzele.

- Foarte bine, mă obligi să fiu dură. Nu te priveşte ce fac în timpul meu liber. Dacă nu-ţi convine şi preferi să plec, nu te refuz. Poate că viitoarea secretară îţi va permite să fii stăpân pe viaţa ei personală!

Expresia lui James se scrimbă radical.

- Nu! Te rog, Juliet, iartă-mă. Nu vreau să pleci. Ştiu că sunt un nesimţit egoist, cred... cred că sunt gelos. Mark îmi strică toate chefurile. Mi-am dat seama că te dorea încă de-atunci, din prima zi, şi am ştiut că va încerca să te ia de lângă mine. Şi nu e cinstit! se văicări el, ca un copil răzgâiat.

- Asta-i o prostie, James. Mark nu mă doreşte, spuse Juliet, înghiţind în sec. Şi chiar dacă m-ar dori, n-o să mă aibă nici moartă!

- A, nu-l cunoşti pe Mark. Va găsi el o cale - întotdeauna obţine ceea ce vrea. Femeile, banii, puterea - toate îi vin pe tavă. Şi toţi îl găsesc minunat. încă n-ai descoperit ce simt pentru el oamenii de pe insula asta? adăugă nefericit James. Are succes cu toată lumea şi cucereşte orice femeie, nu ca mine. Da, ştiu că sunt invidios, dar înainte de a fi a lui ai fost a mea.

- Nu sunt a lui, James! îi reaminti Juliet, tăios.

- Dar vei fi, insistă el. Fie şi numai pentru că încearcă să ne despartă. Nu vreau să devii un simplu nume pe lista lui de cuceriri, Juliet.

- Nu sunt pe nici o listă şi nu-s nici disponibilă, spuse ea rece, sperând să fie adevărat. Ai mâncat

ceva? îl mai întrebă, în timp ce porneau spre casă.

- Numai pâine şi ceai, răspunse James, ofensat, ca şi cum ea ar fi fost de vină.

Juliet îi ignoră bombăneala şi îl conduse în bucătărie, unde conversă cu el în timp ce încălzea cina congelată pe care o lăsase Lallie şi făcea cafeaua. După ce James mâncă, intrară în living, pentru a face ordine.

Egoismul lui James era o surpriză pentru Juliet. Abia aştepta să termine şi să plece de pe Tamassee. Fraţii Bannerman nu-i aduseseră decât necazuri - şi încă nu terminaseră!

Plecă la ora zece. Lui James nu-i trecu prin minte s-o conducă, dar Juliet nu se temea. Pe Tamassee nu exista nimic de care să-i fie frică şi era lună plină, luminând în jur ca ziua.

- Unde-ai fost?

întrebarea, aruncată din întuneric, o făcu să tresară, cu un ţipăt. Exprima o furie adâncă, feroce, abia înfrânată, iar lui Juliet i se încreţi pielea pe gât. Jarul unei ţigări aruncate în iarba umedă descrise un arc luminos prin aer, după care din umbră se desprinse o siluetă.

- Ce faci aici? întrebă ea cu vocea sufocată.
- Te aşteptam.
- Frumos din partea ta... Dar nu era nevoie.
- Nu de dragul frumuseţii am făcut-o.

Umbra se mişcă din nou şi o mână puternică o apucă de braţ.

- îmi vine să te omor pentru iadul prin care-am trecut azi din cauza ta, spuse el. Data viitoare când îţi spun să aştepţi, fă bine şi nu te mişca până nu mă-

ntorc eu. Cum crezi că s-a simţit Lucy, când i-am spus că-i nesocotiseşi invitaţia la cină.

Juliet îl privi sfidătoare?

- îmi pare rău că a trebuit să fiu nepoliticoasă cu Lucy, dar n-am avut încotro. Nu puteam să stau acolo, lăsându-te să încerci să mă seduci!

Urmă o scurtă pauză, apoi Mark răspunse cu glas onctuos:

- Dar ştim amândoi că nici nu trebuia să încerc prea mult, nu-i aşa, domnişoară Welborn?

Juliet avu senzaţia că primise o palmă.

- Dacă de-o cucerire uşoară ai nevoie, du-te înapoi la Serena Caldwell! replică ea ca o furtună. Se întoarce pe insulă, nu-i aşa?

Mai bine şi-ar fi muşcat limba - dar era prea târziu.

Mark încremeni.

- Cine ţi-a spus despre ea?

- E secret? râse aspru Juliet. Dacă da, mă tem că s-a aflat! Până şi James ştie despre tine şi Serena!

- Du-te la culcare, spuse încet Mark, eliberându-i braţul. în momentul ăsta, mă încearcă o poftă irezistibilă de a te pedepsi aşa cum meriţi, dar nici o relaţie sentimentală nu trebuie să înceapă prin folosirea sexului ca armă. Fii numai mulţumită că nu-ţi arăt cât de uşor mi-ar fi să te seduc pe tine!

Juliet tresări, iar Mark adăugă:

- Aşteaptă.

- Da...?

Era atât de obosită şi răvăşită, încât tremura vizibil.

Mark o studie încruntat, dar nu comentă felul cum

arăta.

- A trebuit să inventez o scuză pentru Lucy, spuse el încet. I-am spus că te întorseseşi pe Tamassee fiindcă James avea nevoie de tine. Aşa că a reînnoit invitaţia pentru joi, când sper că şi Carlos va fi ieşit din spital. Am acceptat în numele amândurora.

- Joi...? repetă Juliet ezitând.

- Da. Iar de data asta, Juliet, fă bine şi vino, adăugă el, pe un ton vag ameninţător.

Luni, Carlos reveni acasă, iar Serena se întoarse pe Tamassee. A doua zi, la amiază, când Juliet se întoarse de la lucru, o găsi într-un şezlong, pe marginea piscinei, stând de vorbă cu Jack. Juliet li se alătură pentru masă, îmbrăcată cu costumul bikini şi o tunică până la coapse. Mark veni şi el mai târziu şi, deşi Serena se dădea peste cap să-i intre în graţii, fu posomorât şi repezit în tot timpul mesei. La sfârşit, mai stătu puţin să-i dea lui Daisy câteva ordine în legătură cu nişte scrisori.

Serena căscă delicat.

- Doar n-ai de gând să lucrezi la ora siestei, iubitule? îşi ţuguie ea buzele, provocator. Eu vreau să fac un duş rece şi să mă întind pe pat, cu o carte bună.

Invitaţia din cuvintele ei numai subtilă nu era.

în tăcerea care se lăsă, Juliet îşi trecu şervetul cu grijă prin inelul suportului, parcă văzând imaginea apărută în minţile tuturor: Serena tolănită pe pat, „cu o carte bună“. Mark, însă, nu se deranjă să răspundă, ci ieşi fără o vorbă.

- Bună idee, comentă cu vioiciune Daisy. Cred că şi eu am să fac acelaşi lucru, după ce termin cu scrisorile alea.

Se întoarse spre Juliet.

- Mark m-a rugat să-ţi amintesc să fii gata pe la şase.

- A...! D-da, bine, se bâlbâi Juliet.

- Perfect, mai spuse scurt Daisy şi porni grăbită spre cabinet.

Ochii reci ai Serenei se îngustaseră.

- Ai o întâlnire cu Mark, diseară?

- Da... la cină.

- Aş dori să-ţi vorbesc, continuă Serena, cu o voce tăioasă. în bibliotecă, te rog. Eşti bun să ne scuzi, Jack?

Jack privi gânditor pe urmele lor, în timp ce Serena o conducea pe Juliet spre bibliotecă. închise uşa, apoi se întoarse spre ea, cu dispreţ.

- în caz că-ţi faci iluzii că Mark ar fi disponibil, află că nu este şi nici nu va fi, începu ea rece. O fi fost săptămâna trecută
- sau când te-a angajat - dar de-atunci lucrurile s-au mai schimbat, după cum ai avut posibilitatea să observi. Acum o lună am avut un conflict şi ne-am despărţit. între timp, se pare că te-a observat pe tine. Dar ne-am împăcat. A fost nevoie să mă cam umilesc, recunosc, fiindcă Mark Bannerman nu se târăşte în faţa nici unei femei. Dar am făcut-o şi a meritat. E al meu şi am de gând să-l păstrez. Aşa că, dacă-ţi imaginezi că invitaţia asta la cină va face cine ştie ce minuni pentru tine, te asigur că n-ai nici cea mai mică şansă.

- Nu e nevoie să răspundă şi el la invitaţie, spuse crispată Juliet. Mă pot duce şi singură.

- O, va răspunde. Mark a fost întotdeauna un

gentleman, replică Serena, tărăgănat. Chiar dacă se plictiseşte de moarte, aşa e el. Nu va contramanda întâlnirea.

- Şi ce vrei să fac? întrebă Juliet, cu obrajii cam înroşiţi.

Serena ridică din umeri.

- Cred că nimic - dacă nu te deranjează gândul că eşti doar tolerată, din politeţe. Voiam doar să ştii care e părerea lui.

- Ţie ţi-a spus-o?

După un moment de ezitare, Serena se hotărî să recunoască adevărul:

- Nu. N-ar fi vrut să mă facă să mă simt prost pentru că n-am fost invitată.

- Ei bine, spuse Juliet posomorâtă, orice-ai spune, nu voi refuza. Nu vreau s-o dezamăgesc pe Lucy pentru a doua oară.

- Pe Lucy? întrebă tăios Serena.

- Pe Lucy Johnson, bunica lui Carlos.

- Aha, înţeleg... murmură cealaltă femeie, îngândurată.

După ce urcă în camera ei, Juliet trânti de colo-colo hârtii
şi dosare cinci minute încheiate, fără să se poată concentra asupra cărţii. îi pierise tot cheful de petrecere. Gândul de a fi considerată o simplă îndatorire plicticoasă nu era deloc plăcut, iar acum începuse să se întrebe dacă Lucy îi dorea într-adevăr prezenţa. Dacă nu cumva ar fi preferat-o pe Serena în locul ei. în jurul orelor şase, când coborî la parter, nu mai avea nici o îndoială.

Jos, o găsi pe Serena aşteptând, vizibil hotărâtă

să-i însoţească la petrecere. Era îmbrăcată într-o rochie lungă de bumbac alb, cu flori tropicale, decoltată la spate pentru a-i dezvălui umerii superb bronzaţi, iar în urechi purta cercei cu ametiste, din aceeaşi garnitură cu colierul al cărui medalion i se cuibărea între sâni.

- Bună, o salută ea cu un murmur indiferent. Mark a insistat să vin şi eu. Sper că nu-ţi dau planurile peste cap, dar am aflat din surse sigure că Lucy ar suferi îngrozitor dacă n-aş fi prezentă.

Apoi, ridică din sprâncene la adresa rochiei lui Juliet - subţire şi simplă, de vară, verde ca mărul, cu tiv galben, asortat cu cerceii de plastic din urechi.

- Dar ultimul lucru pe care l-aş face ar fi s-o jignesc, apărând îmbrăcată ca o adolescentă la petrecerea ei! Toţi vecinii vor veni să ne vadă!

Mark intră în tăcerea încordată care urmase acestui comentariu. Purta pantaloni marinăreşti maro şi o cămaşă ciocolatie descheiată la gât. Când observă deosebirile de toaletă dintre cele două tinere, ochii i se îngustară, dar nu spuse decât atât:

- Salut, fetelor. Sunteţi gata?

Casa lui Lucy era plină până la refuz. Vecini, rude, prieteni

- se adunaseră cu toţii în păr. Serena avusese dreptate, Lucy se mândrea nespus cu musafirii ei. Juliet rămase mai în urmă, sfioasă şi jenată, dar Lucy, care le ieşise în întâmpinare gătită cu o rochie de mătase roşie şi un şorţ, o strânse la piept de-i trosniră oasele, apoi o trase în mijlocul camerei şi anunţă în gura mare:

- V-o prezint pe domnişoara Julie, a lui domnu’

Mark!

Juliet roşi, aruncând o privire spre Mark, care însă părea să
nu fi auzit nimic, căci se uita în altă parte.

- Mă bucur că aţi putut veni, domnişoară Caldwell, o salută Lucy şi pe Serena, pe un ton din care nu se simţea deloc că, fără prezenţa ei, petrecerea ar fi fost compromisă.

Totuşi, Serena începu să se comporte ca la ea acasă, jucând rolul graţioasei însoţitoare a lui Mark. Acesta adusese vinul - suficient ca să ajungă pentru toată lumea - iar Serena stătea prin preajmă, ajutându-l să toarne şi împărţind paharele de carton. îi cunoştea pe toţi şi vorbea cu fiecare, circulând prin încăpere.

între timp, Juliet îşi găsise un loc într-un colţ şi se aşezase. Jambalaya era la înălţimea promisiunilor lui Lucy - ba chiar mai mult. Vinul ales de Mark se potrivea perfect. La desert se servi salată de fructe proaspete.

Iar Lucy părea hotărâtă să-i trateze pe Mark şi Juliet ca pe un cuplu. Anunţă fără jenă că Serena venise numai fiindcă fusese sora medicală a lui Carlos.

- Această soră fără pereche, care l-a îngrijit pe Carlos, venea şi pleca tot mereu când Carlos a fost în spital.

Se subînţelegea clar că fusese mai mult plecată, de când Carlos ieşise din spital. Iar când se urcară în maşină, Lucy strigă din uşă cât o ţinea gura:

- Să ai mai multă grijă de Julie, Mark! E cam sfioasă, mititica, deloc băgăreaţă, ca unele fete

emancipate din zilele noastre!

Toba de eşapament bubui, motorul începu să duduie, iar Juliet prinse sfârşitul unei fraze rostite de vocea înceată şi răguşită a Serenei:

- ...o scumpă, dar se cam senilizează. Câţi ani are de fapt, Mark?

- Nu atât de mulţi ca să fie adevărat ce zici, Serena, răspunse cam repezit Mark. Sper că nu i-ai făcut şi ei vreo aluzie ca asta.

- în nici un caz, iubitule! Drept cine mă iei? Dar este o idee cam... lipsită de tact... nu găseşti?

- Nu, nu găsesc, replică el scurt.

Aceste cuvinte puseră capăt discuţiei, cel puţin până ajunseră acasă. Juliet se duse drept în camera ei, neavând nici un chef să-l vadă pe Mark conducând-o pe Serena în casa unde locuia - şi, desigur, rămânând acolo peste noapte.

Dar nu-şi găsea liniştea, era prea nervoasă şi nefericită ca să adoarmă. Se gândi la piscină. La ora aceea era nefolosită. Aşa că-şi luă costumul bikini pe ea, încălţă o pereche de şlapi şi, luându-şi un prosop mare din baie, coborî.

La început înotă cu mişcări energice, după care, obosind, ieşi şi se aşeză în şezlong, acelaşi unde stătuse în timpul zilei trupul apetisant al Serenei. Fără să-şi dea seama, începu să plângă. Nu se mai simţise atât de deprimată de la moartea părinţilor ei.

După un timp, lacrimile i se potoliră destul ca să-şi dea seama că era privită. în faţa şezlongului apăruse Mark, stând absolut nemişcat, parcă şocat de ceea ce vedea. Se profila ca o umbră pe lumina unduitoare reflectată de apa piscinei.

- îmi... îmi pare r-rău... se bâlbâi Juliet, ridicându-se în picioare. Credeam că... că te-ai culcat, sau... sau...

- Culcat, cred că ăsta e cuvântul de ordine, replică el în derâdere. Nu, eram în bibliotecă şi te-am văzut furişându-te pe culoar. Am venit cu gândul să înotăm împreună, nu m-am aşteptat să găsesc aici o orgie de lacrimi.

- L-lacrimi?

Drept răspuns, Mark întinse mâna şi îi şterse uşurel o lacrimă de pe obraz.

- Ăsta-i efectul unei băi la lumina lunii? Sau al vinului? Sau poate m-ai indus în eroare şi există undeva un bărbat de care ţi-e dor?

Zguduită de senzaţia mâinii lui, care-i coborâse pe gât, Juliet spuse cu voce tremurătoare:

- Nu... numai de părinţii mei... mi-e dor.

- De părinţii tăi?

- Au... au murit recent. S-au înecat.

- O, Doamne, murmură încet Mark.

Mâna sa ajunse la ceafa lui Juliet şi o trase insistent înainte.

- îmi pare rău...

Stătură mult timp astfel, faţă-n faţă, după care atmosfera se schimbă subtil. Semnale de alarmă începură să se fugărească prin creierul lui Juliet, sosind direct de la terminaţiile nervoase din trup. Respiraţia i se acceleră până aproape de sufocare.

încercă să se retragă.

- Nu...!

- Nu...? murmură el.

- Nu te folosi de slăbiciunile mele ca să mă forţezi

din nou. E... incorect!

- Dar cine a spus că sunt un om corect, draga mea? întrebă încet Mark. Nici atâta lucru n-ai descoperit până acum?

Juliet dădu să se smulgă din loc, dar gura lui se coborî peste a ei, cu o cruzime de-a dreptul arogantă. Ştia că ar fi trebuit să i se împotrivească, dar trecuse prea mult timp; era hămesită după sărutările lui Mark. Buzele i se despărţiră dornice, potrivindu-se după forma alor lui.

Din acel moment, timpul se opri în loc, cristalizat în propriul său moment de eternitate. Juliet îi strânse capul la piept, iar o gură caldă îi apucă un sfârc întărit. Inima îi zvâcni, senzaţia înflorind într-o nevoie devoratoare tot mai intensă, până când avu impresia că, dacă nu şi-o potolea, avea să moară.

- Mark, gemu ea. Dragul meu... iubeşte-mă... Iubeşte-mă acum...

Mark se retrase.

- Dacă vorbeşti serios, spuse el încordat, îţi propun să mergem sus, în patul meu, unde ne vom simţi mult mai bine.

Ameţită, Juliet deschise ochii.

- Ce... ce-am spus...? întrebă ea, într-o şoaptă răguşită.

- Mi-ai cerut să fac dragoste cu tine.

- Ţi-am... O, Doamne... Nu! gemu Juliet, în timp ce o lacrimă i se prelingea printre genele răsfirate pe obraz. N-am vrut să spun asta... O, Mark, te rog, ai milă! Nu vreau să...

- Nici nu credeam, replică el, cu glas amar.

Multă vreme, nici unul dintre ei nu mai spuse

nimic. Juliet nu-l putea privi, copleşită de ruşine. îşi îngropase faţa în mâini, chinuindu-se să-şi stăpânească lacrimile care ameninţau s-o podidească din nou.

într-un târziu, Mark o întrebă rece:

- Ce-i cu tine, Juliet? Când îţi vine, când te lasă... E din cauză că ai avut doar un singur amant, sau numai pentru că-ţi place să mă întărâţi?

- Nu te întărât! protestă ea cu voce întretăiată.

- Nu mă întărâţi? reflectă Mark. Nu, n-aş crede. Atunci, ce vrei? Să ne căsătorim? adăugă el, cu dispreţ. Asta urmăreşti?

- Nu!

Juliet îşi ridică mâinile la faţa descompusă de disperare.

- Nu-s proastă. Crezi că aş vrea să mă căsătoresc cu un bărbat care se lasă ademenit? Crezi că am chef de suferinţa care ar urma când te-ai sătura de mine?

Văzând că Mark nu răspundea, privi în jur neajutorată.

- Unde mi-s hainele? Trebuie să mă întorc în cameră.

Mark o ajută să şi le adune, apoi îi dădu prosopul care se
strânsese sub trupurile lor.

- Numai eu sunt de vină că am reacţionat aşa, continuă Juliet cu voce obosită, dar nu-mi pot ţine emoţiile congelate la nesfârşit. Nu vreau să am o aventură cu tine, Mark, aşa că de-acum încolo te rog să mă laşi în pace, ca să scap de obsesia asta aşa cum ştiu eu.

- Deci, recunoşti că există ceva între noi? întrebă el răguşit.

- A, da...

Faţa lui Juliet se încordase, palidă de durere.

- Ai avut un efect năprasnic asupra mea, ba bine că nu. Dar asta încă nu înseamnă că am să mă culc cu tine. Aşa că... lasă-mă în pace.

Şi, fugind ca şi cum diavolul însuşi s-ar fi ţinut pe urmele ei, urcă scara până în cameră.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţa, Juliet era atât de palidă încât Daisy fu şocată.

- Ce ţi s-a întâmplat? o întrebă ea, oprind-o în hol.

- Nimic, Daisy, am să-mi revin dacă pot pleca azi de pe insulă. Crezi că Jack o să mă ducă? întrebă ea deznădăjduită. Slujba asta nu-mi prieşte deloc, va trebui să-mi dau demisia.

- Iubito, e imposibil. Au plecat cu toţii.

- Au plecat...?

- Da, azi în zori. Mark m-a trezit la şase şi mi-a dat nişte instrucţiuni, iar la şapte a decolat.

- Şi când are să se-ntoarcă?

- Nu ştiu. A spus că să-l aştept într-o săptămână, două, dar n-a precizat cu ce treburi a plecat, aşa că nu pot şti exact.

Daisy se opri un moment, observând expresia de uşurare de pe faţa lui Juliet.

- Cred că madama o să fie cam dezamăgită.

- Serena?

- Mhm. N-a fost invitată şi ea, deci se pare că nu şi-a înfipt rădăcinile aşa de adânc pe cât sperase. Totuşi, cred că va trebui s-o suportăm la masă - dar nu te teme, că nu va sta mult. Dacă Mark lipseşte atâta timp, o s-o-ntindă în Florida.

- Cum va pleca?

- Nava de aprovizionare vine luni. Dar cred că n-ai de gând să pleci tocmai acum? continuă Daisy, neliniştită. Juliet, ţine-te de treabă! Nu peste mult situaţia se va ameliora şi ştii bine că şi tu vrei să vezi cartea terminată cu bine!

La amiază, avu loc o ceartă violentă între Daisy şi Serena, în care fură atrase şi Mai şi Juliet. Serena îşi

făcu apariţia târziu, după ce dormise toată dimineaţa, şi nevăzând pe nimeni prin jur intră în casă, unde dădu peste Daisy.

- Unde-i toată lumea? întrebă ea.

- A, Mark şi Jack au plecat în Florida. Iar Juliet, dacă te interesează, lucrează - a, nu, uite-o că vine. Juliet, Serena întreba de tine, adăugă Daisy, ironic.

- Ce-aaam mai râs! se răsti Serena. Şi când o să se-ntoarcă?

- Cine?

- Cine crezi? Mark, normal!

- A, el!... Păi, nu se mai întoarce, răspunse Daisy, făcând pe nevinovata.

Serena păli.

- Ce vrei să spui?

- Exact ce-am spus. Că habar n-am unde s-a dus, nici când se va întoarce.

- Minţi! ţipă Serena. Ştii cu siguranţă! îţi cer să-mi spui imediat!

- Regret, dar nu-ţi pot spune ce nu ştiu, replică nepăsătoare Daisy. Poate că tocmai de-aia nu mi-a spus, ca să nu-ţi dau raportul ţie.

- Cum îţi permiţi? gâfâi Serena, în pragul apoplexiei. Nu se poate să nu-mi fi lăsat un mesaj... Când a plecat? Ce-a spus...??? zbieră ea ca o apucată.

Mai apăru din bucătărie, atrasă de ţipete, şi se opri lângă Juliet, urmărind indiferentă spectacolul.

- A plecat pe la şapte, iar de spus, a spus multe. Dar nu şi unde se ducea.

- Minţi, javră bătrână ce eşti, ţi se citeşte pe mutră! Mai mult, ştiu şi de ce!

Ochii Serenei se îndreptară spre Juliet.

- îi netezeşti drumul borfelinei ăsteia lacome! A, să nu crezi că nu v-am văzut cum şuşoteaţi, uneltind împotriva mea!

Se răsuci din nou către Daisy.

- Eşti secretara lui personală, trebuie să-l poţi găsi, în caz că se întâmplă ceva! Dacă nu-mi spui imediat, când vine Mark am să-l pun să te concedieze!

Daisy o privi cu milă.

- După una ca asta, chiar dac-aş şti nu ţi-aş spune, o informă ea pe femeia care turba de furie. Şi să ştii că urletele şi ameninţările nu-ţi folosesc la nimic, pentru că n-am să mă răzgândesc. în schimb, s-ar putea să-i spun lui Mark despre discuţia asta!

Brusc, Serena se potoli, dându-şi seama că exagerase.

- Bine, acceptă ea tăios, fie şi aşa. Dacă încerci să minţi pe seama mea, am să ţi-o plătesc, îţi promit! Iar în casa asta n-am să mai mănânc nimic, nu suport să stau la aceeaşi masă cu voi două!

Se întoarse spre Mai.

- Mie să-mi serveşti mâncarea în living. Pe masa aia mică de lângă fereastră.

- Asta e o muncă în plus, replică Mai cu nepăsare. în casa asta niciodată nu s-a servit mai mult de o masă. Nimeni, nici chiar Mark, nu mi-a cerut vreodată să servesc altfel.

- Hai, mă Mai, fie-ţi milă! o rugă Daisy, sarcastic. Ce, crezi că noi avem chef să stăm cu ea la aceeaşi masă?

Mai zâmbi uşor.

- Foarte bine, domnişoară Daisy, dacă-i vorba de dumneata, atunci am s-o fac. N-aş vrea să vă văd, pe

dumneata şi Juliet, lăsând mâncarea neatinsă numai fiindcă la fiecare masă trebuie să suportaţi mutre acre.

- Ooof!

Serena se răsuci în loc şi ieşi, ţăcănind pe pardoseală cu tocurile sandalelor. La ora cinei, foamea o îndemnă să-şi facă apariţia, numai pentru a descoperi, deconcertată, că era singură la masă. Daisy şi Juliet plecaseră pe timpul weekendului, aşa că fură scutite de compania ei, deşi mai târziu Daisy avea să raporteze că, după câte se părea, Serena scotocise prin biroul lui Mark vineri seara, în căutarea vreunui indiciu despre locul unde se afla. Luni, îşi plăti accesul la bordul navei de aprovizionare şi plecă înapoi în Florida.

în ziua întoarcerii lui Mark, Cora veni la Bella Vista să le dea ştirea, dimineaţa în zori.

Juliet şi Daisy tocmai îşi terminaseră micul dejun şi stăteau pe terasă, la al doilea rând de cafele, când Cora apăru în uşă, cu un zâmbet acru.

- Se pare că a cam venit vremea să mai puneţi şi voi osul la treabă, le prezentă ea o mostră a umorului ei prietenos de cea mai bună calitate. Mark a telefonat că azi vine acasă. Mi-a spus să te anunţ, Daisy, şi s-o previn pe Mai că aduce nişte oaspeţi. Unul e doctor, din-ăla de la universitate, dar va locui la James, în patul de care a încercat atâta domnişoara Welborn să se lipească, adăugă ea, cu un zâmbet veninos spre Juliet. Se pare că ţi-a venit schimbul, scumpo. Mark e hotărât ca experimentul fratelui său mai mic să fie aprobat şi să pleci de-aici cât mai curând posibil.

- Du-te dracului, Cora Bannerman, îi spuse liniştită

Daisy. Ai transmis mesajul, acum gata, roiu'! De restul mă ocup eu.

Cora rămase efectiv cu gura căscată. Nu era nici un secret că o invidia pe Daisy, dar până acum avusese grijă cum îi vorbea, iar Daisy simulase, măcar, politeţea.

îşi muşcă buzele, apoi se răsuci brusc pe călcâie şi plecă.

- Ţi-ai făcut o duşmancă, remarcă Juliet, simţindu-se cam stânjenită.

- Nu mi-a fost niciodată prietenă.

Daisy nu părea deloc îngrijorată.

- Cred că-i va îndruga lui Mark cine ştie ce poveşti. Dar nu-ţi face griji, pe mine o să mă asculte, nu pe ea. Va fi dezamăgit, fiincă voia s-o ajute pe Cora să-şi facă un rost şi până acum părea să reuşească. Dar nu va fi nici prima şi nici ultima dată când îl dezamăgeşte o femeie.

Juliet simţi o undă de compasiune pentru Mark Bannerman, înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, iar atunci şi-o suprimă fără milă. Nu încăpea nici o îndoială că, dacă îl dezamăgise cineva în trecut, numai propria lui aroganţă era de vină!

Daisy nu pierdu vremea avertizându-l pe James în legătură cu vizitatorul. Când se întoarse de la telefon, părea destul de tulburată.

- Ar fi bine să te duci la băiatul ăsta chiar acum, Juliet. Când a auzit vestea, s-a cam alarmat.

James nu era „cam alarmat". Când ajunse la laborator, Juliet îl găsi în pragul unei crize de nervi, combinată cu auto- compasiune şi resentimente. Mark, declară el, nu-şi dădea seama sub ce presiuni lucra, iar acum aducea un străin pe domeniul lui, un

om care avea să-l critice şi să-l ia la întrebări, poate chiar să-i sugereze schimbări în felul cum îşi instruia delfinii. Risca chiar să-i propună lui Mark să renunţe la tot proiectul, pentru că nu avea valenţe ştiinţifice.

- Asta-i o prostie! replică Juliet cu însufleţire. De ce-ar face aşa ceva? Şi, oricum, nu-ţi doreşti o apreciere cinstită a muncii tale? Dacă-ţi pierzi vremea, nu vrei să ştii de ce? La urma urmei, scopul a tot ceea ce faci aici e să-ţi iei doctoratul, nu?

- Ai lucrat pentru Graham, deci ştii că metodele mele sunt aceleaşi cu ale lui, nu-i aşa? întrebă James, bosumflat. Dacă greşesc, înseamnă că şi el a greşit!

- Da-David Graham îşi luase doctoratul. îşi putea permite să experimenteze, îi explică Juliet cu răbdare. Tu trebuie să lucrezi după anumite directive.

- Lui Mark puţin îi pasă de mine! izbucni cu înverşunare James. Vrea să lucrez ordonat, ca un... ca un computer! Nu-i pot prezenta un şir de cifre la sfârşitul zilei, ca un contabil de la companiile lui. Studiile mele sunt mai complexe, trebuie să mă ghidez mai mult sau mai puţin după instinct...

Juliet se încruntă.

- Iar omul care vine aici nu va înţelege asta?

- Poate să prezinte faptele cum vrea el, mai ales dacă ştie ce-ar prefera Mark să audă...

- Şi crezi că Mark ar prefera să audă că ai eşuat?

O privi gânditor, posac.

- Nu sunt sigur. în... în ultima vreme, a devenit cam ciudat. Şi tu la fel, dacă vrei să ştii. Te porţi de parcă n-ai putea să-l suferi, şi totuşi ai stat două zile şi o noapte cu el, în Key West. Şi ori de câte ori îi auzi numele, sari în sus. Cred că încearcă să te convingă să mă părăseşti, fiindcă e clar că abia aştepţi să-mi

termin cartea.

Expresia ei vinovată îl făcu să adauge grăbit:

- Juliet, am... am încercat să-ţi spun de-atâtea ori că... că eu...

Juliet îl întrerupse grăbită, pentru a-l împiedica să pronunţe cuvintele care-i stăteau pe limbă:

- Cartea asta n-are nici o legătură cu principala problemă, care e doctoratul tău. Sigur că vreau s-o publici cât mai curând posibil. Astea au fost instrucţiunile...

- Juliet...

- Cine va veni azi, James? Ştii cum îl cheamă?

- Cred că sau Kennedy, sau Shopwell, răspunse James îmbufnat.

Ambele nume îi erau familiare lui Juliet, deşi nu-l cunoscuse pe nici unul dintre cei doi profesori. Făceau parte din echipa doctorului Robinson, şeful de catedră al lui James. Pe doctorul Robindon îl cunoşea, fusese prieten cu tatăl ei vitreg, deşi avuseseră opinii diferite privind comportamentul delfinilor.

- Cred că Mark... domnul Bannerman vreau să zic... a făcut o alegere inspirată, spuse ea pe un ton încurajator.

- Parcă erai de partea mea, nu a lui, replică James ca un copil mofturos. Cred că te-a cucerit şi pe tine. Ţi-am mai spus, n-o să-ţi folosească la nimic.

- în cazul ăsta, spuse Juliet fără nici o expresie, cu cât termin cartea şi plec mai repede, cu atât mai bine.

James o privi ca trăsnit.

- Nu! exclamă el. Juliet, nu! Nu poţi... nu se poate să pleci!

- Ba se poate şi voi pleca, James. Cât de curând

posibil.

- Dar aveam de gând să-ţi cer să rămâi aici! Cu mine... pentru totdeauna! Vreau să ne căsătorim, iubita mea! De zile întregi încerc să ţi-o spun, dar tu erai aşa de rece, de parcă n-am fi avut în comun altceva decât cartea asta nenorocită, încât... De-asta m-am răzbunat pe ea. Ţi-ai dai seama, nu-i aşa? La fel cum îţi dai seama de toate în legătură cu mine, adăugă el deznădăjduit. Puţin îmi pasă de carte, dragostea mea - numai pe tine te vreau!

- îmi pare rău, James, răspunse cu blândeţe Juliet. Nu te iubesc şi nu mă pot mărita cu tine.

- Dacă ţi-e teamă că te-ai mărita cu un profesor universitar sărac, n-ai nici o grijă!

Acum vorbea însufleţit, ca şi cum nu s-ar fi îndoit nici o clipă de succes.

- Poate că nu sunt atât de bogat ca Mark, dar îţi voi putea dărui tot ce-ţi doreşti. Nu va trebui să fiu profesor universitar, dacă tu nu vrei. De fapt, nici eu nu mai vreau. Am putea avea propriul nostru laborator, aş putea să scriu şi să lucrez singur, la fel ca David Graham...

- James! insistă ea disperată. Nu pot să mă mărit cu tine!

- Te temi că Mark mă va lăsa fără nici un ban dacă mă însor fără permisiunea lui? Nici o grijă, n-o va face. S-ar putea să-mi ţină o predică, dar când va afla cât de mult te iubesc o să fie de acord.

- Vorbeşti de parcă ai crede că numai banii tăi mă interesează, James, spuse obosită Juliet. Ceea ce dovedeşte cât de diferit gândim. Nu eşti decât singur, să ştii, şi simţi nevoia să ai pe cineva cu care să vorbeşti, cineva care să fie de partea ta, cum

spuneai, fiindcă eşti supărat pe fratele tău. Şi nu sunt eu acea persoană.

O privi năucit.

- Credeam că mă iubeşti!

- Da, ca pe un prieten. Ţi-am dat vreun motiv să crezi altceva?

James găsi de cuviinţă să nu-i răspundă la întrebare.

- Ai să te măriţi cu mine în clipa când nu-ţi va mai fi teamă de Mark! mormăi el încăpăţânat.

- Mark nu are nici o legătură, se mulţumi Juliet să-l asigure, deşi i-ar fi putut spune mult mai multe.

Şi, în ciuda protestelor lui James, porni înapoi spre Bella Vista, unde o găsi pe Daisy adunând la un loc foile manuscrisului, ca să elibereze biroul pentru Mark.

- Le iau eu, spuse Juliet, întinzând mâinile spre teancul de pagini. Sunt hotărâtă să termin cartea azi, orice-ar fi.

Daisy o privi cu o expresie pătrunzătoare.

- S-a-ntâmplat ceva?

-James mi-a cerut mâna, răspunse obosită Juliet. Nu l-am putut opri.

- Şi i-ai spus...

- I-am spus că nu. Şi nu cred că i-am zdrobit inima, deşi e cu siguranţă frustrat. îl tot acuză pe Mark. Cică l-am refuzat fiindcă mă tem că Mark l-ar dezmoşteni.

Ridică din umeri.

- A fost foarte penibil, Daisy. Vreau să termin înainte ca Mark să ajungă aici.

- Te înţeleg, iubito, şi îmi pare rău. Ai să-mi lipseşti... Dar cred că ai dreptul să pleci. Cred că e un

infern să fii atât de frumoasă.

- Curat infern, îi dădu dreptate Juliet cu amărăciune. Mă duc sus. Dacă întreabă cineva, sunt în camera mea - dar sper să nu întrebe nimeni.

Capitolul 9

Se părea, din câte spunea Jack, care adusese oaspeţii cu elicopterul, că Mark îşi dorea o vacanţă. Ordonase ca iahtul să plece spre sud, iar căpitanul să ia la bord alţi câţiva prieteni, din Charleston. Mark plănuia să-şi petreacă următoarea lună în croazieră şi se vorbea chiar şi despre o călătorie până în Canare. Dar, înainte de asta, voia să facă unele scufundări, aşa că luaseră cu ei un om de ştiinţă şi un fotograf care urma să ia o serie de imagini pentru cartea lui James.

Ceilalţi vizitatori erau cei trei membri ai familiei Rackham. Joe Rackham, un milionar îmbogăţit prin forţe proprii, era asociat cu Mark şi fusese invitat pe Tamassee pentru o scurtă rundă de discuţii de afaceri. Soţia şi fiica lui veniseră şi ele, iar din expresia lui Jack, care-i povestea totul în timp ce se plimbau pe plajă, reieşea că această surpriză nu fusese deosebit de plăcută. Mai se plângea că nu avea destule camere pentru toţi oaspeţii.

- Mai a spus că Serena a plecat la câteva zile după noi, aşa e? întrebă Jack într-o doară.

- Da, răspunse absentă Juliet. Dar Sam i-a spus lui Lallie că urmează să se întoarcă azi, cu nava de aprovizionare.

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea.

- Nici nu mă mir, comentă sec Jack. Nu şi-a pierdut vremea, acum când a aflat că Mark vine înapoi, aşa-i? Şi-a pus la punct o adevărată reţea de spioni.

Juliet, uimită de înverşunarea din tonul lui, îl privi

ezitant.

- Mă rog, era încă în concediu şi avea dreptul să plece...

- înainte, asta n-a contat niciodată pentru Serena. Am văzut-o luându-şi săptămâni libere de-a rândul, numai ca să fie cu mine...

Se întrerupse brusc, dându-şi seama că săvârşise o indiscreţie.

- Jack! exclamă Juliet, surprinsă. Serena a fost iubita ta?

- Bine zici, a fost. Până mi-a suflat-o Mark Bannerman. Deşi nici nu i-a fost greu, adăugă el, cu un râs răguşit.

- Ce s-a întâmplat?

- Vechea poveste, spuse cinic Jack. Un băiat iubea o fată, fata se gândea la bani. Dar cred că de data asta o să rămână cu buzele umflate, adăugă el sardonic. Se pare că Mark e pe punctul de a se însura.

Juliet păli. Oprindu-se brusc, se prefăcu că-şi scotea o scoică din sandală, ca să-şi ascundă expresia feţei.

- Ce vrei să spui? întrebă ea cu o voce înfundată.

- Mark a spus ceva care m-a pus pe gânduri. N-am ştiut la ce se referea, până azi când am adus-o aici pe puştoaica lui
Rackham. Sigur, toată lumea ştie că e nebună după Mark, şi are o mamă hotărâtă care obţine întotdeauna ce vrea, însă Felicia a insinuat că se aşteaptă ca Mark să-i ceară în curând mâna. Joe Rackham îi e bun prieten, ceea ce înseamnă că, dacă

Mark doreşte să aibă fata, nu va putea decât cu cununie. Joe n-ar admite altceva.

Inima lui Juliet părea strânsă într-o platoşă de gheaţă.

- E doar un copil, continuă Jack. Mark s-a purtat întotdeauna frumos cu ea, dar niciodată n-am crezut... Deşi este o splendoare de fată, iar când au apărut pe neanunţate la aeroport, Mark nici n-a clipit. Bietul Joe era cam jenat, însă dacă lui Mark nu-i convenea, n-a arătat nimic. Desigur, îşi poate stăpâni emoţiile când vrea, şi se descarcă mai târziu, pentru câte un fleac. Ca de pildă când s-a întors de la James, acu' câtva timp. Se răstea la toată lumea.

Zâmbi, cutremurându-se teatral.

- Mi-am luat zborul numai ca să scap de el!

între timp, ajunseseră în apropiere de Bella Vista, ale cărei ferestre străluceau în întunericul serii. Se apropiară în tăcere de terasă, unde o găsiră pe Daisy, care stătea singură şi fuma.

- Era şi timpul să apari! strigă ea, aruncându-şi ţigara în tufişuri.

Juliet o cunoştea de-acum destul de bine ca să-şi dea seama că o tulbura ceva, deşi se străduia să pară veselă.

- Juliet, intră imediat în casă. Mark întreabă pe toată lumea unde-ai dispărut, şi nimeni n-avea idee, doar Mai i-a spus că parcă te văzuse plecând la o plimbare.

Urcând imediat la etaj, Juliet se îndreptă spre camera lui Mark. Când se apropie de uşă, văzu pe culoar o fată care ciocănea insistent, strigând:

- Mark, deschide! Ştiu că eşti aici!

Nu primi nici un răspuns şi, cu un mormăit îmbufnat, se întoarse, nimerind drept în faţa lui Juliet.

- A...! exclamă ea, nedumerită. Dumneata cine eşti?

Era îmbrăcată într-un capot de şifon străveziu prin care i se distingea conturul picioarelor şi mirosea a parfum scump. Faţa drăgălaşă şi bosumflată, sub o claie de bucle roşcate, îi era fardată cu mare grijă.

- Juliet Welborn, se prezentă ea politicos. Dumneata eşti domnişoara Rackham?

Privirea rece a lui Juliet o făcu pe fată să roşească. Nu era decât o adolescentă, dar o adolescentă cu obrăznicia unei precoce siguranţe pe sine.

- Da, Felicia Rackham, spuse ea nervoasă. încerc să vorbesc cu Mark. E în cameră.

- N-am de unde să ştiu, răspunse Juliet. Dacă nu răspunde, presupun că nu e.

- Dar uşa e încuiată, deci trebuie să fie înăuntru! insistă Felicia. De dumneata nu mi-a spus nimeni, adăugă ea. Eşti invitată, sau angajată?

- Lucrez pentru James Bannerman, replică Juliet, păstrân- du-şi calmul cu mari eforturi.

- A, sucitul ăla de frate mai mic al lui Mark! exclamă Felicia, vizibil uşurată. Atunci, dacă lucrezi aici, n-ai de ce să stai în camera asta. E lângă a lui Mark şi o vreau eu! Mama i-a spus menajerei să mi-o dea mie, da' aia, cică-i ocupată! însă n-a spus că stă o servitoare în ea. Poţi să te muţi cu baba aia, Daisy nu-ştiu-cum.

- Habar n-am de toate astea, i-o întoarse Juliet cu

o voce glacială. îţi propun să discuţi problema cazării cu domnul Bannerman.

- Păi mai mult ca sigur c-am să discut! Şi mama are de gând să-i spună cum a vorbit cu noi nesuferita aia de menajeră!

Scuzându-se faţă de Felicia, care părea dispusă să turuie la nesfârşit pe coridor în ţinuta ei sumară, Juliet intră în cameră, îşi scoase hainele mototolite şi se înfăşură cu un prosop. Ieşi încet pe balcon, gândindu-se că probabil Paradisul arăta foarte asemănător cu frumuseţea întunecată a grădinii de jos. Un zâmbet amar i se ivi pe buze şi în ochii umbriţi.

O noapte făcută pentru dragoste! îşi spuse ea cu cinism. Ajunsese tocmai la timp, evident, dacă nu-i mai rămânea decât să asocieze grădina lui Mark Bannerman cu imaginile senzuale ale amorului. Iar cu Felicia Rackham în drum spre rolul doamnei Mark Bannerman, nu mai avea ce căuta acolo, ca să sufere şi mai mult.

Obosită, se întoarse cu faţa spre uşa camerei. După întunericul de afară, lumina lămpii era orbitoare, iar Juliet închise ochii şi se rezemă de balustradă.

- Eşti gravidă?

Glasul era aspru şi şocant în tăcerea încăperii pe care Juliet
o crezuse goală. Tresări speriată, deschizând ochii, şi îl văzu pe Mark la câţiva paşi distanţă, îmbrăcat de seară cu excepţia sacoului şi a cravatei, care-i stăteau aruncate pe umăr. Era palid, iar Juliet

înţelese imediat că turba de furie.

- Cum ai intrat aici? întrebă ea, încă tremurând.

Mark nu-i răspunse la întrebare.

- Dacă nu eşti gravidă, ce-i cu tine? Arăţi de parcă ai fi gata să leşini.

Ochii lui Juliet se întunecară.

- Şi pe cine ai distribuit în rolul tatălui?

- Pe James, bineînţeles, replică el brutal. Azi după-amiază mi-a spus că aţi fost amanţi încă de la bun început.

- Şi l-ai crezut?

- De ce nu? Nici nu mă aşteptam la altceva. Bucură-te - vrea să se însoare cu tine. S-a considerat dator să-mi explice de ce are obligaţia morală de a o face.

Juliet era prea şocată de acuzaţie pentru a răspunde. O străbătu un val de ură - la adresa lui James, care-i împuiase lui Mark capul cu minciuni, şi la a lui Mark, care acceptase cu atâta cinism versiunea lui James.

Batjocoritor, Mark continuă:

- Noroc că am avut destule scrupule ca să nu primesc ceea ce mi-ai oferit. Nu mi-a plăcut niciodată să împart ceea ce am, şi cu atât mai puţin femeile. Regret, draga mea, dar nu gust perversităţile.

Juliet tresări ca şi cum ar fi lovit-o.

- Acum, că m-ai insultat în toate felurile posibile, şopti ea aprig, vreau să ieşi din camera mea şi din viaţa mea. Vă urăsc pe amândoi! Nu vreau să vă mai văd niciodată, nici pe tine şi nici pe mincinosul de frate-tău!

Ochii lui Mark se îngustară.

- Vrei să spui că James minte? întrebă el încet.

- Nu vreau să-ţi mai spun nici cât e ceasul!

-James te-a cerut de soţie? nu se lăsă Mark.

-A, fii sigur că m-a cerut! aruncă Juliet, cu obrajii arzându-i ca flacăra. Şi, la fel ca tine, domnule Bannerman, fratele tău nu ştie să asculte atunci când o femeie îi spune nu. Singura deosebire dintre voi doi e că el a făcut o cerere în căsătorie onorabilă, pe când tu nu mă doreşti decât ca pe o parteneră temporară în pat!

Mark o măsură cu privirea, de la părul adunat în creştet până la picioarele desculţe.

- Desigur, nu-l pot condamna pe bietul nătărău. După cum arăţi, poţi suci minţile oricărui bărbat.

Juliet înghiţi convulsiv, strângându-şi mai tare prosopul pe trup, în timp ce prin şira spinării o străbătea un fior de gheaţă.

- Parcă ţi-am cerut să ieşi din camera mea.

- Parcă ţi-am mai spus că nu-mi place să primesc ordine, ripostă Mark, cu un zâmbet sardonic.

- Vorbesc serios!

- Nu mă îndoiesc. De ce tremuri?

- Lasă-mă-n pace...! şopti ea.

- Nici nu mă gândesc, replică Mark, apropiindu-se. Nici prin gând nu-mi trece să te las în pace.

- Să ştii c-am să ţip! îl preveni Juliet, retrăgându-se din calea lui.

- N-ai decât, ţipă cât pofteşti. Toată lumea o să dea buluc, dar să ştii că mie-mi convine.

Mai făcu un pas, până ajunse destul de aproape

pentru ca respiraţia lui caldă să-i adie pe obraz.

- Asta e, Juliet. Tu şi cu mine. Acum şi aici. N-am de gând să mai aştept.

- Nu!

Picioarele lui Juliet ajunseră la marginea patului şi, împiedicându-se, căzu pe spate. Prosopul se desfăcu de la sine, dezgolindu-i trupul.

Mark zâmbi ironic.

- Uneori poţi fi chiar generoasă, murmură el alene şi se aruncă peste ea, acoperind-o cu trupul lui.

Juliet scoase un ţipăt disperat, dar Mark i-l reteză pe loc, cu un sărut apăsat şi rapid. încercă să-l lovească, îngăimând nearticulat:

- Nu! Lua-te-ar dracu', Mark Bannerman... termină!

Faţa i se înroşi de furie şi, când mâna lui îi cuprinse un sân, începu să se zvârcolească înnebunită.

- Draga mea...! gemu Mark. Iubita mea...!

îl simţi tremurând şi, când ochii i se limpeziră, se pomeni privind un chip pe care nu-l mai văzuse. Avea o expresie atât de rugătoare, încât Juliet îi răspunse şoptind:

- Mark... iubitule...

- Nu mă părăseşti, nu-i aşa? murmură el. Spune-mi! Vreau să te aud spunându-mi!

Juliet se supuse, vorbind printre suspine, cu simţurile inflamate, în timp ce el îi răspundea cu cuvinte liniştitoare:

- Gata, puiule, gata, e-n regulă! Rămâi cu mine! N-am să te las nimănui! La naiba, dacă mă părăseşti

am să te omor - înţelegi ce-ţi zic...?

Fără tragere de inimă, Juliet deschise din nou ochii... iar privirea
i se limpezi spre cei doi oameni care stăteau în uşa deschisă.

Felicia şi James.

Albi la faţă, se holbau la cuplul de pe pat, cu expresii identice de şoc şi neîncredere în ceea ce vedeau.

Juliet înţepeni, iar Mark întoarse încet capul. Fu primul care-şi reveni îndeajuns ca să vorbească.

- Fir-aş al naibii! scrâşni el cu oarecare regret. Am uitat să încui uşa.

Se ridică încet şi, alene, trase la loc marginile prosopului lui Juliet, acoperindu-i pe jumătate trupul gol. Când se întoarse spre ceilalţi, avea pe buze un zâmbet acru.

- Şi pe voi ce naiba v-a apucat să daţi aşa buzna aici? Nu mai poate omul să facă dragoste cu logodnica lui fără să fie întrerupt de toţi nepoftiţii?

James scoase un sunet înăbuşit şi, răsucindu-se pe călcâie, ieşi. Felicia, în schimb, era plămădită dintr-un aluat mai dur. Rămase pe loc, sfâşiindu-i pe amândoi cu o privire de panteră turbată.

- Cum adică, logodnica ta...? bâigui ea. Nu... nu... nu poţi să fii logodit! Mie nu mi-a spus nimeni!

Se răsuci spre Juliet.

- Nu mi-ai spus că eşti logodită cu el!

- Mda, mă rog, e regretabil, murmură netulburat Mark, în timp ce-şi încheia la loc butonii. Dar tocmai ne-am hotărât. N-am avut nici măcar când să-i

cumpăr un inel.

- Nu po-poţi să te-n... te-nsori cu ea, Mark Bannerman! răsună ascuţit vocea Feliciei, în timp ce pieptul i se frământa iar în ochi începeau să-i lucească lacrimi. Ea e o... un... un nimic, o nimeni! De ce vrei să te însori cu ea?

- De ce? Din motivele obişnuite, desigur, răspunse Mark insolent.

- Te urăsc! ţipă fata, cu lacrimi de frustrare şiroindu-i pe obraji. Doar ştii că tăticul se-aşteaptă să te-nsori cu mine!

- Credeam că ai învăţat până acum, fetiţo, că n-ajunge să repeţi de nu ştiu câte ori un lucru numai ca să se adeverească.

Felicia dădu drumul unui şir de obscenităţi adolescentine care nu prea aveau legătură cu situaţia, dar era clar că o ajutau să se uşureze. Apoi, răsucindu-se în loc, ieşi val-vârtej, trântind uşa după ea. Mark porni agale într-acolo şi o încuie.

- Pisicuţa asta sălbatică ar fi în stare să se întoarcă, spuse el calm. Şi avem nevoie de câteva momente de intimitate.

Juliet îl privi ţeapănă, paralizată de furie.

- Cum îndrăzneşti să mă pui în situaţia asta? întrebă ea cu voce încordată. Cred că ştii că fata o să le dea de veste tuturor celor care-i ies în cale!

- Da, ar fi de presupus... dădu Mark grav din cap.

- Şi James... continuă Juliet, copleşită, acoperindu-şi sânii cu braţele. James va... va crede că...

- Exact.

- O, Doamne! se cutremură ea. Pentru el ai

aranjat toată scena asta?

- „Scena“ asta a fost spontană - dar mărturisesc că apariţia lui a reprezentat un avantaj în plus. îl va face să-i treacă repede slăbiciunea pentru tine.

- înţeleg, râse aspru Juliet. Felicitări! Ai mare noroc, domnule Bannerman! Până şi spontaneitatea reuşeşti s-o întorci în folosul tău!

Mark ridică din umeri.

- Era de aşteptat ca Felicia să încerce uşa ta, negăsindu-mă la mine în cameră. E stilul ei de a gândi.

- Deci anume i-ai dat ocazia să ne găsească într-o situaţie compromiţătoare? Nu conta că se alegea praful de reputaţia mea, atâta vreme cât James se vindeca?

Mark, care se aşezase ca să-şi lege şireturile, ridică repede privirea.

- Din câte observ, n-ai auzit când i-am spus Feliciei că suntem logodiţi.

- A, ba te-am auzit, relică ea ironic. Dar nu-ţi voi permite să foloseşti o logodnă fictivă ca scuză ca să faci dragoste cu mine în ziua care a mai rămas până voi pleca.

- Parcă ţi-am spus că nu pleci nicăieri până nu zic eu, răspunse rece Mark, potrivindu-şi cravata pe sub guler. Şi dacă vreau să fac dragoste cu tine, n-am nevoie de pretextul unei logodne. Cred că mitul ăsta s-a spulberat acum câteva minute, adăugă el batjocoritor.

Juliet roşi, privindu-l amuţită. Nu-l putea contrazice. Amândoi ştiau că era adevărat.

- Vei sta aici şi mă vei ajuta să adun cioburile pe care ai reuşit să le împrăştii în patru vânturi, continuă Mark. Bietul James se dă cu capul de toţi pereţii şi-i eşti datoare să rămâi, măcar ca să-i administrezi un duş cu apă rece.

- Nu-i datorez nimic! aruncă Juliet, încruntată.

- Ba-i datorezi. Te-am prevenit ce avea să se întâmple. De ce n-ai luat măsuri atunci?

- Fiindcă...

Se întrerupse, muşcându-şi buza.

- Ei bine, de acord, reluă ea cu dispreţ. Dar de ce prefăcătoria asta ridicolă? Doar rezultatul ar fi acelaşi, şi dacă... dacă...

Se opri, înghiţind în sec, dându-şi seama ce reieşea din cuvintele ei.

Sprâncenele lui Mark se înălţară ironic.

- Deci accepţi să dăm impresia că am fi amanţi?

Juliet roşi.

- Ce importanţă va mai avea, după ce-am să plec de-aici? Nu ne vom mai întâlni niciodată. O să am eu grijă!

O grimasă de dispreţ strâmbă gura lui Mark.

- Nu cred că înţelegi prea bine de ce-s în stare femeile din neamul Rackham. încă n-ai cunoscut-o pe Vera, dar se va purta ca o lupoaică întărâtată căreia i-a fost lovit puiul. Se baza pe vizita asta ca să-i dăruiască Feliciei ceea ce voia, adică pe mine, şi va căuta să se răzbune. Ferfeniţă o să-ţi facă reputaţia. Nu mă refer numai la insula asta, nici măcar la Florida. Numele tău va apărea asociat cu al meu în toate fiţuicile de scandal care se vând la tarabele din

toată ţara. Ţi-ar face plăcere?

La vederea fiorului ei, adăugă sec:

- Exact. N-ai decât o singură salvare, şi anume, să anunţăm logodna. Cum am făcut eu. Atunci, Joe nu-şi va lăsa femeile să sufle o vorbă despre tine.

- Foarte bine, mi-ai spus în ce sens mă va ajuta logodna asta pe mine, răspunse Juliet cu o voce împietrită. Tu cu ce-ai să te alegi din ea?

Mark se duse la masa de toaletă, unde începu să se pieptene dezinvolt cu peria ei de cap, privind-o prin oglindă.

- De acord, spuse el laconic, şi eu am tot atâta nevoie de tine. Mă vei ajuta să scap de Felicia.

- De Felicia? repetă Juliet.

- Da. E calea cea mai simplă de a o face fără să-l ofensez pe Joe Rackham.

- Mă aşteptam eu, aruncă ea cu dispreţ. Ştiam că aveai un motiv ascuns.

- Mă cunoşti atât de bine, murmură trist Mark.

- De ce nu-mi spui şi restul? Am să te scap de toate necazurile în acelaşi timp, nu-i aşa? Serena începuse să devină şi ea cam prea posesivă.

O privi tăios.

- Contiună, văd că ştii totul, spuse el sarcastic.

- Altfel, ai fi folosit-o pe ea ca parteneră în farsa asta. Dar, evident, trebuia să-l deziluzionezi şi pe James.

Mark se întunecă la faţă.

- Pe Serena şi James să nu-i amesteci.

- Ei, nu mai spune!

Juliet era rănită şi o devora o dorinţă sălbatică de

a-l lovi la rândul ei.

- Atunci, să nu-l amestecăm nici pe Jack! Bietul Jack! Nu te-ai gândit nici un moment şi la sentimentele lui?

- La Jack?

- Da, la Jack! De ce nu deschizi ochii, să vezi ce simte? Ce ştii despre el? Ce-ţi pasă de el? Nu ştiai că Serena a fost iubita lui? El i-a găsit postul ăsta, iar tu i-ai suflat-o făcându-i cadouri scumpe şi luând-o în voiaje la Paris, lucruri de care Jack n-ar fi fost în stare niciodată...

Lăsă fraza în aer, când ochii ei îi întâlniră privirea în oglindă. Ceea ce văzu acolo o făcu să-i vină rău, dar era prea târziu. Chipul lui Mark pălise de şoc.

- N-am ştiut, spuse el dărâmat. N-am ştiut nimic. Cine să-mi spună? Toate fetele se dau în vânt după mine, nu ştiai? Pentru că le pot cumpăra fel de fel de sclipiciuri, adăugă, cu autoironie.

Senzaţia de triumf se transformase într-un gust leşios, iar lui Juliet îi venea să-i cuprindă în braţe capul blond şi să-l legene la piept. Dar ştia că Mark i-ar fi respins compasiunea, luând-o drept milă.

Făcând un suprem efort, răspunse cu falsă vioiciune:

- Ei, ai grijă să nu ţi se urce la cap. Iar mie să nu crezi că ai să-mi cumperi ceva, Mark Bannerman! N-am de gând să-ţi ofer nici o scuză pentru a face dragoste cu mine!

Mark zâmbi. Se părea că ironia ei era tocmai atitudinea de care avea nevoie.

- Ai uitat inelul de logodnă, o tachină el.

- N-am uitat nimic! Oricum, aici, pe Tamassee, n-ai nici un inel de logodnă, nu-i aşa?

- Ba am, în seif. A fost al bunicii mele. Iar Daisy ştie şi nu va fi satisfăcută decât dacă ţi-l pun în deget.

- A, asta-i altă problemă, spuse Juliet. Vreau ca Daisy să ştie adevărul în legătură cu logodna.

- De ce?

- Fiindcă m-a avertizat şi nu vreau să mă creadă atât de proastă încât să-i fi nesocotit sfatul!

Mark râse:

-Juliet, Juliet, eşti ideală pentru amorul meu propriu. Ori de câte ori riscă să întreacă măsura, mi-l pui la punct. Bine, adăugă el nepăsător, îi vom spune lui Daisy. între timp, va trebui să simulezi cât de cât afecţiunea, de ochii celorlalţi. Fără să-ţi forţezi talentele actoriceşti. Evident, nu-ţi pretind nimic exagerat - doar atâta cât să convingi.

Juliet îl privi cu ostilitate. Amuzamentul lui o înfuria. Dacă-şi închipuia că aveau să-i curgă balele după el, sau să-l lase să-şi facă de cap cu ea în public...!

Mark îi susţinu privirea şi, parcă citindu-i gândurile, zâmbi uşor.

- Da, nu glumesc. Nimeni nu va crede că ne iubim, dacă stăm la zece paşi distanţă unul de altul. Dar nu-ţi va fi prea greu. Urmează-mi doar exemplul. Sau, cu alte cuvinte, lasă-te călăuzită de propriile tale instincte, draga mea.

Juliet roşi, înţelegând prea bine la ce se referea.

- Şi-acum, încheie el, dacă n-ai de gând să apari

jos cu prosopul ăsta pe tine, n-ar strica să te îmbraci.

Se uită la ceas.

- Până ajungem jos, ar trebui să fie toţi gata cu primele felicitări. Hai, mişcă.

Capitolul 10

Felicia suspina, cu capul în poala maică-sii. Purta o rochie roşie strânsă pe trup, cu poale evazate şi cu volane, deloc potrivită cu felul copilăresc în care plângea, ştergându-şi încontinuu ochii rimelaţi. Tatăl ei stătea aşezat alături. Se vedea că era un om de bun simţ, pe care acele efuziuni femeieşti îl făceau să se simtă prost.

Juliet avea să afle de la Daisy ce se întâmplase. Felicia năvălise ca o furtună, în timp ce părinţii ei stăteau de vorbă cu Daisy şi Serena, se aruncase în braţele Verei şi le dăduse tuturor vestea logodnei, cu o voce ascuţită, isterică. Nu apucaseră s-o împiedice să se avânte într-o descriere amănunţită a scenei pe care o găsise sus, dar Joe reuşise să-i stopeze excesele administrându-i rapid o palmă înainte de a dezvălui prea multe detalii. Ca reacţie, Felicia se prăbuşise în braţele maică- sii. în timpul tevaturii care urmase, Daisy îl observase pe Jack Tanner turnând un brandy sec pentru a i-l oferi Serenei, care se albise la faţă.

în momentul când tinerii logodnici îşi făcură apariţia, situaţia se mai calmase oarecum, deşi Felicia continua să se smiorcăie acuzator:

- Da’ mi-ai promis, mămico! Ai zis c-o să se ocupe tăticu’! Mi-ai promis!

James nu se zărea nicăieri. Felicia nu se gândise să menţioneze că fusese şi el cu ea şi, desigur, acest lucru nu-i trecuse prin minte nimănui.

Daisy era singura persoană din cameră care se distra. Nici chiar fotograful nu se simţea în apele lui. Paul Bradford, jenat, dorind să-şi protejeze şeful, îl

înghesuise într-un colţ, ca să nu audă cele mai picante dezvăluiri ale Feliciei, dar fotograful avea destul simţ reportericesc pentru a fi curios. Aflase deja destule pentru a le plasa tuturor ziarelor din ţară vestea logodnei lui Mark Bannerman, însă era dornic să audă şi alte revelaţii dintre cele care şiroiau cu furie printre suspine.

- Dragii mei! exclamă Daisy, ieşindu-le în întâmpinare lui Mark şi Juliet.

Spre oroarea ei, Juliet văzu că în ochi îi luceau lacrimi de bucurie.

- Sunt atât de fericită de ce aud! Mark, nici nu ştii cât mi-e de dragă fata asta! Mi-ai făcut o bucurie imensă.

- îţi mulţumesc, Daisy, spuse el grav, cuprinzându-le pe amândouă pe după talie. Ştiu că urările tale sunt rostite din adâncul inimii.

După cină, Mark şi Daisy se retraseră pentru câteva momente, iar când reapăru, pe faţa ei se citea satisfacţia.

- Mark mi-a spus, îi şopti ea la ureche lui Juliet. Şi-mi place! Te cheamă până în cabinet.

îi plăcea? Juliet era uluită. Oare ce-i spusese Mark? Sau ce înţelesese Daisy? în fond, ce credea că ascundea tot jocul acela?

Mark o aştepta, aşezat la biroul masiv din cabinet. în faţa lui se afla o casetă cu intarsii, plină cu bijuterii care scânteiau orbitor. Ţinea în mână un magnific inel cu smarald, răsucin- du-l în lumină.

- Bijuteriile familiei, spuse el, arătându-le cu un gest. A doua soţie a tatălui meu, Lisa, şi-ar fi vândut şi părinţii din groapă ca să pună mâna pe ele, dar

tatăl meu le ţinea sub cheie, pentru mine, ca să i le dăruiesc miresei mele. Ori poate ţi-ar plăcea ceva ca opalul de-aici? A fost al bunicii mele. Se spune că opalele aduc ghinion, dar ei nu i s-a întâmplat niciodată.

- Nu-l vreau pe nici unul! refuză Juliet, copleşită, ascun- zându-şi mâinile la spate.

Mark se încruntă uşor.

- Nu vrei să porţi bijuteriile altcuiva, din superstiţie? Dacă-i pe-aşa...

- N-nu e de-deloc aşa! se bâlbâi ea. Nu-mi doresc nici un fel de inel! Am spus că nu voi accepta nimic de la tine!

Chipul lui Mark se lumină.

- într-adevăr, dar un inel de logodnă tot trebuie să porţi. Consideră-l doar un element de costum, în timp ce-ţi joci rolul. Nu mai vorbi prostii şi pune-ţi-l pe deget.

- Foarte bine, spuse crispată Juliet. Am să-l port un timp, pentru a ţi-l restitui când se va termina totul. Mai e şi altceva?

- Da, răspunse Mark, rezemându-se de birou, cu o expresie ironică. Trebuie să trimit câteva informaţii la ziare, altfel reporterii vor lua insula cu asalt. Am nevoie de unele date despre tine.

Juliet făcu ochii mari.

- Dar e neapărat necesar? obiectă ea. în fond, cât o să dureze logodna asta? Credeam că doar o săptămână, două... până pleacă familia Rackham.

- M-am gândit şi la asta, replică el netulburat. Nu cred că e de ajuns o simplă logodnă. Va trebui să ne căsătorim.

- Să ne căsătorim?! exclamă Juliet, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Vrei să zici, să ne prefacem că ne căsătorim?

- Să ne prefacem? în nici un caz, aiurito! Să ne căsătorim cu adevărat, spuse Mark calm, cu o lucire amuzată în ochi.

Juliet se înroşi de furie.

- îţi arde de glumă! îl repezi ea. Nici măcar nu mă placi! De ce te-ai căsători cu mine?

- Fiindcă am nevoie de o soţie, răspunse el, iar până acum tu eşti mai potrivită mai mult decât oricine. Nu cred că e nevoie să-ţi spun că te doresc, am şi demonstrat-o, după cum şi tu ai dovedit că mă doreşti. Eşti frumoasă, desigur, te îmbraci cu gust, ceea ce e important pentru soţia unui om ca mine. Ai tact - te-ai comportat ireproşabil în faţa Verei şi a lui Joe. Te înţelegi bine cu angajaţii şi, mai mult, eşti inteligentă

- nu încerca să-mi spui că n-ai scris tu aproape toată cartea lui James! Pentru mine, asta e cea mai importantă calitate dintre toate. N-aş suporta o soţie proastă, oricât de frumoasă ar fi.

- Şi... copiii...? întrebă ea şovăind, cu ochii dilataţi enorm pe faţa albă.

Mark făcu o pauză, fără ca în expresia lui să se poată distinge ceva.

- Mi-aş dori un fiu, desigur, spuse el pe un ton rezonabil, iar dacă primul copil e băiat, nu cred că va trebui să-ţi mai cer şi alte sacrificii.

înfumurarea lui calmă o făcu pe Juliet să se înroşească din nou la faţă. Se ridică în picioare, cam nesigură pe sine.

- Nu, îmi pare rău. Nu... nu pot accepta. N-am să mă mărit cu tine.

Şi ieşi grăbită, fără a-i aştepta reacţia. Un moment, se simţise ca în rai, crezând că Mark voia să se însoare cu ea din dragoste, iar dezamăgirea era prea dureroasă.

Dimineaţa, o trezi o bătaie discretă în uşă. Mai îi dădu un bilet de la Mark, care o chema la micul dejun pe terasă. Era formulat mai mult ca un ordin decât ca o invitaţie, aşa că Juliet se spălă grăbită şi-şi luă unul dintre cele mai atrăgătoare costume - o fustă verde, despicată, cu bluză de culoarea chitrei, strânsă în talie. în deget avea inelul cu smarald.

Se aşteptase să se simtă încurcată cu ocazia primei lor întâlniri din acea dimineaţă, dar jena îi pieri la vederea expresiei preocupate a lui Mark, care privea gânditor spre mare, cu picioarele rezemate pe balustradă. Purta o cămaşă şi nişte pantaloni necălcaţi şi nu se bărbierise.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Juliet.

Mark îi aruncă o privire.

- Stai jos şi toarnă-ţi o cafea, o să ai nevoie.

Ascultătoare, Juliet îşi umplu o ceaşcă, apoi trase adânc aer
în piept.

- Cred că te-ai hotărât să desfaci logodna, spuse ea cu voce întretăiată. Nu pot spune că sunt surprinsă. Noroc că vestea n-a apucat să se răspândească, iar cei de pe insulă îţi sunt prieteni, aşa că...

- Taci din gură!

- C-ce...? murmură ea, privindu-l cu ochi mari.

- Vorbeşti prea mult, continuă rece Mark. Nu te repezi să-mi anticipezi intenţiile, dacă vreau să rup logodna am să ţi-o spun eu.

- Foarte bine, acceptă Juliet, înghiţind în sec.

- Azi-noapte, de fapt azi-dimineaţă pe la trei, m-a sunat Robinson. El e cercetătorul care a venit la James, în caz că nu ştiai. Era extrem de agitat. James se întorsese acasă şi-şi petrecuse toată seara îmbătându-se. Apoi, s-a dus şi a deschis bazinele delfinilor.

- A deschis bazinele...? Ce vrei să spui?

- Le-a dat drumul delfinilor. A deschis porţile, spre mare.

- Aha...

După un moment, Juliet întrebă cu sfială:

- Şi e chiar atât de grav? Că le-a redat libertatea, vreau să zic? M-am gândit de multe ori că ar trebui să trăiască liberi...

- Şi eu, dar din câte spune Robinson e posibil să-şi fi pierdut capacitatea de a supravieţui, după ce au trăit atâta timp în captivitate.

- Nu se poate!

Glasul lui Mark deveni mai aspru.

- Când s-a trezit şi şi-a dat seama ce făcuse, James a avut un şoc.

- Ai vorbit cu el?

- Da. Era mahmur ca dracu', dar a ascultat ce aveam de spus. Din partea mea, ăsta e sfârşitul proiectului. Singur şi l-a distrus. Desigur, mai are însemnările, dacă Robinson îi va accepta concluziile fără nici o probă materială. Dar trebuie să se descurce singur, să-l convingă pe Robinson, să-şi

planifice cariera cum vrea. Şi nu mă simt deloc vinovat.

- Eu da, spuse dezolată Juliet. Din cauza mea a făcut asta.

- Nu i-ai făcut nimic! declară sec Mark, cu chipul dur ca granitul. Dacă există vreun vinovat, tot eu sunt. L-am răsfăţat dintotdeauna şi l-am lăsat să-şi facă toate chefurile, pentru că eram prea ocupat să câştig bani. Mi-era mai uşor să-i dau tot ceea ce-mi cerea, fără să stau la discuţii Dar acum s-a terminat.

- Şi-acum ce-o să se întâmple? întrebă ea ezitant.

- Vrea să facă o scufundare, cât de curând posibil. Prin apropiere a fost reperat un grup de delfini şi e posibil ca ai lui să se fi alăturat celorlalţi. Dacă îi găseşte şi reuşeşte să intre în contact cu ei, Robinson a spus că o va accepta ca probă, pe lângă însemnări.

- O, sper să fie aşa! exclamă cu însufleţire Juliet. Deci, se va scufunda azi?

- Din păcate, nu are nici o navă la dispoziţie. Cea cu echipamentele de scufundare la bord e pe lângă coastele Africii. însă ar mai fi iahtul meu. Era în Charleston, să ia nişte pasageri pentru o croazieră, şi i-am transmis căpitanului prin radio să vină imediat încoace. Ar trebui să ajungă până mâine.

- Deci, mai aştepţi şi alţi musafiri?

- Doar câţiva prieteni. Betty şi Tom Henley au să-ţi placă, zâmbi vag Mark. Betty încearcă să mă însoare de ani de zile. Va fi foarte încântată să te cunoască.

- îmi pare rău, Mark, începu Juliet deznădăjduită, dar ţi-am spus că nu pot să...

- Nu vreau să-mi dai răspunsul acum, o întrerupse

el. E prea devreme. Vorbeşte cu Daisy, cere-i sfatul, înainte de a lua vreo hotărâre.

- D-dar, Mark, în nici un caz nu...

- Ai de gând să-ţi ţii gura? se răsuci Mark spre ea, încrun- tându-se feroce. Nu vreau să mai aud o vorbă, până nu stai un timp să te gândeşti în linişte!

Juliet coborî ochii, luându-şi ceaşca de cafea cu degete tremurătoare. îmbunat de tăcerea ei, Mark continuă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Azi am nevoie de timp ca să mai rezolv nişte probleme pe insulă. Trebuie să găsesc pe cineva în locul Corei.

Ridicând brusc privirea, Juliet observă că Mark îi urmărea reacţia.

- Cora pleacă?

- A şi plecat, răspunse el tăios. Jack a luat-o cu elicopterul azi-dimineaţă la ora şapte. I-am acordat o oră să-şi împacheteze lucrurile şi să părăsească insula, dar în condiţii mai decente decât îţi oferise ea ţie. De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat la sosirea ta?

- De la Sam ai aflat?

- Da. Credeai că eu îi ordonasem s-o facă, Juliet? insistă Mark.

- îţi aplica ordinele.

Mark o contemplă îngândurat.

- Le interpreta aşa cum îi convenea ei. Oricum, s-a dus. Destul a tiranizat oamenii. Are noroc c-a scăpat întreagă, continuă el, strângând pumnii. A fost ultima dată când mi-am nesocotit instinctele. Niciodată n-am simpatizat-o, dar pentru că se declara rudă cu mine, de departe, am angajat-o, împotriva voinţei

mele.

Ezită.

- Ceea ce-mi aminteşte... apropo de judecăţi greşite...

-Juliet Welborn! Deci tu eşti într-adevăr, draga mea copilă!

Doctorul Robinson se apropia cu pas vioi pe peluză, urmat
de James. Luată de valul evenimentelor, Juliet nu apucase să se gândească la consecinţele reîntâlnirii cu el. Se ridică şovăielnic, privind spre Mark, care se uita la doctorul Robinson cu chipul lipsit de orice expresie.

Profesorul cel vârstnic o îmbrăţişă, vorbind încontinuu.

- Draga mea copilă, când Bannerman mi-a spus că secre- trara lui e Juliet Welborn, am căzut pe gânduri, iar apoi, când a adăugat că lucraseşi cu David Graham, m-am convins! De ce-ai dispărut atât de repede după înmormântare, copila mea? Am încercat să iau legătura cu tine, dar nu mai erai nicăieri. Bine că ai apărut din nou şi-i continui opera. Ştiu cât de dragă ţi-e munca asta.

Se întoarse spre Mark.

- înţeleg că Juliet a consimţit să-ţi fie soţie?

- Da, spuse sumbru Mark, fără a-şi lua ochii dinspre faţa înroşită a lui Juliet. Da, ne vom căsători foarte curând.

- A, un mire nerăbdător, zâmbi radios doctorul Robinson. Mă bucur să aflu că fetiţa asta şi-a găsit în sfârşit un liman sigur. A suferit enorm. Moartea lui David Graham a fost o grea lovitură pentru lumea

ştiinţifică, iar pierderea lui Mary m-a afectat profund. O cunoşteam bine, toţi trei fuseserăm prieteni, încă de pe vremea studenţiei.

- Juliet încă nu mi-a explicat de ce aveau nume diferite, spuse Mark, fără ca pe faţă să i se poată citi dacă era furios şi se stăpânea, sau doar surprins.

- A, uitasem, murmură doctorul Robinson. Deci, nu ţi-a explicat? Juliet era fiica lui adoptivă, desigur, deşi avea numai doi ani când mama ei s-a măritat cu David, nu-i aşa, Juliet? Dar cred că întotdeauna l-ai privit pe David ca pe tatăl tău adevărat, am dreptate, copila mea dragă?

- Da... murmură ea.

- Va trebui să-mi povesteşti şi mie cândva, Juliet, spuse calm Mark.

Juliet îi aruncă o privire, cam temătoare. Nu avea nici un motiv să se simtă vinovată. Desigur, fusese ridicol de secretoasă, dar şi din vina lui. Dacă n-ar fi existat adversitatea aceea dintre ei...

- Pot să-ţi vorbesc puţin între patru ochi, Juliet?

Era James, palid, disperat, cu o expresie de umilinţă neobişnuită din partea lui.

Oftând, Juliet se ridică să-l urmeze, gata să-i audă reproşurile. Pe James, însă, nu-l interesa relaţia ei cu David Graham. în acel moment, era frământat doar de remuşcări.

- A fost numai vina mea, nu aveam dreptul să-i spun lui Mark toate acele lucruri despre tine. Şi nici să-l asmut împotriva ta. întotdeauna a fost mai bun cu mine decât am meritat, iar eu l-am răsplătit îmbătându-mă şi distrugând doi ani de muncă. Iartă-mă, Juliet. Dar n-am ştiut că Mark te iubeşte şi vrea

să se însoare cu tine, jur că n-am ştiut!

- James...

- Te rog, Juliet, tu ai influenţă asupra lui! Spune-i că-mi pare rău! Ştiu că sunt cel mai mare dobitoc din lume, dar... dar ţin la el. E fratele meu!

- James, insistă ea, încurcată, mai avem până să ne căsătorim. Nu e decât o logodnă...

O privi de parcă i-ar fi vorbit în şarade.

- Nu fi proastă! se răsti el brutal. Ce, nu ştii că e nebun după tine? Ştii ce-a spus când a auzit că minţisem în legătură cu tine? A zis că măcar aş fi dovedit că am gust în materie de femei. îţi spun eu, am avut mare noroc că nu mi-a zburat toţi dinţii din gură!

Juliet preferă să nu-l contrazică. Acel acces de pocăinţă, indiferent din ce motive, îi era într-adevăr de mare folos.

Au ajuns în apropierea delfinilor a doua zi dimineaţa, pe la orele zece. Când Juliet ieşi pe punte, scufundătorii luaseră micul dejun devreme şi stăteau pregătiţi, cu costumele de scafandri pe ei, în timp ce ceilalţi îşi beau cafelele.

Doctorul Robinson, care până atunci nu ştiuse că şi ea urma să se scufunde, începu să protesteze:

- Fata asta nu e pregătită emoţional pentru aşa ceva! Juliet, draga mea copilă, ce vrei să dovedeşti cu asta?

James ridică privirea.

- Trebuie să vină şi ea! strigă el cu glas ascuţit. îl cunoaşte pe Tim la fel de bine ca mine! Şi pe ceilalţi... s-ar putea să-i vadă pe ceilalţi... sau s-o vadă ei pe ea...!

Se întrerupse, tulburat vizibil.

- N-o puteţi opri!

întrucât doctorul Robinson era coordonatorul scufundării, cel puţin teoretic, decizia îi aparţinea lui. Arăta destul de frământat.

- Nu vreau să-i interzic nimic, spuse el rigid. Dar fata asta nu e gata pentru o asemenea scufundare. Riscă să intre în panică şi să distrugă totul. La asta nu te-ai gândit?

Glasul lui Mark interveni, profund, puternic, încurajator.

- Cred că poţi conta pe mine, Robinson, ca să n-o scap din ochi. îţi promit, nu va intra în panică.

Juliet avu mulţumirea de a-l vedea pe doctorul Robinson înduplecându-se:

- Mă rog, dacă eşti atât de sigur...

De dragul lui James, care miza totul pe întâlnirea dintre delfinii lui şi acel grup şi pe şansa că aveau să-l recunoască, Juliet reuşise să-şi stăpânească până atunci nervozitatea, dar se retrase totuşi spre capătul punţii, unde inspiră adânc de mai multe ori, încercând să-şi potolească palpitaţiile din stomac.

- E totul în regulă?

Era Mark. îi luă mâna mică şi rece între palmele lui calde, observând-o atent. Juliet îi adresă un zâmbet nesigur.

- E-n regulă, sincer. Sunt cam nervoasă, dar e mai mult ca un fel de trac, nişte fluturi palpitându-mi în burtă... cunoşti senzaţia...

Mark zâmbi şi el.

- Da, o cunosc.

Chiar atunci se auzi un strigăt al omului de veghe,

iar Mark spuse repede:

- Delfinii trebuie să fie. Nu uita, voi fi în apropierea ta tot timpul.

- Bine.

Juliet se aşeză pe punte să încalţe înotătoarele, apoi îşi luă buteliile de oxigen în spinare şi-şi puse masca. James şi fotograful se echipaseră deja, iar Mark şi doctorul Robinson tocmai îşi luau echipamentele pe ei. Barca fu coborâtă la apă, cu rezervoarele suplimentare şi materialele fotografice.

Delfinii erau la opt sute de metri distanţă. în timp ce barca se apropia, Juliet începu să-i distingă clar, un şir de siluete vesele care săreau şi se zbenguiau prin valuri. Se adunau în jurul bărcii ca nişte copii curioşi, hotărâţi să-i cerceteze pe intruşi, cu ochii strălucitori şi gurile zâmbitoare amintind de cele ale oamenilor.

- Atenţie... Acum!

La comanda lui James, cei cinci scufundători se răsturnară peste bordurile bărcii, unul câte unul. Mark rămase ultimul, urmând-o pe Juliet, în timp ce barca şi cei doi vâslaşi rămâneau în aşteptare.

La început, Juliet nu văzu nimic. întotdeauna i se întâmpla la fel - apele verzi erau întunecoase, impenetrabile. După un timp, începu să se orienteze mai uşor. înota sigură pe sine, ştiind că Mark n-o scăpa din vedere. Ştia că şi el era în siguranţă.

Se scufundase de multe ori printre delfini şi ştia că i-ar fi fost imposibil să-i găsească pe cei patru ai lui James. Trebuia ca delfinii să-i recunoască pe oameni. Juliet înota spre James, convinsă că Mark o urma îndeaproape. James rătăcea aparent la

întâmplare, de fapt trecând sistematic în revistă tot grupul. Fotograful se ţinea pe urmele lui. Dacă cei patru delfini erau acolo, aveau şanse să recunoască găleata cu mâncare şi mingea lui Tim, care erau galbene şi aveau încorporate nişte dispozitive sonore neauzite de urechea omenească.

Deodată, Juliet observă comportamentul ciudat al unei perechi de delfini. Unul dintre ei, care semăna izbitor cu Jo, lovea repetat găleata cu botul. Apoi îl recunoscu pe Tim, singurul pe care avea speranţe să-l identifice. Era tânăr, încă nematurizat şi foarte jucăuş. Se repezi cu botul spre ea, aproape răs turnând-o pe spate, şi începu să înoate vesel în jurul ei şi al lui James, ca şi cum s-ar fi întâlnit cu doi vechi prieteni. James o apucă de braţ, însufleţit, arătându-i cu degetul. Prin mască, Juliet îi văzu ochii strălucind de entuziasm.

Ceilalţi delfini forfoteau în jur, evitând însă să se apropie prea mult. Numai Jo, Heidi, Suzy şi Tim se înghesuiau să primească peşti din găleata protejată cu plasă, iar fotograful, în apropiere, lua imagini unele după altele.

Deodată, ca şi cum ar fi auzit semnalul unui sonar din adâncurile întunecate ale oceanului, delfinii dispărură. Cei patru ai lui James mai întârziară, dar numai un moment, atâta cât să-i mai împingă pe oameni o singură dată cu boturile, parcă în semn de rămas-bun. După care se făcură şi ei nevăzuţi.

Zăpăcită, Juliet privi în jur. Fotograful era lângă ei, dar Mark nu se vedea nicăieri. James o atinse pe braţ, arătând spre suprafaţă. Fără tragere de inimă, Juliet porni în sus, căutându-l pe Mark din priviri.

Ieşi din apă lângă barcă. Se agăţă de margine, privind înăuntru. Doctorul Robinson îşi scotea casca, dar nici urmă de Mark.

- Unde-i Mark? strigă ea.

Vâslaşii îl ridicau la bord pe fotograf, cu echipamentele lui voluminoase. Unul dintre ei gâfâi:

- Au fost văzuţi rechini venind încoace. Căpitanul a spus să vă întoarceţi imediat. N-aţi văzut ce repede au dispărut delfinii?

- Un exemplu concludent al sonarului lor biologic, comentă sec doctorul Robinson.

James se întoarse spre Juliet, cu chipul strălucind de însufleţire.

- Ai văzut, Juliet? M-au recunoscut! Şi au fost acceptaţi în grup, de semenii lor! Ceilalţi îl învaţă pe Tim, îl ajută! Acum o să se descurce, nu l-am condamnat la moarte!

- Unde-i Mark? întrebă din nou Juliet, abia mişcându-şi buzele.

Simţea că i se scurgea tot sângele din faţă; golul îngheţat din abdomen, presimţirea rece a morţii, spaima.

- Unde-i Mark?!? ţipă ea. Doamne, a rămas acolo, jos! Mark, Mark!...

Şi continuă să-i urle numele la nesfârşit, zbătându-se în mâinile celor care încercau s-o potolească, până când cineva îi arse o pereche de palme zgomotoase, iar altcineva o zgâlţâi cu putere de umeri.

Vederea i se limpezi încet, spre chipul tulburat al lui James.

- E-n siguranţă, Juliet! E pe iaht!

Fără a-i veni să creadă, Juliet întoarse capul într-acolo. Mark stătea pe platforma de la baza scării, privind-o neliniştit. în mâini ţinea o armă cu aer comprimat.

- A aşteptat să se asigure că ai ieşit cu bine, apoi a înotat până la iaht ca să-şi ia puşca, pentru rechini.

Abia auzi explicaţiile lui James. Nu avea ochi decât pentru Mark, iar când barca ajunse lângă iaht, se aruncă în braţele lui.

- Credeam că ai murit! suspină ea. Fir-ai al dracului să fii de nebun, de ce n-ai stat cu mine? Doar mi-ai promis! Te-am crezut mort!

- N-am putut rămâne cu tine, iubito, răspunse el blând. Masculul ăla tânăr m-a împins la distanţă. Dar m-am asigurat că era totul în ordine, înainte de a înota încoace. Nu m-ai văzut? Un moment nu te-am scăpat din ochi!

- Eşti nebun! îl dojeni ea cu voce sufocată. S-au anunţat rechini, şi ţie-ţi arde să mai înoţi? De ce n-ai venit la barcă?

- Fiindcă sunt nebun, vorba ta - la fel ca tine!

O strânse la piept, continuând cu o undă de amuzament:

- Niciodată n-am mai văzut pe nimeni să plângă după mine, necum să vrea să sară în nişte ape infestate cu rechini ca să-mi salveze viaţa! Şi e un sentiment al naibii de plăcut!

îi înclină capul pe spate, privind-o în ochi.

- Iar cum, când ştiu că eşti gata să-ţi dai viaţa pentru mine, cu nici un chip nu te voi mai lăsa să-mi scapi!

Juliet nu-şi putea spune decât că se dăduse de gol

în ultimul hal - iar după asta, nu mai avea nici cea mai mică şansă de a-şi ascunde sentimentele.

Copleşită, văzu că tot echipajul şi grupul de scufundători îi priveau cu interes. La semnul lui Mark, James sări pe platformă, lângă ei.

- Felicitări, fratele meu! zâmbi el.

De pe punte se înălţă un val de ovaţii. Juliet ridică privirea, pentru a-i vedea pe toţi aplecaţi peste copastie. îşi ascunse faţa înroşită la pieptul lui Mark, pe care-l simţi zguduindu-se de râs.

- Gata, e prea târziu ca să te mai prefaci că nu mă iubeşti, spuse el, sărutând-o extaziat. Te-ai dat de gol!

Juliet îl privi amuţită, apoi izbucni în plâns.

- Nu-mi pasă! suspină ea. N-am să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubeşte!

- Asta era...?

întrerupându-se, Mark îşi înghiţi o înjurătură şi o strânse la piept.

- Dragostea mea, nici acum nu ţi-ai dat seama că te iubesc? Nu se vede cu ochiul liber? De ce crezi că te-am cerut în căsătorie şi m-am repezit să anunţ imediat logodna? îmi venea s-o pup pe Felicia pentru cât de bine a ales momentul, Dumnezeu să-i binecuvânteze inimioara aia veninoasă! Până şi lui Daisy i-am spus adevărul, fiindcă voiam să-ţi vorbească. Speram ca măcar ea să te convingă.

- N-ai avut încredere în mine, spuse Juliet întristată.

- Unul în altul n-am avut încredere, îi aminti cu blândeţe Mark. De ce mi-ai ascuns adevărul despre tine, Juliet? Instinctul îmi spunea că ţineai un secret şi

am încercat să ghicesc. Fiind un cinic, am ghicit greşit. Noroc că pe urmă am trimis pe cineva la Laboratoarele Graham, cu misiunea de a afla tot ce putea despre tine. Ceea ce a descoperit acolo m-a făcut să mă simt ca un gunoi. Când omul meu mi-a spus cum plecaseşi după înmormântare, ca în transă, am ştiut pentru prima oară în viaţa mea ce înseamnă frica. Te insultasem, te acuzasem de toate grozăviile - iar dacă nu mă mai iertai, o meritam cu vârf şi îndesat. Inelul ăsta, arătă el cu capul spre smarald, n-a fost al bunicii mele. L-am cumpărat anume, cu gândul de a încerca să te conving să te măriţi cu mine.

- Şi când te-ai întors, te-ai trezit cu minciunile lui James! înţelese Juliet. Nici nu mă mir că ai reacţionat aşa!

Mark zâmbi.

- Oricum nu avea nici o importanţă. Erai a mea şi puţin îmi păsa câţi bărbaţi mai cunoscuseşi înainte. Dar destul cu toate astea, şopti el răguşit. Ştii ce vreau acum. Când ne căsătorim? Când, comoara inimii mele, vei veni cu mine pe mări şi pe oceane?

Recunoscând în întrebarea lui parafraza unui vechi citat, Juliet îi zâmbi la rândul ei.

- Mâine? sugeră ea provocator.

- Atunci, mâine să fie.

Surprinsă, Juliet se îndreptă de spate.

- Mark! Cum se poate? Şi croaziera?

- Orice se poate - şi mai dă-o dracului de croazieră! Invitaţii mei pot să se ducă în Canare, sau oriunde vor. Eu prefer un loc mai intim, unde să fim numai noi doi. Ştiu o insulă în apropiere, mult mai mică decât Tamassee, unde e apă dulce din belşug şi

o plajă lungă cu nisip...

- Mark... murmură Juliet, ascunzându-şi capul la umărul lui. Chiar trebuie să mai aşteptăm până mâine?

Aproape ţipă, când mâinile lui îi cuprinseră spasmodic mijlocul. Apoi, Mark o întrebă, cu gura în părul ei umed:

- Vorbeşti serios?

îl privi în ochi fără să mai ezite.

- Din toată inima!

Sfâr[it